ANNE MURRAY

In tara gheizerelor

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de SÎNZIANA MIHALACHE

Capitolul 1

într-o mână, Beth ridică husa de aluminiu în care-şi ţinea camerele de filmat, iar în cealaltă valiza.

Se opri o clipă, urmărind avionul islandez cu ruta Akureyri-Reykjavik, care tocmai decola; apoi, îşi mută privirea în direcţia vârfurilor muntoase, înzăpezite, care străjuiau micul oraş pierdut între fiorduri.

Zăpada strălucea în bătaia soarelui ca o crustă zaharisită deasupra unei prăjituri imense. Avea să fie o noapte senină. Poate ar fi trebuit să mai facă încă nişte poze...

Dar se abţinu, zâmbind în sinea ei. Nu doar că filmul îi era pe terminate, dar deja îl auzea pe Oliver cum se plânge :

- Nu încă un apus, Beth.

Oliver era impresarul extraordinar care-i obţinuse câteva deplasări. Deseori se certau pe tema tipului de poze pe care clienţii şi le doreau într-o broşură turistică, în reclame, în ghiduri sau în calendare.

Oliver prefera ceea ce el numea "poze practice", pe teme comune. Deviza lui era "Ce-i în mână, nu-i minciună" ; astfel, că prefera peisaje cu flori sau animale, cu ambarcaţiuni ancorate în porturi sau cu hoteluri luxoase.

în schimb, Beth prefera să capteze ineditul unui loc: ceaţa care începea să se ridice de pe un lac la primele ore ale dimineţii, coama valurilor sau momentul în care acestea se spărgeau de stânci, norii cu diversele lor ipostaze, fragmente de roci si alte asemenea.

De multe ori, cei doi aveau discuţii aprinse, pentru ca în cele din urmă să ajungă la un compromis. Astfel, Oliver reuşea să-i ofere lui Beth de lucru, iar ea îşi păstra plăcerea de a imortaliza ineditul peisajelor doar în timpul liber. Nu călătorea nicăieri fără mapa maronie în care-şi ţinea cele mai reuşite fotografii, după părerea ei; poze pe care le făcuse de plăcere şi pe cheltuiala ei. Pentru unele, aşteptase ore în şir ca să surprindă momentul în lumina potrivită. Pentru altele, trebuise să se târască sau să se chircească în diverse poziţii, tocmai pentru ca animalul focalizat să n-o observe.

Era conştientă de faptul că aceste poze îi dezvăluiau harul artistic şi fotografic mai bine decât tot ce realizase până atunci. într-o bună zi avea să-şi demonstreze adevărata valoare. încă se afla la vârsta tinereţii; avea douăzeci şi cinci de ani. între timp, însă, trebuia să se conformeze regulilor ce-i erau impuse.

Analizându-şi pe rând colegii, realiză că niciunul nu avea tot ce-şi doreşte. Hofi şi Gunnar, prietenii la care avea să locuiască aici, de exemplu ; erau căsătoriţi, iar mariajul lor era unul solid. Cunoştinţele lui Gunnar despre insulă şi îndemânarea lui ca mecanic îl recomandaseră drept unul dintre cei mai căutaţi specialişti în domeniul îndrumătorilor de trasee sau al celor ce le alcătuiau. Iar Hofi - practică şi pricepută în a încropi o masă caldă în doar câteva minute. Cei doi se potriveau de minune. Aveau o afacere prosperă. Si totuşi, le lipsea un singur lucru: un copil, pe care şi-l doreau enorm de mult.

Beth însăşi, îşi construise o carieră satisfăcătoare, care-i ocupa întreg timpul, şi care o făcuse cunoscută peste tot. Mânca fotografia pe pâine. Nu avea pic de timp liber, nici măcar să viseze cu ochii deschişi la căsătorie sau la copii.

îşi aranjă mai bine caseta pe umăr. încercă să se concentreze asupra altui amănunt, minunându-se de aerul limpede şi tăios. Aproape toată căldura necesară industriei era obţinută din izvoarele termale şi din căldura emanată de vulcani, care se găseau cu zecile pe insulă. Astfel că atmosfera nu era poluată de furnale sau de coşurile fabricilor.

Deşi era mijlocul lui iulie, vântul pişca destul de tare, mai ales că insula se situa exact sub cercul arctic. Beth petrecuse o săptămână în sudul ţării şi în fiecare zi se găsea ceva care s-o surprindă în această ţară a contrastelor; în fiecare zi văzuse câte un amănunt demn de

a fi imortalizat. Astfel că se întorcea cu un material de două ori mai bogat decât îşi propusese.

Ieşi din aeroport şi căută un taxi. La câţiva metri de ea se auzi scrâşnetul unui Fiat vechi. Portiera se trânti în lături şi dinăuntru apăru o femeie cu o statură impozantă, purtând un pulover gri şi pantaloni roşii. Aceasta se repezi spre Beth cu braţele deschise şi-i ură bun venit. Părul auriu şi bogat al femeii era strâns într-o coadă la spate.

- Hofi ! Nu mă aşteptam să vii! Ti-am spus la telefon că am să iau un taxi.

- Nu era nevoie, şi-i luă valiza din mână. Ti-ai terminat filmele?

Beth nu-i răspunse, dar se strâmbă.

- Stiam eu, râse Hofi. Te-am avertizat. O să oprim şi mai cumpărăm.

- Cred că n-am lăsat nimic nefotografiat, zise Beth în timp ce se urca în maşină. Oricum, totul este incredibil de scump pe-aici; în plus, de azi înainte, se zice că sunt în vacanţă. Deci, nu cred.

- Crede-mă, o să ai nevoie, şi porni motorul.

Zgomotul asurzitor al maşinii îngreuna conversaţia. Beth se mulţumi doar să afle că Gunnar e bine şi că afacerea le merge bine, după care începu să admire păşunile şi câmpurile pe care păşteau vaci, oi, uneori şi cai islandezi. în spatele acestora se înălţau crestele abrupte, maronii ale munţilor.

într-adevăr, Hofi opri pentru a cumpăra nişte filme

pentru aparat, deşi preţul, după calculele lui Beth, era unul exorbitant. Apoi, ajunseră şi la casa gălbuie cu acoperiş de un roşu-aprins în care locuiau prietenii ei.

Undeva în lateral era parcat un Land Rover, în dreptul căuia se vedea o construcţie anexă, probabil un studio de lucru, cu garaj şi cu depozit de materiale.

- Când te întorci la Londra? o întrebă Hofi.

- Ar trebui să fiu acolo la sfârşitul săptămânii. Trei zile îmi ajung ca să stau puţin cu tine şi ca să aflu ultimele bârfe. Stiu că eşti destul de ocupată acum şi nu vreau să deranjez.

- Nu se poate. Ultima oară când ai fost la noi, ai stat tot câteva zile, asta după ce te plimbasei o săptămână prin ţară. {tiu totul, insistă Hofi, deşi Beth încerca să-i explice situaţia. Ne bucurăm că eşti aici. Nu te întreb pentru că vreau să te ştiu plecată. N-ai nimic de lucru acasă şi cred că şi tu vrei să stai. Iar dacă rămâi, te asigur că n-ai să stai degeaba !

- Adică ? se entuziasm' Beth.

- O expediţie, zise cealaltă pe un ton obişnuit. De-a lungul câmpiilor de lavă şi-mprejurul acestora. Spre izvoarele termale şi pe la peşterile de gheaţă de la gheţarul Vatnajokull...

- Poftim? exclamă tânăra. Nu ştiam că au voie şi turiştii.

- Nu e vorba de o excursie obişnuită. E o expediţie în scopuri ştiinţifice. Am aranjat totul. O să avem alături de noi şi un geolog.

- Ce s-a întâmplat cu gheţarul ? De ce mergeţi ?

Beth ar fi vrut s-o întrebe atât de multe lucruri şi nu ştia cu care să înceapă.

- Se pregătesc pentru o erupţie. Au trecut cinci ani de la ultima şi se pare că stratul de zăpadă de deasupra e destul de mare, iar presiunea dinăuntrul vulcanului pare că n-are să mai întârzie prea mult să iasă la suprafaţă.

Beth se pierdu cu privirea în zare.

- O să fim şapte. Opt, dacă vii cu noi. I-am sugerat domnului Brennan, finanţatorul expediţiei, că ai putea fi fotograful nostru oficial. Mi-a zis că o să se mai gândească. Oricum, i-am spus şi că ai putea să ne ajuţi la gătit. Trebuie să vii, Beth.

Beth continua să privească spre depărtări. Bucătar şi fotograf, în acelaşi timp.. .Amintirile îi creeau un disconfort la fel de neplăcut ca în urmă cu doi ani.

în timpul unei şedinţe foto în Elveţia pentru o marcă de echipamente sportive, încercase să meargă într-o expediţie de-a lungul gheţarului Ron. Nu găsise alţi doritori. Si totuşi, reuşise să ajungă în locul respectiv şi să facă pozele pe care le dorise; şi asta numai datorită faptului că bucătarul echipei de geologi care-i însoţea, îşi scrântise piciorul, întârziind astfel echipa. Atunci îl cunoscuse pe Allan.

Allan Bryce - singurul bărbat pe care-l iubise. Cel cu care se căsătorise, dar nu în adevăratul sens al cuvântului. Cel care o rănise şi care-i distrusese încrederea. Dacă n-ar

fi fost atât de absorbită de munca ei.

- Beth? o auzi pe Hofi.

Trezită din amintirile acelea dureroase, Beth reuşi să surâdă.

- N-ai nicio şansă să pleci fără mine!

Preocupată de alte asemenea amintiri, Beth uită s-o întrebe pe Hofi, care era obişnuită să gătească pentru foarte multe persoane, de ce ar mai fi avut nevoie de încă un ajutor. Uşor, uşor, începu să -şi revină.

- E extraordinar, Hofi. E o şansă unică în viaţă.

- Aşa e; şi n-ai voie s-o pierzi.

- Nici vorbă, o anunţă Beth în timp ce-şi lua bagajele din spate. O să-l conving pe domnul Brennan că nu poate pleca fără mine. Eşti o prietenă minunată, Hofi.

- Sper.

Mirosul de cafea proaspăt făcută îi lăsă lui Beth gura apă, amintindu-i că nu mâncase de mai bine de şase ore.

Hofi lăsă valiza prietenei ei în capul scărilor :

- Hai să-i cunoşti pe ceilalţi înainte să urci la tine în cameră.

- Cu toţii stau aici? se miră ea.

- Acum patru săptămâni, zâmbi Hofi, am pornit spre Myvan cu o echipă de zoologi. Au fost zece şi a trebuit să-i hrănim înainte de a pleca la drum. într-un fel, e mai uşor. Ştii măcar că ai pe toată lumea şi că poţi să-i urneşti mai devreme. Ei încă nu-şi dau seama ce important e în Islanda să porneşti orice expediţie la primele ore ale dimineţii, ca

să te obişnuieşti cu vremea şi cu schimbările bruşte. Cel puţin, de data asta am avut camere destule, iar noi n-a trebuit să renunţăm la a noastră. Dar. tu va trebui s-o împarţi pe a ta, se scuză ea din priviri. Te superi ?

- Fireşte că nu ! Face parte din farmecul expediţiei.

Cu toate acestea, şi-ar fi dorit să aibă măcar o singură noapte de relaxare. Săptămâna trecuse într-un ritm foarte alert, cu toate călătoriile şi cu orele lungi de încordare. Iar amintirea lui Allan iscată pe nepregăite, o tulburase foarte mult. Cel puţin, se consola cu ideea că drumurile lor nu aveau cum să se intersecteze aici. Potrivit revistei "Natural World", domnul Allan Bryce se afla într-o expediţie în Alaska. Beth avea revista cu ea, pentru că i se publicaseră câteva poze cu flori, în plin peisaj de iarnă. O încercaseră senzaţii ciudate când le văzuse acolo, dar avea să se obişnuiască; trebuia să se obişnuiască. Dar se consola şi cu ideea şansei unice pe care avea să o experimenteze. împărţirea camerei era unul din compromisurile pe care le făcea.

- Presupun că va trebui să împart şi cortul.

- Ştiam că vei înţelege situaţia, răsuflă uşurată prietena ei. Eu am avut câteva probleme în a-i explica doamnei Brennan. Nu înţelegea că în Land Rover nu încap decât câteva lucruri esenţiale şi că n-am cum să iau câte un cort pentru fiecare.

- Iar eu nu ştiu cum de ai răbdare să-i explici.

- De obicei, oamenii înţeleg situaţia. Dar uneori. sunt

puţin mai dificili, şi cele două schimbară priviri sugestive.

Hofi deschise uşa. După răceala cu care fusese primită în hotelurile prin care trecuse, Beth află aici o căldură şi o familiaritate reconfortante. Dintr-o singură privire, realiză că mobilierul de lemn, sitemul de iluminare şi draperiile grele erau exact aşa cum le lăsase data trecută.

Doi bărbaţi şi o femeie care stăteau în colţul cel mai îndepărtat al camerei îşi încetară conversaţia, cercetând-o pe Beth, curioşi şi interesaţi de ceea ce vedeau, în acelaşi timp.

- Ea e Beth. începu Hofi.

- Farrell, interveni tânăra repede.

De ceva timp, îi spusese lui Hofi că va reveni la numele de fată; şi nu dorea greşeli din acest punct de vedere. Oricât de ridicol părea, de câte ori auzea numele lui Allan, se simţea rănită.

Un bărbat scund şi îndesat, de vreo şaizeci de ani, se ridică dintr-un fotoliu şi se repezi la Beth.

- Presupun că tu eşti fotograful de care ne-a povestit domnişoara Petursson.

Hofi îşi muşcă buzele.

- Se referă la mine, şopti ea. Eu sunt Hofi, domnule Brennan. în Islanda, femeile nu adoptă numele bărbaţilor lor după căsătorie.

- La naiba cu Mişcarea de Eiberare. se încruntă musafirul.

- Eugene! se auzi vocea unei femei de pe canapea.

Era o doamnă cam de cincizeci de ani, cu o nuanţă roşcată în păr.

- Soţul meu are anumite fixuri. Crede că fiica noastră a divorţat a doua oară din cauza Mişcării Feministe, adăugă şoptit.

- Şi aşa este! strigă el.

- Şi cam uită că nu toţi bărbaţii sunt la fel de. direcţi ca el. Eugene, zise ea cu glas dulce, uşor amuzată, fii atent cum vorbeşti. Eu sunt Lucille Brennan, reveni ea. Spune-mi, draga mea, de ce nu folosiţi numele soţilor voştri ? Vreau să spun că nu e un nume prostesc sau neconvenţional sau mai-ştiu-eu-cum. Ar trebui să vezi ce nume sunt în ţara noastră. Iar Petursson e chiar un nume drăguţ.

- Mulţumesc, zise Hofi, vădit impresionată de amabilitatea femeii. Şi mie-mi place. Dar aici, nu există nume de familie. Petursson înseamnă, de fapt, fiul lui Petur. Numele bărbatului vine de la numele tatălui său. Iar pe socrul meu îl cheamă Arni Jonsson.

- Şi e fiul lui Jon? se interesă Lucille. La fel e şi pentru femeie?

- Eu mă numesc Hofi Karlsdottir, încuviinţă gazda, adică fiica lui Karl. Ne adresăm unul altuia pe numele mic. Aşa se obişnuieşte încă din cele mai vechi timpuri.

- Ok. Dacă aşa se face pe-aici.

Bărbatul scutură din cap, dar Beth înţelese după privirea lui Hofi că nu se mulţumise doar cu acea

explicaţie.

- Domnul Brennan e din Texas, o informă Hofi pe prietena ei.

- Cred că nu trebuia să menţionezi, nu-i aşa, fetiţo ?

încă o dată, Beth îşi dădu seama că bătrânul spune mai mult decât o arătau figura lui severă şi hainele tipice pentru un om din vest.

- Cu ce te mai ocupi pe lângă asta? întrebă el.

- Cum adică pe lângă asta? zise Beth nedumerită.

- Adică pe lângă faptul că faci poze.

- Doar cu asta, domnule Brennan. Fotografia e.. .profesia mea; era pe punctul de a spune "viaţa mea".

- Câştigi mult ?

întrebarea o şocă. Bărbatul trecuse foarte repede la ceea ce-l interesa pe el. îl privi discret.

- Mă descurc.

- Cât de bine?

- Binişor.

Domnul Brennan îşi ascuţi privirile.

- Abia aştepţi ocazia să-mi arăţi, nu? adăugă el după o scurtă tăcere.

Ea dădu din cap, iar el întinse mâna.

- Bine ai venit! şi-i scutură mâna cu o mişcare fermă. Eu am pornit cu vite, am ieşit pe piaţă şi am făcut câţiva dolari, iar acum pot să fac ceea ce-mi place.

- Adică, domnule Brennan? întrebă Beth.

- Mai bine spune-mi Eugene. îmi place să călătoresc.

Mă fascinează lumea în care trăim. Munţii, văile, junglele, apele, vulcanii, gheţarii. Sunt o istorie vie. Geologia e un hobby al meu. N-am avut niciodată parte de lecţii în adevăratul sens al cuvântului, dar mă ocup foarte serios de asta. Presupun că sunt un om norocos. îmi permit să fac ceea ce-mi place, şi am o soţie care îmi acceptă această pasiune, şi se întoarse către Lucille.

Lucille zâmbi în semn de răspuns.

- Dragul meu, ai catalogat-o pe domnişoara Farrell ?

- Spuneţi-mi Beth, vă rog, insistă tânăra, strângând mâna plină de inele a femeii.

- Si eu care vă credeam foarte formale pe voi, englezoaicele, remarcă femeia, fără urmă de reproş.

- E greu să rămâi distant, mai ales într-o expediţie.

- Sper să ai dreptate.

Beth îşi ridică ochii ca să vadă cine vorbise. Era un bărbat care stătuse într-un fotoliu din colţ până atunci, şi care acum se afla la umărul ei. Era puţin mai înalt decât ea. Afişa o figură provocatoare într-un sens admirativ, care o uimi pe Beth. Se afla foarte aproape de ea, aşa că nu avu încotro şi-i acceptă mâna întinsă.

- Rob Wilson, treizeci şi unu de ani, celibatar şi domesticit. Calm, în general, dar răspund provocărilor şi ador expediţiile. Apropo, sunt geolog.

Mâna lui o reţinu pe a ei mai mult decât ar fi fost necesar. Beth şi-o trase delicat, râzând fără menajamente.

- A fost o reclamă sau o fişă de prezentare?

- Se numeşte comunicare.

Licărirea jucăuşă din ochii lui îi spunea lui Beth că el nu vorbea neapărat serios, şi că acţionase astfel doar ca să facă impresie şi ca să fie ţinut minte. Oricum, modul lui de a se prezenta era ceva nou şi amuzant în acelaşi timp.

- înţeleg, surâse Beth. Cel puţin, domnule Wilson, nimeni n-are să vă acuze de reticenţă.

- Rob, te rog. Nimeni nu mi-a mai spus pe nume de ani de zile; cu excepţia mamei, dar nu suntem în termeni prea buni.

Beth se holbă la el, pentru a-şi da curând seama că doar o tachina.

- Mă doare sufletul pentru tine. Dar va trebui să mă scuzaţi; aş vrea să mă răcoresc puţin, şi-şi luă caseta.

- Voi număra secundele până la întorcerea ta, spuse Rob cu ambele mâini pe piept.

Beth îşi reţinu un zâmbet. Nu era bine să se arate impresionată încă din prima clipă. Poate că lui Rob îi lipseau anumite calităţi, iar mândria era una dintre ele, alături de simţul umorului.

îndată ce ieşiră, Beth schimbă cu Hofi priviri amuzate.

- O să fie o expediţie al naibii de interesantă. O să fie şi o domnişoară Brennan ?

Hofi confirmă din cap şi-i arătă o uşă de baie, în spatele căreia se auzea apa duşului.

-Tatăl ei zice că arată foarte bine; joacă tenis şi face aerobic, zise Hofi nemulţumită. E drăguţă, dar, zic eu, nu e

fericită.

îi deschise lui Beth uşa de la camera pe care o locuise la ultima ei şedere aici.

Amândouă rămaseră în prag, ca trăsnite. Camera arăta de parcă fusese devastată de o tornadă. Pe unul dintre paturi de aflau două valize răvăşite. Rochii, cămăşi, pantaloni, lenjerie - toate erau împrăştiate, inclusiv pe celălalt pat. Două pulovere pe jos alături de două perechi de pantofi şi una de cizme nou-nouţe. Măsuţa de toaletă gemea sub numărul îngrozitor de mare de tuburi - creme de faţă, de mâini, pudre, o trusă mare de farduri, perii şi altele.

- Când a sosit familia Brennan? murmură Beth uluită.

- Azi după-amiază.Au fost primii care au sosit. I-am servit cu
cafea, după care domnişoara a urcat aici. Si n-a mai coborât.

- Iar eu împart cortul cu.. .ea? mormăi Beth. O fi ea frumoasă, dar nu mi se pare că ar avea prea multă experienţă în a împacheta pentru o expediţie.

- Mama ei îmi spunea că fata n-a fost prea încântată să vină. Dar ei i s-a părut mai înţelept să n-o lase singură acasă.

Niciuna dintre ele nu-şi putea lua ochii de la dezordinea din cameră. Amândouă erau uimite de haosul iscat în doar câteva ore.

- Câţi ani are ?

- E de-o vârstă cu tine: douăzeci şi cinci.

- Ce? Si eu care credeam că e o adolescentă zvăpăiată şi răsfăţată. Si dezordonată!

Beth îşi făcu loc printre lucrurile aruncate peste tot, spre unul dintre paturi; culese de pe el un sutien minuscul şi o pereche de ciorapi şi le aruncă pe mormanul de haine de alături. îşi puse jos caseta şi aparatul de fotografiat şi, dintr-o mişcare, ridică un braţ din hainele fetei şi le plasă deasupra unei valize desfăcute, apoi îşi luă valiza ei din mâna lui Hofi.

- Si a divorţat de două ori .îi aminti Hofi.

- Uitasem. Crezi că asta a contribuit la. ?

- Cine ştie, scutură prietena ei din umeri. Cred că Gunnar mi-a fi tras o bătaie.

- Unde e Gunnar ? schimbă Beth subiectul, care începea să devieze.

Hofi îi era foarte apropiată, singura în care avusese încredere şi căreia îi mărturisise durerea trădării. Chiar şi atunci, abia după un an de suferinţă. La un an după ce, deschizând uşa, se pomenise faţă în faţă cu frumoasa negresă Shalana. Un an în care încercase disperată să-l uite pe Allan Bryce, să-şi şteargă din minte acele patru luni superbe pe care le trăise cu el. Acum, durerea nu se mai vedea. Dar nici nu se vindecase; chiar şi după încă un an, orice nume, poză, miros îi tulbura amintirile, aproape insuportabil. Oare când avea să se sfârşească? Se zice că timpul vindecă toate rănile. De ce nu o vindeca şi pe-a ei?

-A.. .ieşit puţin, ezită Hofi. Trebuia să aducă cealaltă maşină, şi benzină, şi se uită la ceas. Ar trebui să apară. Mă duc să pregătesc cina. Mai avem câte ceva de împachetat înainte de a pleca mâine dimineaţă. Ai tot ce-ţi trebuie? Am lăsat un prosop curat. şi cu o cută între sprâncene, îl scoase din mormanul de haine mutate de Beth. Iată-l. Coboară îndată ce eşti gata. Vreau să ştiu tot ce-ai mai făcut în ultimul timp.

Beth se descheie la geacă, apoi îşi trecu degetele subţiri prin părul ondulat şi-şi masă gâtul încordat.

Desfăcu şi caseta. Era normal ca Hofi să fie puţin stresată, gândi ea, mai ales când avea pe cap opt oameni, cărora trebuia să le asigure confortul timp de o săptămână. Faptul că mai făcuse acelaşi lucru ani de-a rândul, nu-i uşura munca; fiecare expediţie aduna oameni diferiţi, fiecare cu preferinţele şi cu pretenţiile lor.

îşi scoase prosopul şi pijamaua şi se uită la ele nemulţumită. Comparativ cu lenjeria albă a colegei ei de cameră, ale ei păreau total lipsite de feminitate. Oftă. Cel puţin se consola cu căldura sacului de dormit, şi asta conta cel mai mult într-o ţară care era acoperită de gheaţă în proporţie de zece la sută, şi în care "Mica epocă de gheaţă" se încheiase abia cu trei sute de ani în urmă.

Beth se cufundă pe patul ei, privind hainele fetei. Garderoba ei avea mai multe perechi de blugi decât de fuste. Bineînţeles, că şi munca îi impunea o anumită ţinută. Nimeni n-ar fi luat în serios o femeie fotograf care apărea

într-un peisaj sălbatic îmbrăcată cu o fustiţă şi pe tocuri înalte.

îşi mută privirea spre trusa de cosmetice, apoi se analiză pe sine în oglindă. Tot ce folosise ea, era un ruj discret.

Se analiză astfel timp îndelungat. Avea o piele frumos colorată, poate din cauza aerului proaspăt pe care-l inspira zilnic. Acesta era unul din amănuntele incitante ale carierei ei, care presupunea o viaţă trăită sub cerul liber indiferent de condiţiile atmosferice; astfel că trecuse prin umezeală cât să nu uite niciodată.

Ochii ei verzi-căprui erau umbriţi de sprâncene dese şi negre. Nasul îi era potrivit. Până acum nu observase nici conturul negru din jurul ochilor şi nici ridurile gurii.

Fiecare amănunt al figurii ei îşi găsea o justificare. La fel şi îmbrăcămintea - nişte pantaloni verzi, o cămaşă gălbuie şi un jerseu, care îi îmbrăcau trupul subţire.

Ceea ce conta, la urma urmei, era faptul de a fi recunoscută ca fotograf, nu ca femeie. Faptul că Rob Wilson o remarcase încă din prima clipă, precum şi mijloacele pe care domnişoara Brennan le afişa pentru a se înfrumuseţa, veniseră ca un şoc.

Beth se răsuci pe călcâie în momentul în care auzi o uşă deschizându-se. Hofi o catalogase pe fată drept "drăguţă". însă nu era drăguţă, era superbă.

Purta un neglijeu de mătase crem, iar părul blond îi curgea în valuri pe umerii goi. Pielea bronzată, ochii

migdalaţi şi buzele voluptuoase întregeau imaginea fetei. De altfel, întreaga ei fiinţă inspira senzualitate - cu pieptul bogat, şolduri împlinite şi o talie minusculă. Manichiura şi pedichiura îi erau perfecte.

Văzând-o pe Beth, tânărta se opri în loc, uşor nemulţumită.

Beth se ridică, resimţind acut simplitatea propriei persoane, şi-şi luă pijamaua îndreptându-se spre baie. Când acceptase propunerea lui Hofi, nu ştia ce o aşteaptă. Hofi ar fi putut s-o avertizeze. Probabil că domnişoara Brennan, fiică de om bogat, femeie divorţată de două ori, era tipul perfect de scorpie care tortura pe oricine venea în contact cu ea. Astfel că Beth şi-ar fi dorit un cort separat, acum mai mult ca oricând.

Beth înghiţi în sec, pregătindu-se de apărare, dar înainte de a rosti ceva, o auzi pe cealaltă :

- Scuze pentru deranj.

Glasul îi era moale şi răguşit. Involuntar, Beth se întrebă dacă din cauza ţigărilor sau a lacrimilor vărsate.

- De obicei, nu sunt aşa de.. .sau poate că sunt, scutură ea din umeri. Dar nu intenţionat. Se pare că lucrurile mele s-au cam.. .împrăştiat.

Se repezi la un prosop şi la câteva sticluţe de pe noptieră.

- Sunt Gaynor, zâmbi ea. Gaynor Brennan.

Beth se prezentă şi ea.

- Sper că nu te superi că ţi-am dat la o parte câteva

lucruri.

- Presupun că a trebuit s-o faci, şi se uită la deranjul din cameră. Nici nu ştiu cum o să mi le pun înapoi în valize. Se pare că am mai multe decât credeam.

Beth răsuflă uşurată. Imaginea dezordonată, precum şi prima impresie despre blonda frumoasă din faţa ei, o pregătiseră pentru ce e mai rău, dar vulnerabilitatea tinerei o surprindea şi o amuza în acelaşi timp.

- Nu e uşor să te pregăteşti de vacanţă, remarcă Beth. Am citit undeva că e bine să-ţi faci o listă cu lucrurile necesare, apoi să le înjumătăţeşti. E un sfat bun, deşi nici eu nu mă limitez doar la ce se spune.

- Trebuie să ne aranjăm pentru seara asta? întrebă cealaltă.

- Nu, de obicei purtăm ceea ce vom îmbrăca şi a doua zi. Eu rămân aşa.

- Călătoreşti mult? se interesă Gaynor, cotobăind printre haine.

- Sunt norocoasă, surâse Beth. Slujba m-a dus în toate colţurile lumii. Sunt fotograf, adăugă, vâzând-o pe tânără ţinând două rochii în mână, nedumerită.

- Ce interesant! îţi plac lucrurile astea? Se referea la rochii.

- Nu chiar, şi se repezi spre un jerseu care stătea să cadă de pe marginea patului. Specializarea mea este studiul vieţii sălbatice, al mediului în care trăim şi alte asemenea.

- înseamnă că ai talent, o admiră cealaltă. Presupun că ai concurenţă.

- La fel ca-n orice profesie. Dar eu sunt norocoasă, am un impresar de treabă. El găseşte clienţii, eu fac pozele.

-Adică ignoră faptul că eşti femeie, sări Gaynor.

- N-o să fie aşa la nesfârşit, o linişti Beth. N-am de gând să mă limitez la broşuri turistice şi la publicitate toată viaţa mea. Tocmai de aceea sunt foarte încântată de expediţia asta. E o ocazie extraordinară să pot face nişte poze adevărate.

-Asta zic şi eu curaj, clipi cealaltă. Ce zici de. ?

înainte de a termina fraza, Beth îi arătă o cămaşă şi un pulover. Poate că mintea îi zbura la preţul pe care Gaynor îl plătise pentru toate acele lucruri.

- Ai o haină călduroasă? se interesă Beth. Ti-ar trebui una impermeabilă, şi pantaloni călduroşi. Plus căciulă şi mănuşi. în caz de furtuni, adăugă, căci tânăra pălise.

- Suntem în iulie!

- Dar ninge încontinuu.

- Cred că tata s-a ocupat de astea.

Si se duse la dulap, de unde îi arată lui Beth o jachetă crem, făcută din cea mai fină piele, cu blăniţă, de nurcă poate, gândi Beth.

- E bună?

Beth abia îşi stăpâni râsul. Gaynor n-ar fi înţeles-o şi nu-şi dorea s-o rănească.

- Mda.se mulţumi ea să spună, aşa cum o făcea de cele

mai multe ori.

- Uite ce e.Poate că o să mă crezi o nesimţită că fac asta după doar câteva clipe, dar.ai putea să mă ajuţi să împachetez?

- Credeam că nu mai întrebi niciodată, râse Beth.

Capitolul 2

După o oră, amândouă coborâră pentru cină. Terminaseră de împachetat. Nu fusese o treabă uşoară; aproape la fiecare lucru pe care încerca să-l elimine, Beth întâmpina protestele lui Gaynor:

- Dar îmi trebuie.

Cu toate acestea, Beth se încăpăţânase să umple o întreagă valiză cu ce avea să rămână acasă.

Renunţaseră la majoritatea produselor de înfrumuseţare, cu toate că Gaynor le includea în obiecte absolut necesare. Creme de corp, rujuri, pe toate le lăsaseră deoparte. Cel mai mult se impacientase Gaynor pentru deodorantele de la firma Carmen. Doar gândul că va trebui să se despartă de ele o îngrozea.

- Pentru Dumnezeu, nu-ţi cer să-ţi tai o mână sau un picior, protestă Beth.

- Dar e la fel.

în cele din urmă, neputându-se dispensa de ajutorul lui Beth pentru a împacheta, Gaynor se consolă cu ideea că începând de a doua zi va arăta jalnic, şi se decise a se aranja cât putea mai bine pentru acea seară. Astfel că, întorcându-se de la duş, Beth o găsi complet fardată, aranjată şi împopoţonată cu tot ce avea mai de seamă în trusa de machiaj.

- Deci? Ce zici?

- Eşti extraordinară, o admiră Beth. Nu pari a fi machiată şi totuşi.

- {tiu. Ochii îmi par mai expresivi, iar gura mai mare.

Vorbea de propriile ei trăsături de parcă erau ale altcuiva.

- Acesta e tot farmecul, nu? O iluzie. Eu sunt o iluzie.

Remarca o lăsa pe Beth fără cuvinte.

Rob Wilson nu ştia la care să se uite mai repede, la Beth sau la Gaynor, care-l salută printr-un gest discret, înainte de a traversa camera spre locul unde se aflau părinţii ei. Fără a o slăbi pe tânără din ochi, Rob luă braţul celeilalte.

- Cine e asta? şopti el.

Beth înţelese că Rob ajunsese după familia Brennan.

- E fata lor. O cheamă Gaynor şi e foarte drăguţă.

Nu se ştie din ce motiv adăugase şi acel atribut. în spatele fardurilor şi a imaginii prefabricate, Beth simţise o urmă de tristeţe, lipsa siguranţei, şi nu-şi dorea s-o mai vadă suferind.

- Nici nu mă-ndoiesc.

Un sentiment de invidie o încercă în acea clipă. Nimeni n-o admirase şi pe ea la fel. Dar îşi reveni la fel de repede - nici ea nu arătase la fel de bine nicicând.

Amintindu-şi observaţiile lui Gaynor privind iluzia pe care o crea, Beth se întreba dacă frumuseţea nu cerea un preţ mult prea mare.

- Să te prezint? îl întrebă Beth. Nu că ai avea nevoie de ajutor; te descurci şi fără mine.

- Aia a fost o altă situaţie, iar Beth realiză imediat

diferenţa. Adică.. .Scuze, îmi pare rău.

- Nu-i nimic, zâmbi ea, văzându-l că roşeşte.

- Nu că tu n-ai fi atrăgătoare. Eşti, dar ea e.

- Uimitoare? completă ea

- Una ca ea.. .Dumnezeule.. .te mătură de pe picioare.

Beth îl privi curioasă.

- Vreau să zic, doar dacă o priveşti. Cred că m-ar face bucăţi-bucăţele în doar câteva minute.

- Cum poţi să spui aşa ceva? Nici măcar n-o cunoşti. Nu e vorba despre un monstru, ci despre o fiinţă. într-adevăr, e minunată, dar la urma urmei, e doar o fiinţă umană. Care are aceleaşi probleme ca şi noi.

Beth surprinse mirarea lui Rob; chiar şi ei îi era neclar motivul pentru care sărise în apărarea lui Gaynor, dar realiză imediat că citise în cealaltă durerea pe care ea însăşi o trăise.

- Mie mi se pare o fire care se autocontrolează în tot ce face.

- Cu toţii afişăm o anumită ipostază în public.

Beth vorbea din perspectiva femeii de carieră care nu avea nici timp, nici iluzii pentru relaţii de lungă durată. Aceasta era masca sub care se ascundea, aşteptând ca rănile să i se vindece, uneori chiar întrebându- se dacă va mai apuca acea zi.

Allan fusese primul bărbat şi etalonul după care îi măsura pe toţi ceilalţi. în ciuda modului în care se sfârşise totul şi a felului cinic în care se debarasase de ea, nu mai

întâlnise pe nimeni asemănător.
Sau poate că nici nu mai acordase vreo şansă altcuiva. îi ţinuse la distanţă, ferindu-se să se implice serios, mai mult decât un simplu sărut - astfel îşi câştigase reputaţia de femeie frigidă, poate chiar mai rău.

însă realitatea era cu totul alta. Câte nopţi nu se rugase pentru a fi eliberată de amintirile trupului său puternic care o domina, în cele mai intime momente; de senzaţia atingerii lui delicate, a săruturilor şi a mângâierilor care o descătuşau şi o ridicau pe culmile fericirii? Braţele lui care o acopereau, lumea din jurul lor explodând, ea agăţându-se de el, apoi cufundându-se.adâncindu-se în valurile ce-i purtau pe amândoi departe şi unde rămâneau încleştaţi, trăindu-şi clipa de pace şi de extaz.

Nici chiar în somn nu-şi mai găsea refugiul. El încă se afla acolo, în visele ei, aşteptând-o. Oare nu se va elibera de el niciodată?

- Crezi că ar trebui? o trezi Rob din reverie.

Ruşinată de gândurile ei la fel de pertinente ca întotdeauna, i-ar fi mulţumit lui Rob că o salvase cu poblemele care-l măcinau pe el.

- Oricum, va trebui să vorbeşti cu ea la un moment dat. O să călătorim împreună. De ce nu spargi gheaţa acum? Poate va fi puţin rezervată, la început, dar cred că doar din timiditate. Are un simţ al umorului extraordinar, şi nu e doar o blondă proastă.

- Nu eşti geloasă? se miră el.

- Din cauza ei?

- Nu voiam să spun asta. roşi el.

- Aş minţi să spun că n-aş vrea să schimb nimic la mine.

"Sufletul, de exemplu, continuă în sinea ei. L-aş înlocui cu o
piesă de oţel, nouă, neatinsă, imbatabilă. "

Se uită la Gaynor, care-şi trăsese un scaun alături de mama ei. După felul în care gesticula, se vedea că-i povestea mamei aventura împachetatului. Din când în când, Eugene mai sorbea câte o înghiţitură din lichidul maroniu din paharul pe care-l ţinea în mână.

” Nu, continuă Beth, nu sunt geloasă

- Deci, se auzi vocea tatălui, sunteţi amândouă pregătite de plecare? Am auzit că ne punem în mişcare destul de devreme mâine. Să vă aduc ceva de băut.

- Pentru mine, nu, mulţumesc, zise Beth. Eu sunt gata; mai am doar de curăţat aparatele şi lentilele. O să mă ocup de ele după ce mâncăm. Apropo, ar trebui s-o ajut pe Hofi. Vă rog să mă scuzaţi.

- Bineînţeles, zise Eugene. Dar tu, băiete? se adresă el lui Rob.

Din prag, Beth îl văzu pe tânăr surâzând incert, încercând să pară
demn. însă în timp ce făcea cunoştinţă cu Gaynor, pe faţa lui se putea citi nesiguranţa.

Bucătăria era mare, echipată cu toate ustensilele necesare; dulapurile erau făcute din lemn de brad, iar

podeaua fusese gândită în aşa fel încât să fie uşor de curăţat. Nuanţele de roşu şi maro dădeau spaţiului o notă de intimitate.

Masa era pregătită pentru opt persoane. Undeva lângă uşă aşteptau mai multe boluri pline cu mâncare, precum şi farfuriile. O salată franţuzească, asezonată cu cruditǎţi şi cu murături, precum şi produse de patiserie şi un tort de ciocolată. Din tava de pe aragaz venea un miros savuros.

Hofi spăla vasele.

- Mor de foame. Ce mâncăm azi?

Hofi tresări, speriată.

- Scuză-mă. Am crezut că m-ai auzit când am intrat. Te ajut cu
ceva?

Hofi se şterse pe un prosop alb, încă tremurând, şi-şi aranjă o şuviţă răzleaţă de păr.

- Nu-i nimic. Mă gândeam. şi se uită repede la ceas. Ar trebui să mă concentrez la ceea ce fac. Deci, vrei să mă ajuţi, şi privi în jurul ei dezorientată.

- Te simţi bine?

- Da, normal, răspunse cealaltă, fără s-o privească pe Beth. Totul e pregătit. Dacă tot avem musafiri din America, m-am gândit să nu fac prea multă mâncare specific islandeză. Am făcut supă de găină. Mâine, pe drum, o să mâncăm carne rece. Iar ca felul doi, am pregătit o specialitate de pe-aici, şi zâmbi satisfăcută.

Lui Beth i se făcu gura apă, amintindu-şi de costiţele de

miel afumat.

- Nu-mi mai spune. Deja mă doare stomacul.

- Mai avem şi salată de hering şi cruditǎţi, iar desertul e la alegere.

Afară, se auzi zgomotul unei maşini. Hofi se întoarse către Beth, îmbujorată şi cu ochii sclipind de fericire.

- A venit Gunnar, şi-ncepu să-şi desfacă şorţul de bucătărie. îi chem pe restul la masă.

- Mă duc eu.

- Nu, o repezi femeia, pentru ca apoi să-şi controleze glasul. Trebuie să fac pe gazda bună, şi să stau puţin şi cu ei. Am fost atât de ocupată cu alte lucruri.

- Sunt sigură că te înţeleg. Mai ales că te ocupi şi de proviziile
pentru drum.

- Chiar şi-aşa, trebuie să facem totul cum se cuvine. Dacă într-adevăr vrei să mă ajuţi, încălzeşte te rog supa. Si poţi să pui pe masă salata şi pâinea. E în dulap. Nu te superi, nu?

Spre mirarea lui Beth, prietena ei părea foarte agitată. După atâţia ani în care se ocupase cu aprovizionarea diverselor expediţii, ar fi trebuit să facă toate acestea legată la ochi, gândea Beth. Dar toată lumea trecea prin momente mai dificile.

- Bineînţeles că nu, râse ea. Du-te şi fă pe gazda. Sunt gata imediat.

Beth scoase din dulap opt castronaşe. Ezită înainte de

a le pune pe masă.

- Hofi, de ce opt? Sunt trei de la familia Brennan, cu Rob patru, tu, eu şi Gunnar - suntem.

înainte de a avea răgaz să răspundă, uşa se trânti în lături şi în prag apăru o matahală de om, îmbrăcat într-o geacă pufoasă care-i accentua şi mai mult statura. Cu părul lui blond şi lung şi cu barba stufoasă, părea un viking din vechile legende nordice.

- Beth, strigă el surâzând şi îmbrăţişând-o. Mă bucur să te văd.

- Si eu mă bucur că sunt aici, Gunnar, murmură ea când se văzu eliberată din strânsoare.

- Si, eşti mulţumită de ce ţi-a spus Hofi ?

între timp, începuse să se dezbrace. Soţia lui îi atinse uşor braţul, iar el o sărută uşor pe frunte.

Deşi era obişnuită cu dovezile de afecţiune ale celor doi soţi, Beth se înduioşă urmărindu-i ; imaginea îi sfâşia sufletul, forţând-o să admită singurătatea în care trăia şi pe care refuza s-o vadă. îi aminti de pierderea suferită, deşi îi era clar că se simte mai bine fără Allan. Nu merita să plângă pentru un cinic lipsit de sensibilitate. Si nici nu mai dorea acest lucru.

- Absolut, râse Beth, începând să pună supă în boluri.

- Da? Mă gândeam că poate...

- Bineînţeles că e mulţumită, îl întrerupse Hofi şi-l trase pe soţul ei spre sufragerie. Beth o să facă multe poze de excepţie în expediţia asta? Si o să scoată bani, o să câştige

premii şi o să devină faimoasă. Acum, hai să-ţi întâmpini musafirii.

Gunnar părea cam nedumerit de situaţie. începu să vorbească pe limba lor, uşor neliniştit, iar Hofi îi răspunse cu greutate, ceea ce-l nemulţumi şi mai mult. însă ea îl scoase din bucătărie, înainte ca el să mai adauge vreun comentariu, şi închise uşa în urma lor.

Beth îşi văzu de treabă mai departe. La un moment dat auzi paşi din direcţia sufrageriei; nu ştia cine poate fi, dar se aştepta ca cineva să bată la uşă. Bătaia întârzie, până când, dintr-o dată uşa se deschise. Un bărbat înalt şi brunet păşi înainte. Ducea cu el un rucsac înfundat cu de toate; era echipat de plecare, cu o geacă impermeabilă şi cu bocanci solizi. Pe sub pantalonii groşi şi mulaţi pe picioare i se vedea musculatura formată în urma multelor expediţii întreprinse de-a lungul vieţii.

Beth tresări în momentul în care observă chipul străinului; scăpă bolul din mână, iar acesta se făcu ţăndări.

Pentru o clipă, chiar şi el păru mirat, şocat chiar, de întâlnirea neaşteptată. într-o fracţiune de secundă, însă, îşi recăpătă controlul, încordându-se, ascuţindu-şi privirea de gheaţă.

- Ce naiba cauţi aici? zise el.

Trecuseră doi ani de când discutaseră ultima oară, dar glasul lui nu se schimbase deloc. Niciodată nu-l mai auzise atât de acru. O trecură fiorii.

Beth se aplecă să strângă cioburile. Simţea că se

sufocă şi că picioarele n-o mai ascultă. Inima stătea să-i sară din piept. Gândea incoerent. în minte îi apăreau tot felul de imagini trăite în ultimele ore şi care acum începeau să capete sens: agitaţia lui Hofi, ezitarea cu care-i răspundea la unele întrebări, opt tacâmuri. Hofi ştia că va veni şi Allan. Oare planificase această întâlnire ? Sau ea şi cu Allan se întâlneau acum din pură coincidenţă, iar prietena ei tăcuse pentru a nu tulbura atmosfera?

- Deci? se răsti el.

Beth se ridică încet, ţinând cioburile în ambele palme. îi vâjâia capul.

- Credeam.. .că eşti în Alaska, bâigui ea.

- După cum vezi, nu sunt. Am terminat acolo.

Deci, vizita lui nu era una de plăcere.

- încă nu mi-ai spus ce cauţi aici.

- Aici, în Islanda sau aici, în casa aceasta?

- Ambele.

Beth aruncă la gunoi resturile, după care îşi reluă treaba. încă tremura.

- Am avut de lucru în sud, o săptămână. Hofi şi Gunnar m-au invitat la ei câteva zile, înainte de a mă întoarce în Anglia.

îşi amintea cât de mult insistase prietena ei, motivând că îi este dor de ea şi că vrea s-o vadă în carne şi oase. Acum înţelegea de ce.

- Dar tu? Pot să te întreb ce faci aici?

Intuiţia îi şoptea că motivul nu poate fi decât unul

singur, dar voia să-l audă din gura lui.

-Am fost chemat în calitate de ghid pentru proiectul Grimsvotn.

- La gheţarul Vatnajokull ?

- Stii despre el?

- Mi-a povestit Hofi. Dar n-a menţionat numele tău.

Allan tăcea, analizând informaţia.

- Tu conduci expediţia, remarcă ea, fără urmă de interogaţie.

- Da, şi-şi lăsa jos rucsacul, iar peste el îşi puse geaca.

Din sufragerie se auzeau râsete şi frânturi de conversaţie.

- La ce oră ai avion? se interesă el.

- Ce avion?

- Cel cu care te întorci la Londra, zise el începând să-şi piardă răbdarea.

Beth se sprijini de dulap, transpirată şi îmbujorată. Allan păşi repede spre chiuvetă pentru a se spăla pe mâini. Cu siguranţă, el îi observase mişcările.

- Nu.. .nu ştiu, bângui ea, nervoasă că sosirea lui neaşteptată o afectase atât.

- Cam târziu, nu?

- Nu cred, răspunse ea cu capul sus. Am destul timp, nu mă întorc la Londra până săptămâna viitoare.

Replica îl bulversase de-a binelea, iar Beth simţi o satisfacţie imensă.

-Am ajuns abia azi.

- Dar.. .nu poţi rămâne singură aici.

- Hofi nici nu mi-a sugerat aşa ceva. Eugene m-a acceptat în
expediţie ca fotograf şi ca ajutor de bucătar.

Amintirile primei lor întâlniri începeau să lucreze, dar merita durerea pe care o pricinuiau acum, mai ales pentru şocul ce se citea în ochii lui Allan. Si el îşi amintea.

- Nu, n-am să accept aşa ceva, hotărî el.

Până în acel moment, Beth uitase de expediţie. Cu cât pleca mai repede din Islanda şi cu cât se îndepărta mai mult de Allan, cu atât va putea să-şi lingă rănile în linişte. Această întâlnire îi întrecuse toate aşteptările, iar şocul fusese extrem de mare, dar avea să-şi revină.

Dar şi dacă abandona acum, ar fi lăsat impresia că prezenţa lui încă o mai influenţa, chiar dacă acesta era singurul lucru care o mai punea în mişcare. Oare nu era mai interesant să rămână acolo unde nu era dorită? Dar cine nu o dorea?

Era clar că Hofi îşi asumase anumite riscuri, incluzând-o şi pe ea în expediţie. Gunnar o primise foarte bine, şi îşi dorea compania ei. La fel, şi ceilalţi se arătaseră foarte deschişi cu privire la prezenţa ei.

Din punct de vedere profesional, aceasta era şansa pe care o aşteptase toată viaţa. Sansa de a fotografia natura în toată splendoarea ei. Nu putea să ignore o asemenea ocazie fără a se mai gândi puţin.

îşi aminti cuvintele tatălui, de când era copil : "Fii

atentă, Beth, ocazia ţi se iveşte sub cele mai neaşteptate chipuri, poate chiar sub masca unui cerşetor. Dacă o respingi, s-ar putea să n-o mai prinzi a doua oară."

- Nu cred că e datoria ta să decizi, îl înfruntă ea.

Nu încerca să dea naştere la o ceartă, dar se simţea îndreptăţită să se afle acolo. încerca să se stăpânească, pentru a nu fi copleşită de caracterul lui.

- Cum doreşti, se mulţumi el să răspundă.

Victoria îi provoca greaţă. De fapt, nu câştigase nimic, pentru că el nu se va da bătut. Era pur şi simplu o alegere pe care ea o făcuse cu bună ştiinţă.

Uşa de la sufragerie se deschise, iar Gunnar îi pofti pe toţi la masă. îi cercetă din priviri pe Beth şi pe Allan, mulţumit de sine.

- Te simţi bine, murmură el? trecând pe lângă Beth.

- N-am vărsat sânge, nu? şopti şi ea, însă el nu înţelese. Sunt bine, Gunnar. Puţin şocată, dar altfel, totul e în regulă.

- Hofi vă doreşte numai binele.

Beth îl bătu pe umăr. Se zice doar că drumul spre iad e pavat cu bune intenţii. "Iadul meu, intenţiile lui Hofi" ofta Beth în sinea ei. O căută pe prietena ei din priviri şi observă că aceasta tocmai începuse o discuţie aprinsă cu Lucille. Rob făcea eforturi disperate s-o impresioneze pe Gayor, care părea copleşită de flecăreala musafirului.

-Allan! strigă Eugene. Bine ai venit! Aş fi dat orice să fiu şi eu cu tine la erupţia vulcanului Hubbard.

- A fost o experienţă extraordinară. Am făcut ceva poze şi le am la mine; dacă vrei, le vezi mai târziu.

- Dacă vreau?! Auziţi ce spune!

Toată lumea se întoarse spre cei doi. Beth reuşi să surprindă ochii lui Hofi, care încă se agita de colo-colo, lăsând-o a înţelege că aveau ceva de discutat între patru ochi. Aceasta din urmă răsuflă uşurată, ca şi cum i s-ar fi luat o povară de pe suflet.

- Fără discursuri acum, Eugene, se plânse Lucille. Am venit să mâncăm, nu să stăm după tine.

- Taci, femeie. Vreau să spun un singur lucru: avem privilegiul de a avea cu noi, în această expediţie, pe unul dintre cei mai renumiţi şi mai experimentaţi geologi, chiar dacă e foarte tânăr încă.

- Nu mai sunt tânăr, îi reproşă Allan, arătând firele albe ce-i crescuseră.

Si pe care Beth nu le observase până atunci. Dar nu păreau să-l îmbătrânească, ci-i dădeau, mai degrabă un aer autoritar. Are treizeci şi patru de ani, gândi ea. Treizeci şi patru de ani, şase luni şi două săptămâni.

- Oricum, continuă bătrânul, vreau să învăţ de la el cât de mult, şi vă sfătuiesc să faceţi asemenea. N-o să mai aveţi această ocazie. Iar acum, poate ar fi bine să facem şi prezentările. Ea este domnişoara Farrell.

Sprâncenele lui se arcuiră, iar ea îl înfruntă la fel de mândră ca şi mai înainte. Faima pe care şi-o construise nu avea nimic de-a face cu numele lui. Dacă s-ar fi folosit de

el, ar fi avut multe de câştigat, dar pe nedrept. Astfel că acum era complet pe picioarele ei, independentă.

- Ne ştim. Tocmai am făcut cunoştinţă cu domnişoara Farrell.

- Beth e fotograf de primă mână, mi s-a spus. Mă bazez pe ea ca să imortalizăm locurile prin care trecem. Am înţeles că o să fie şi un ajutor pentru gazda noastră, dar nu ştiu cât timp va mai găsi şi pentru asta. Deci, Beth, vreau să te văd tot timpul cu aparatul în mână. De mâncat, putem mânca oricând, dar locurile sunt irecuperabile. M-ai înţeles?

- Perfect.

- Bun. Ea e soţia mea, Lucille. Ultima oară când ai fost la noi în State, era la sora ei. Se ocupă de toate colecţiile mele, le cataloghează. Se pricepe foarte bine.

Allan dădu mâna cu Lucille, care nu se putu abţine să nu arunce
o privire şi fetei ei, aluzie la o posibilă legătură între cei doi.

- Iar ea este fiica mea, Gaynor. Ea nu face prea multe, în afara faptului că-mi cheltuie banii. Dar pentru asta sunt fetele frumoase, nu ? şi râse cu poftă, determinând-o pe fată să facă la fel.

- îmi pare bine, domnule Bryce.

Beth observă demnitatea cu care se prezenta Gaynor, precum şi vocea ei răguşită.

- Sper să fiu mai mult decât un simplu pasager. Poate

dacă Beth e prea ocupată, aş putea să-i iau eu locul la pregătirea mâncării.

- Si ce ştii tu, mă rog, despre cum se găteşte? o ironiză tatăl ei. Nici măcar nu.

- O să-mi fie de ajutor, domnule Brennan.Eugene, se repezi Hofi. Se găseşte de lucru.

Lucille îl înghionti pe soţul ei care ar mai fi vrut să mai spună ceva şi care se lăsă păgubaş.

- Niciodată nu iau pasageri cu mine, zise Allan, încă ţinând mâna fetei într-a lui.

Rob îi privea pe cei doi cu o mutră cam descumpănită.

- Haideţi să ne aşezăm, îi invită Hofi.

Eugene îl prezentă şi pe Rob. în câteva minute, Allan era pus în temă cu toată viaţa tânărului, cu studiile şi cu specializările pe care acesta le urmase.

Beth stătea între Hofi şi Rob; îi pierise pofta de mâncare şi sorbea supa cu foarte mare greutate.

- Eşti supărată pe mine? şopti gazda, în timp ce strângeau vasele.

- Tu ai planificat totul ?

- Eu ? Aş vrea eu să am asemenea puteri. Soarta v-a adus împreună, îţi jur. Allan ne-a scris în legătură cu faptul că a fost contactat să meargă în această expediţie. Se pare că el şi cu Eugene sunt prieteni de mulţi ani.

încă un amănunt pe care Beth nu-l ştia.

- Cred că s-au întâlnit în timp ce Allan era invitat la divese facultăţi pentru a ţine nişte cursuri. Allan nu trebuie

să stea neapărat la gheţar, dar Eugene a ţinut morţiş să vadă personal gheţarul Vatnajokull. Astfel că i-a oferit lui Allan resursele materiale, cu condiţia ca el să organizeze totul, astfel încât să se poată vedea cât mai multe. Apoi s-a consultat şi cu noi în privinţa datei, apoi ai sunat tu şi.Beth, nu e bine că v-aţi despărţit.

- Hofi, o opri Beth, nu puteam sta împreună.

- E ridicol ce spui, răspunse cealaltă, trântind vasele în chiuvetă. Dacă au existat vreodată doi oameni făcuţi unul pentru celălalt, atunci tu şi Allan sunteţi aceia. Chiar şi Gunnar mi-a spus-o. Când ne-am întâlnit în luna voastră de miere, mi-a zis că sunteţi cel mai potrivit cuplu, în afară de noi. Deci nu-mi spune mie că nu puteţi sta împreună.

Beth simţi un nod în gât. Nu mai avea ce să-i reproşeze. Nici măcar mama ei nu ştia adevăratul motiv pentru care-l părăsise pe Allan. Când se vedea nevoită să dea explicaţii, făcea apel la nepotrivirea de caracter; apoi, încerca să-l uite.dar nu reuşea.

- Hofi, se auzi glasul răguşit al lui Gunnar, ne-ai pus la masă ca să ne dai de mâncare. Unde e mâncarea?

- Acum, acum, se grăbi femeia.

Beth se aşează la loc, conştientă că Allan o urmărea.

După cină, urcă în camera ei, sperând că poate câştiga o clipă de linişte, pentru a se reculege. însă Gaynor apăru şi ea la scurt timp - pentru a se mai aranja. Era foarte fericită că toată lumea se purtase foarte bine cu ea.

Cum nu se putea preface că are o migrenă sau alte

asemenea, Beth se văzu nevoită să-şi ia aparatul şi s-o urmeze pe fată.

Capitolul 3

- Nu există doi gheţari identici, le explica Allan musafirilor în mometul când Beth se alătură grupului. Fiecare are propriile-i curburi şi forme.

îi zâmbi înţelegător lui Gaynor, care se aşeză între Rob şi mama ei. Pe Beth o ignora total.

- Chiar şi-aşa, gheţarii sunt foarte imprevizibili. Se mişcă încontinuu, uneori poate cu doar câţiva centimetri pe an; dar, din motive încă necunoscute nouă, la un moment dat pot exploda brusc.

- Cum s-a întâmplat cu Hubbard, interveni Eugene.

- La un moment dat, o parte din gheţarul Hubbard a început să avanseze foarte rapid. Cum se întâmplă cu toate râurile, centrul avansează mai repede decât marginile, care sunt împiedicate de contactul cu stâncile laterale ale albiei. Dar aici nu e vorba doar de apă, ci de tone de gheaţă care galopează spre ieşirea din fiord. Si nu e o masă compactă, solidă. Există numeroase scurgeri, şanţuri care apar la suprafaţă, şi care curg mai repede decât baza. Presiunea formează fisuri care se propagă la sute de metri adâncime.

îi fermecase pe toţi cu poveştile lui, gândea Beth. Chiar şi ea încetase a-şi curăţa aparatul, ascultându-l nemişcată; tonalităţile vocii lui îi trezeau şi mai multe amintiri.

Revenindu-şi, plecă privirea, continuând să şteargă lentilele.

Beth nu-şi putea închipui motivul pentru care Allan era chemat să ţină cursuri. îşi iubea munca, dar în ciuda faptului

că prefera să stea în aer liber, să cerceteze, nu se pricepea să-şi comunice experienţele în public. îşi prezenta cursurile împreună cu diverse poze şi astfel reuşea să-i ademenească pe cei ce-l ascultau; le povestea experienţe amuzante sau înfricoşătoare de pe parcursul expediţiilor, încât auditoriul se simţea ca şi cum ar fi trăit pe propria piele toate acele întâmplări.

Chiar şi Beth îşi aminti cum se lăsase furată de una din prelegerile lui. La zece luni de la despărţirea lor, Allan se afla la Londra pentru un astfel de curs. Se făcuse multă publicitate pe seama lui, iar ea era convinsă că trecuse peste ce fusese mai greu, peste toată furia ce se acumulase în ea. Se hotărâse să-l asiste, doar aşa, ca un fel de test, convinsă că se va putea concentra exclusiv la ce i se arăta. Apoi, reuşise să se strecoare afară înainte de aprinderea luminilor, pentru ca nimeni să nu-i vadă lacrimile din ochi.

Eugene începu să răsfoiască printre pozele oferite de Allan, fluierând admirativ. Instinctiv, şi ceilalţi se aplecară pentru a se uita la ele.

Beth îşi ridică privirea şi-l surprinse pe Allan urmărind-o cu un surâs rece pe buze şi cu un licăr demonic în priviri. Era o provocare.

Nu-i păsa dacă ea avea să se uite sau nu la fotografii. Dar dacă nu o făcea, se putea ca cineva să se întrebe de ce, iar el aştepta să-i vadă reacţia.

Eugene salvă situaţia, punându-i în braţe toate pozele :

- Ce zici de astea, fetiţo?

Aşezându-şi aparatul pe podea, Beth începu să le examineze atentă. Cu toţii aşteptau răspunsul ei. Era o situaţie incomodă, deşi nimeni nu mai ştia în afară de ea şi de Allan. Cu toţii se aşteptau la acelaşi răspuns. Dacă le admira, şi-ar fi pus în pericol integritatea profesională, şi-ar fi călcat pe mândrie. Simţi cum privirile lui o sfredeleau; atmosfera dintre ei se încinsese, iar lupta era deja una deschisă, invizibilă pentru ceilalţi.

- Imaginile sunt unice, începu ea, privindu-l incert pe bătrân.

- Dar. ? se auzi glasul lui Allan.

Beth trase puternic aer în piept.

- Dar, ca tehnică.. .Si nu vreau să vă jignesc, domnule Bryce, se vede că sunt făcute de un amator.

Voia doar să spună adevărul. Dacă ceilalţi aveau s-o interpreteze drept un atac frontal, n-avea ce să facă.

Allan o privi curios, neliniştit, uimit şi nesigur pe el, în acelaşi timp.

- Dezvoltă puţin, îi sugeră el, făcând-o să îngheţe.

- Chiar aşa, cum adică? Mie mi se par al naibii de bune, o provocă şi Eugene.

Beth alese una şi le-o arătă.

- De exemplu, acest munte de gheaţă este o imagine superbă. Dar în lipsa comparaţiei cu o fiinţă umană, nu ne dăm seama cât de
imens este de fapt.

Nu aşteptă reacţii, ci merse mai departe.

- Domnul Bryce şi-a ales bine unghiul, se poate vedea şi puţină verdeaţă, pe locul din care face poza. Dar dacă ar fi stat şi mai departe şi dacă ar fi pus pe unul dintre colegii lui la marginea sau la mijlocul pozei, poate chiar unul îmbrăcat într-o geacă portocalie sau galbenă ca să contrasteze cu gheaţa, impactul ar fi fost mult mai mare.

Allan întinse mâna, iar Beth îi dădu fotografia pe care el începu s-o examineze, încruntat. Musafirii începură a şuşoti.

- Ai dreptate.

în ochii lui se putea citi atât admiraţia cât şi respectul pentru ea. Fără ca altcineva să-şi dea seama, Beth răsuflă uşurată.

- Se pare că ştii meserie, mormăi Eugene. Cam aşa ceva aş vrea să duc înapoi în Texas. Crezi că poţi?

- Nu pot să promit o erupţie, dar am să mă străduiesc pentru restul.

- Dosarul tău Beth, murmură Hofi. întotdeauna îl ai cu tine. Adu-l jos. Dacă Eugene mai are îndoieli.. .Fac cafea între timp.

Beth ezită, dar Gaynor se oferi imediat.

- Mă duc eu. Măcar atât pot să fac pentru tine.

Spre dezamăgirea ei, trebuia să le arate acele poze. Erau foarte personale, o colecţie alcătuită în ultimii doi ani, în care fiecare poză reflecta dispoziţia ei, emoţiile trăite în acel moment. Fiecare reprezenta o părticică din propria ei persoană.

Dar Hofi avea dreptate. Erau poze care nu lăsau loc la

comentarii privind profesionalismul ei. Reapariţia lui Allan îi distrusese toţi pilonii de sprijin şi o pusese faţă în faţă cu singurătatea în care trăia. Era vulnerabilă, lipsită de apărare. Avea nevoie de un punct de sprijin, iar munca ei reprezenta acel punct, acel spaţiu intim în care se putea retrage.

- Cât de mult trebuie să ne ţinem de tine ca să ne arăţi capodoperele tale? zise Rob. E nevoie de vărsare de sânge? De măseaua mea de minte? îţi cânt şi o arie dacă vrei.

Beth acceptă, în cele din urmă. Dispreţuia falsa modestie şi n-avea de gând să-şi alcătuiască o imagine pornind de la astfel de tactici.

-E o mapă cu fermoar, de culoare maro, îi spuse ea lui Gaynor. Se află chiar la suprafaţă.

Gaynor dispăru sus, iar Hofi în bucătărie, pentru cafele.

Bărbaţii începură să discute despre eventualele pericole ce puteau să apară pe parcursul călătoriei. Beth îşi reluă activitatea de curăţare a aparatelor. O umbră apăru în dreptul palmelor ei, şi-şi ridică privirea. Rob o urmărea.

-Ai avut dreptate, se ghemui el lângă Beth.

- Cu ce ? întrebă ea distrată, lustruind lentilele.

- Cu Gaynor. Nu e deloc aşa cum mi-aş fi imaginat-o.

- Femeile sunt întotdeauna imprevizibile.

-Tu nu pari să te conformezi regulii, râse el.

-Ah, Rob. Atât de curând. îi reproşă ea, înţelegând aluzia.

- E ridicol, nu-i aşa? Abia am cunoscut-o, dar ştiu sigur că ea e aleasa.

Beth nu comentă nimic, dându-şi seama că vorbeşte cu

ea şi meditează, totodată.

- Dar cum s-o fac să reacţioneze la fel? E amabilă, dar prea formală, totuşi. Si asta e diferenţa dintre noi; ca şi cum ar păstra în mod deliberat o distanţă faţă de restul lumii.. .sau faţă de mine.

După un moment de gândire, Beth se decise să spargă gheaţa; la urma urmei, părinţii fetei nu făcuseră un secret din drama ei.

- Are doar douăzeci şi cinci de ani, Rob, şi a trecut deja prin două divorţuri. Nu e doar o fandosită cu bani mulţi. Cred că se autoînvinovăţeşte pentru eşecul ei ; a suferit foarte mult. Deci, nu e de mirare că nu se aruncă imediat într-o altă relaţie. Poate dacă-i acorzi puţin timp; să n-o sufoci sau să n-o grăbeşti. Si s-o laşi şi pe ea să vorbească, din când în când.

- A fost chiar atât de evident?

Beth confirmă din cap.

- La masă, părea exasperată.

- Nici nu ştiu de ce mă mai agit, scutură el din umeri. Adică, e clar că n-o interesez. Si cu o astfel de concurenţă, ce şanse aş avea?

- Care concurenţă ? înmărmuri ea.

- El, murmură celălalt. Domnul Allan Bryce.

"Nu se poate!” se înfioră Beth.

- Si ştii ce e mai grav? continuă el, scormonind durerea renăscută în sufletul lui Beth.

- Nu.

Nu conta pentru ea; Allan putea face orice, cu oricine.

Nu-i mai păsa.

- Toată lumea îl admiră. Si eu îl admir, la naiba !

- Cred că doar ai impresia, murmură ea, secătuită.

- Aş vrea eu.

- Să fim serioşi, se enervă ea. Cu o asemenea atitudine, n-ai s-o cucereşti niciodată. Iar mie nu mi s-a părut că-i acordă lui Gaynor o atenţie specială.

- Pentru că nu l-ai urmărit. Eu da. Si ceea ce-am văzut, nu mă încurajează prea mult.

- Atunci.. .nu ştiu ce să-ţi spun, bolborosi ea.

- Nici nu trebuie, zâmbi musafirul. Nu e problema ta, nu ? A, cafeaua, mulţumim.

Hofi aşează tava pe măsuţă şi începu să împartă ceştile. între timp, Gaynor coborâse cu mapa.

- Ai făcut şcoală ca să înveţi toate astea? se interesă fata.

Beth se mulţumi să plece capul şi deschise dosarul, atingând uşor fiecare fotografie, ca şi cum din ele şi-ar fi extras curajul şi întreaga forţă interioară.

- Am făcut un Master la Colegiul de Arte Plastice, timp de doi ani. Acolo am învăţat despre diversele tipuri de aparate foto, de lentile, moduri de utilizare, tipuri de poze şi felul în care le se imprimă; am învăţat şi cum să facem filme sau clipuri, precum şi diverse utilizări ale luminii.

Gaynor, însă, încetase s-o mai asculte. îşi lungise gâtul pentru a se uita înăuntru, trecând la repezeală prin mai multe pagini.

- Sunt fabuloase. Uită-te şi tu, Rob.

Si-i arătă un amurg surprins între nişte dealuri, un amestec de nuanţe de violet şi purpuriu, învăluite într-o ceaţă subţire ce se lăsa deasupra văii de dedesubt.

- Nu-i aşa că sunt minunate?
- Cu siguranţă, confirmă el mulţumit.
- Hofi? răsună glasul gros al lui Gunnar.
- Eu.. .mă întorc imediat. Beth, toarnă tu, te rog, cefeaua.
- Sigur că da.

înmână dosarul lui Rob şi lui Gaynor, care se aşezară pe covor, iar ea se ridică în picioare. Pentru a ajunge la măsuţă, trebuia să treacă de Allan, care părea foarte prins într-o conversaţie cu Eugene. Deşi în mod sigur auzise rugămintea gazdei, el nu făcu nicio mişcare pentru a se da din calea lui Beth. Astfel că nu-i lăsa acesteia altă posibilitate decât să ocolească sau să se strecoare pe lângă el. Ceea ce şi făcu, scuzându-se. Mişcarea o intimidă, oferindu-i lui prilejul de a schiţa un zâmbet ironic, drept pentru care Beth şi-ar fi dorit să-l fi călcat pe degete fără milă.

Musafirii îi admirau fotografiile, trecându-le din mână în mână. Eugene urma, apoi Allan. O uşoară nesiguranţă o cuprinse pe Beth în timp ce servea cafeaua. Oare el avea să pătrundă dincolo de imagini?

încercă să-şi şteargă din minte orice idee anticipată. Era absolut neconcludent faptul că voia să-i ghicească gândurile sau reacţiile. Sau, în orice caz, nu trebuia să-i pese de acestea.

întinse ceştile lui Gaynor şi doamnei Brennan, apoi

bărbaţilor. Pe Allan îl lăsă la urmă. îi turnă şi lui, adăugând doar o linguriţă de zahăr. Apoi se ridică, pentru a duce ustensilele la bucătărie.

I se păru că-l aude mulţumind şi-şi întoarse privirea. în schimb, îi surprinse doar rânjetul ironic, cu o notă de triumf. O privea pe deasupra ceştii. în acel moment, ea realiză greşeala pe care o făcuse. îmbujorată, se repezi la bolul de frişcă pentru a i-l oferi. înainte ca ea să facă vreo mişcare, Allan se întoarse pe jumătate, încât doar ea
îl auzi şoptind:

- După atâta timp.Mă întreb ce altceva îţi mai aminteşti, domnişoară Farrell.

Parcă apăsase acel nume.

- Nimic, şuieră ea, aproape fugind spre bucătărie, înainte ca paloarea feţei s-o trădeze mai mult decât o făcuse deja.

Se rezemă în spatele uşii de la bucătărie pentru a-şi recăpăta suflarea. Ceva nu era în regulă. Ea juca rolul victimei, a celei ce fusese trădată. Iar el părea atât de afectat şi de mânios, de parcă ea ar fi fost de vină.

Abia atunci realiză Beth că prietena ei nu se mişcase pentru a vedea cine a intrat în bucătărie, deşi auzise zgomot. Hofi se afla în dreptul chiuvetei, privind pe fereastră.

- Te simţi bine?

O întrebare retorică ; se vedea clar că Hofi nu era în apele ei, mai ales că ardea toată.

- Hofi ? Ce s-a întâmplat ?

- Nimic. zâmbi femeia. Am simţit că. nu-şi găsea

cuvintele, şi desenă un cerc deasupra capului.

- Că ameţeşti?

- Da, dar acum sunt bine. Serios, Beth, şi-şi şterse fruntea cu podul palmei. M-am aplecat şi cred că m-am ridicat prea brusc.

- Si mie mi s-a întâmplat de câteva ori. Dar acum eşti bine ?

- Da. De ce ai venit?

- Pentru cafea.

- Te rog, fă-o tu. Mirosul.nu mai pot. şi-şi puse nişte apă într-un pahar, din care sorbi până când îi reveni culoarea în obraji.

Gata, sunt bine. Vezi? Si tu?

- Eu? Beth începu să-şi facă de lucru la cafetieră. Splendid.

- Nu.. .Mă referеam la tine şi la Allan.

- Acum îmi spune pe numele de familie.

"Cu ură", ar fi adăugat.

- La fel îi zic şi eu. Ceilalţi ştiu că abia ne-am cunoscut. Mi se pare cel mai bun mod de a interacţiona şi de a trece peste momentele jenante.

- Dar n-o să staţi toată expediţia într-o asemenea. şi continuă într-o înşiruire de cuvinte islandeze.

- Nu văd altă cale, zise Beth oprind aparatul şi punând lichidul fierbinte pe tavă. Mai ales că niciunul dintre noi nu vrea să părăsească expediţia.

- înseamnă că există o speranţă. O să fiţi împreună toată

săptămâna. O să vă amintiţi de toate clipele petrecute împreună, de.

- Taci ! strigă Beth. E prea târziu, Hofi. Orice-ar fi fost între noi, acum s-a terminat.

"Minţi", îi dicta propria conştiinţă.

- Nu te cred, răspunse Hofi. Dacă ar fi într-adevăr cum spui, atunci n-ai mai suferi atât. Allan încă mai face parte din tine. îl ai în sânge. Iar el te adora. Te privea când nu erai atentă şi te sorbea din ochi ; pe chipul lui se putea citi toată dragostea pe care ţi-o purta. Se lumina dintr-o dată. Nici nu mi-a venit să cred când mi-ai spus că v-aţi despărţit. Nu vedeam rostul vorbelor tale. Si niciodată n-am înţeles ce.

Si dintr-o dată se opri, uimită de revelaţia pe care tocmai o trăia.

- Nu te-am întrebat niciodată. Poate nu e prea târziu să te întreb acum.

Beth ştia ce va urma, şi pentru prima oară, nu fugea din calea cuvintelor. Voia, şi chiar avea nevoie să se confeseze cuiva, iar Hofi era cea mai apropiată prietenă a ei.

- Ce s-a întâmplat, Beth ? Ce n-a mers?

Beth simţi un nod în gât. Ochii i se pierduseră, uscaţi de atâtea lacrimi, revăzând a nu-ştiu-câta oară acea scenă în care se pomenise cu o altă femeie în apartamentul lui Allan. în doar câteva secunde, întregul univers se prăbuşise. îşi întoarse faţa de la Hofi. Nu dorea să plângă; vărsase prea multe lacrimi în cei doi ani care trecuseră de atunci.

- El a fost tot ceea ce-mi dorisem. Trăiam fericiţi, împliniţi.

Dar, a uitat să-mi spună ceva.Era deja căsătorit.

Beth luă tava şi se grăbi spre sufragerie, lăsând-o pe Hofi fără cuvinte.

Fotografiile ei se aflau în mâinile tuturor.

- Eşti foarte talentată, Beth, zise Gaynor admirativ. Sper să învăţ şi eu câte ceva de la tine. Dar n-o să te încurc prea mult. Mi-am adus şi eu aparatul. E unul dintr-alea care face poze singur. Ştii, la care doar apeşi un buton. Crezi că o să mă descurc?

Replicile fetei veniseră ca o portiţă de salvare. Ar fi fost imposibil să n-o placi pe Gaynor.

- Cu siguranţă. Mai ştii ce marcă e?

- Cred că Hassell.nu-ştiu-cum, se încruntă cealaltă.

- Hasselbald, completă Beth.

Era de aşteptat. Fata avea unul din cele mai scumpe aparate de mici dimensiuni, pentru care mulţi profesionişti, chiar şi Beth însăşi, ar fi dat orice. Iar fata vorbea de el ca şi cum ar fi fost doar o jucărie.

- O să te descurci, adăugă, uşor ironic.

Apoi începu să se plimbe prin cameră, umplând ceştile acolo unde era cazul, răspunzând la diverse întrebări referitoare la poze, la locaţii şi la felul în care procedase pentru a surprinde un anumit moment.

încerca să-şi găsească mereu o ocupaţie pentru a-l evita pe Allan, însă de fiecare dată ceva o atrăgea spre el, doar pentru a se înfiora sub privirile lui de gheaţă. La un moment dat, Beth puse cafetiera la loc pe tavă; tremura prea tare şi

nu dorea să devină prea evident.

îşi ţinea capul sus. Mândră, îndrăzneaţă, se pregătea de luptă. Deşi el părea blând deocamdată, presimţea ameninţarea unui atac, iar inima începu să-i bată puternic.

Allan ridică în mâini dosarul.

- Mi-aş fi dorit să pot spune că domnişoara Gaynor habar n-are ce vorbeşte, că acestea sunt doar nişte rebuturi sentimentale.. .dar nu pot. Poate că eşti o scorpie, o laşă, o trădătoare de primă mână, domnişoară Farrell, dar ai talent la fotografie.

Si aruncă dosarul spre ea.

- Cum.îţi.permiţi? bâigui ea, şocată.

-Ba bine că nu, rânji el. Doar amintindu-mi ce-ai făcut, şi-mi este mult mai uşor, şi se întoarse dezgustat spre musafiri.

Dar ce făcuse ea? în afara faptului că-l părăsise pe cel ce se căsătorise cu ea, deşi mai avea o altă soţie, şi că trăise într-o mare minciună? Ce altceva făcuse?

Nu avea niciun drept s-o acuze; el era cel vinovat. îşi muşcă
buzele până la sânge. Ea fusese cea trădată.

- Puţină atenţie, vă rog, zise Allan, ridicând braţele.

Se făcu linişte şi toate privirile se îndreptară spre el.

- Cred că e momentul potrivit să deschidem oficial această expediţie şi să mergem afară, pentru o poză cu apusul.

- Ce idee romantică, se auzi glasul inocent al lui Gaynor, care răsuci şi mai adânc cuţitul în rana lui Beth.

- înainte de asta, aş vrea să lămuresc nişte lucruri. în primul rând, în calitate de conducător de grup, eu fac legea. Nu e nimic egoist în asta, totul ţine doar de siguranţa voastră. în al doilea rând, fără alcool, nici măcar spirt.

Se auzi murmur din direcţia lui Rob şi-a lui Eugene, pe care soţia lui îl reduse la tăcere cu un ghiont.

- în Islanda, legea este foarte strictă în privinţa băuturilor. în afară de-asta, fiecare dintre voi trebuie să fie pregătit să conducă maşina la un moment dat. Mai ales în trecători, unde poate va trebui să le remorcăm. Sunteţi pregătiţi să acceptaţi aceste condiţii?

Cum fiecare consimţea în felul lui, Allan se întoarse spre Beth.

- Mai vrei să participi ?

Ea ştia că se aşteapta la un abandon.

Chiar şi aşa, Beth avea încredere că Allan nu va abuza de autoritatea lui. N-ar fi pus în pericol siguranţa grupului, sau propria lui reputaţie. Dar, într-un fel sau altul, ochii lui albaştri o avertizau asupra unei iminente răzbunări.

Beth îl înfruntă. Deja era prea târziu să renunţe, iar miza profesională, precum şi mândria ei erau mult prea mari ca să-şi poată permite aşa ceva.

- Bineînţeles.

- Cum vrei.

Ea fugi sus pentru a-şi aduce trepiedul şi un film nou, încercând în acelaşi timp să ascundă toată neliniştea ce o tulbura.

Capitolul 4

Bărbaţii aranjau bagajele pe capota maşinilor şi le legau, pentru mai multă siguranţă.

Gunnar făcuse plinul ambelor maşini. Mâncarea fusese pregătită în bucătăria mobilă, şi toate erau puse în portbagajul lui Gunnar, cu excepţia mesei pentru ziua respectivă. Hofi pregătea nişte coşuri, pe care avea să le lege de spătarele scaunelor din spate.

Gaynor îşi prinsese o coadă la spate, lăsând la vedere pielea de pe ceafă, ceea ce-i conferea un aer şi mai vulnerabil. Fără machiaj, arăta proaspătă şi mult mai tânără. Cu toate acestea, puloverul de lână de culoare bej şi cămăşa mov, o făceau să pară a fi sosit de la o tură de cumpărături.

Beth îşi trecu mâna prin păr, şi-şi masă uşor ceafa, încercând să se elibereze de tensiunea acumulată pe parcursul nopţii nedormite.

Gaynor făcu o poză mamei sale, care ducea la maşină un covoraş.

- La ce-ţi trebuie? Nu e frig.

- Dar cine-a zis că ar fi? Am mai fost în astfel de excursii. Mă deranjează toate zgâlţâielile şi toate vibraţiile. La vârsta mea, am nevoie de tot confortul posibil.

Beth se plimba printre ei, făcând poze. Reuşi să surprindă palmele încleştate ale lui Rob şi ale lui Eugene, în timp ce strângeau o funie. Apoi, pe Gunnar şi pe Allan, în timp ce presau bagajele, iar pe fundal apărea soarele - o

poză pe care o considera foarte bună.

Allan îşi ridică privirea şi o fixă un scurt moment. Din cauza soarelui care se înălţa în spatele lui, Beth nu putu să-i citească expresia feţei. Apoi, el se aplecă la loc.

"Nu e pentru mine, ar fi vrut ea să strige. E pentru Eugene. Pentru asta mă plăteşte". în schimb, îşi înghiţi vorbele.

- Bun, zise Allan. Sunteţi gata?

O trecură fiorii, la fel ca pe ceilalţi. Allan sări jos de pe capotă, şi-şi îmbrăcă puloverul. Purta o cămaşă scoasă din pantaloni, care îi punea în evidenţă muşchii spatelui şi ai umerilor. Deşi hainele îi acopereau întreg corpul, Beth ghicea că slăbise, chiar dacă arăta încă foarte bine. Comparaţiile permanente pe care le făcea între atunci şi acum, revigorau amintirile despre ei, şi nu voia ca situaţia să se prelungească prea mult.

Beth se grăbi să aşeze aparatul la locul lui. Hofi încuie uşa, după care se apropie de prietena ei.

- Arăţi cam obosită, şopti ea. N-ai dormit?

- Iar tu arăţi de mii de ori mai bine, o evită Beth. Ti-ai revenit din ameţeală ?

- Nu era nimic serios, zise Hofi, plecând ochi şi roşind. N-ai mai spus nimănui, nu-i aşa?

Beth o privi mirată.

- Ba da, am dat un anunţ în tot oraşul. Normal că n-am spus. Nici n-aveam cui.

- Lui Gunnar, o fulgeră Hofi.

- Nu i-am spus. Mi-ai spus că eşti în regulă.. .Si, ca să fiu sinceră, am şi uitat incidentul. Mă preocupau alte lucruri. Dar acum sper că eşti bine, se încruntă ea.

- Nu e nimic grav, o asigură femeia, strângând-o de mână. Gunnar e foarte îngrijorat pentru mine şi nu vreau acest lucru.

- Ok, acceptă prietena ei, deşi surprinsă de culoarea aprinsă a femeii.

Hofi alergă iute spre soţul ei, îl sărută repede pe obraz, apoi urcă în spatele uneia dintre maşini.

Beth trase adânc aer în piept. Oare cu cine avea să călătorească? Nici nu ştia unde să se urce. Dacă mergea cu Hofi, trebuia să înfrunte întrebările acesteia. Deja observase preocuparea ei încă din seara precedentă, iar Hofi nu se va da bătută, mai ales că nici nu voia să vorbească despre propria persoană.

Dacă ar fi mers cu Allan, ar fi înrăutăţit situaţia dintre ei. El fiind şeful, ar fi putut s-o atace oricând şi oricum.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Allan se întoarse spre ea:

- Tu şi cu Gaynor veniţi cu mine.

Beth încuviinţă din cap, pe când cealaltă se lumină toată. Rob deveni uşor impacientat, pentru ca apoi să răsufle mulţumit, căci Allan îl chemă şi pe el în maşină, pe scaunul din faţă.

Se instalară repede; Beth stătea chiar în spatele lui Allan, cu aparatul foto pe picioare. înăuntru era un fâşâit

îngrozitor, iar Gaynor întrebă de unde vine. Bărbaţii zâmbiră, iar Allan îi arătă o
staţie.

- Cu asta, putem comunica între noi, în caz de urgenţă. Fiecare amănunt contează.

Porniră. Gunnar era primul, Allan îl urma.

- Nu-i aşa că-i extraordinar? strigă Gaynor ca să acopere zgomotul motorului.

Beth o aprobă, mulţumită că, cel puţin în timpul drumului, discuţiile aveau să fie reduse la maximum. Primul lucru pe care-l vedea în faţă erau umerii lui Allan şi părul lui negru şi bogat. Se tunsese de curând, încât firele nu-i mai stăteau încolăcite, ci drepte. într-o fracţiune de secundă, ochii lui o surprinseră prin oglinda retrovizoare. Ea îşi feri privirea imediat, neputând să-şi ascundă emoţia. Privi pe geam, în schimb.

Păşunile erau pline de turme de vite; verdele viu al ierbii contrasta puternic cu nuanţele maroniu-închise ale stâncilor golaşe din apropiere şi cu apele râului ce curgea în stânga lor, spre gura fiordului.

N-ar fi trebuit să vină, gândea Beth. Poate că o făcuse din mândrie; dar şi să stea douăzeci şi patru de ore alături de el, într-o tensiune permanentă, i se părea mai mult decât putea îndura. Ura lui şi atacurile pe care le făcea la adresa ei deveneau din ce în ce mai evidente, cu toate că ceilalţi pasageri încă nu-şi dădeau seama. Poate că amândoi erau preocupaţi de alte gânduri ; sau poate se

plictiseau. Fără a-şi întoarce capul, Beth încercă să-l privească din nou. Si de data asta, el o urmărea. Nu putea să conducă şi să se uite la ea în acelaşi timp! Sau poate că simţise momentul exact.El îşi feri primul privirea, brusc, ca o lovitură.

Beth se trase mai spre uşă, pentru a ieşi din raza lui. îşi întoarse şi piciorul, pentru a nu lovi caseta cu aparatele. Nu stătea comod şi ştia că nu va rezista mult, dar se abţinu pe cât posibil.

Gaynor se întinse pe toată bancheta, antrenându-se într-o discuţie animată cu ambii bărbaţi. Allan îi răspundea, întors pe jumătate spre ea. Râdeau, veseli, deşi Rob părea puţin fals. Beth îl compătimea, dar continuă să se uite pe geam, amintindu-şi de seara precedentă.

După cafea, grupul se răspândise, fiecare în camera lui. Beth îşi făcuse toaleta de seară, după care se urcase în pat; Gaynor nici nu se demachiase încă, şi avea chef de vorbă. Despre Allan.

- Nu ţi se pare că e diferit? murmură ea. Are un fel de.. .şarm. Nu crezi?

Beth răspunse ceva înfundat şi-şi aranjă mai bine perna.

- Serios acum, nu crezi că are ceva special? Arată bine, e inteligent, şi are un fel de a se uita în ochii celuilalt. Să-ţi spun sincer, mi se înmoaie genunchii doar când mă priveşte.

Beth afişă un zâmbet cât mai larg, deşi fierbea în sinea

ei. Nu ştia ce să facă. "Nu te îndrăgosti de el, ar fi vrut să-i strige. Ai să suferi din nou. E deja căsătorit. Era căsătorit şi când m-a luat pe mine". Dar nu reuşi să-i spună aceste lucruri în faţă. Allan nu se arătase interesat a le explica celorlalţi că ei doi se cunoşteau. Si ea avea partea ei de vină, pentru că-i lăsase pe ceilalţi să creadă acelaşi lucru. I se păruse cel mai potrivit la momentul respectiv, dar deja începeau să apară problemele. Dacă ar fi încercat s-o avertizeze pe Gaynor, ar fi trebuit să facă apel la propria ei relaţie cu Allan. Iar Gaynor ar fi putut deduce că Beth e geloasă şi că-l vrea pe Allan pentru ea. însă Dumnezeu îi era martor cât de mult suferise.

în plus, Gaynor va dori să afle de unde ştia Beth un asemenea detaliu. Dacă recunoştea experienţa prin care trecuse, va dori detalii. Si dacă el avea să nege ulterior?

Allan începea să fie faimos în cadrul grupului. Cu înfăţişarea lui plăcută şi cu vârsta acceptabilă pe care o avea, putea foarte bine să abordeze orice femeie, chiar dacă n-o cunoştea de prea mult timp. Chiar şi când erau împreună, obişnuia să râdă cu Beth pe seama acestui amănunt.

însă acum, totul se schimbase. Ochii lui cenuşii deveniseră acuzatori, plini de reproş. Putea foarte bine s-o acuze şi pe ea de acelaşi păcat.

Astfel că, în ochii lui Gaynor, ar fi apărut drept o proastă, ceea ce avea să compromită relaţia lor. în următoarea săptămână, trebuiau să împartă cortul. Si-aşa,

expediţia va isca multe probleme, nu era cazul ca acestea să apară încă de pe-acum.

Aşa că Beth înghiţi în sec. Gaynor trebuia să afle pe propria-i piele, la fel cum i se întâmplase şi ei.

- Da, arată bine, recunoscuse. Nu i-am remarcat farmecul.

Mai ales că, faţă de ea, se purtase ca un şarpe veninos.

Apoi, Beth se prefăcu obosită şi reuşi să reducă discuţia la câteva urări de noapte bună. Chiar şi după câteva ore, Beth încă se mai uita în tavan. Când într-un final reuşi să adoarmă, îl visă pe Allan, un vis tulburător, în care apărea mânios şi răzbunător.

Se trezise o dată, pe când mijea de ziuă, tremurând toată. Apoi căzuse din nou într-un somn adânc, până când veni Hofi să le trezească, anunţându-le că micul dejun era gata în zece minute.

- Ne oprim la Godafoss, anunţă Allan. Casacadele sunt una din cele mai impresionante privelişti din Islanda, mai ales vara.

- Super, se entuziasmă Gaynor, apoi se lăsă pe spătar. De ce? continuă, spre Beth.

Aceasta din urmă se întreba de ce nu-l întrebase direct pe Allan, pentru ca apoi să-şi dea seama că, de fapt, fata nu dorea să pară nepoliticoasă faţă de restul lumii. Era clar că-l admira pe Allan.

- Pe timp de iarnă, din cauza îngheţului, curgerea lor se reduce la minimum, explică Beth în timp ce-şi seta

aparatul. Dar vara, apele se alimentează de la toţi gheţarii învecinaţi.

Allan opri în spatele lui Gunnar. Toată lumea coborî. Din loc în loc se vedeau petice verzui de pământ, semn că şi la o asemenea altitudine creştea iarba.

- Faci poze, Beth? se grăbi Eugene.

- încerc. Stai acolo, în dreptul cascadei, ca să fii în centru.

Bătrânul să grăbi s-o asculte; Lucille i se alătură.

Cascada curgea între două stânci acoperite cu iarbă, care păreau precum doi colţi uriaşi. îmbrăcămintea celor doi contrasta puternic cu spuma albă a căderii de apă, Eugene purtând roşu, iar Lucille, gri.

Când termină, se întoarse spre maşină, exact la timp pentru a-l observa pe Allan aplecat asupra lui Gaynor, oferindu-i câteva instrucţiuni în legătură cu aparatul. Prinzând culoare în obraji, Gaynor îl întrebă ceva, iar Allan negă printr-un gest scurt din mâini. Dezamăgită, Gaynor îi făcu semn lui Rob, care fugi spre ea ca un căţel ascultător. Făcură câţiva paşi împreună pe marginea stâncoasă, nehotărâţi cu privire la cine să facă poza.

- Probleme? se oferi Beth.

- Mi s-a blocat obiectivul şi mi-e frică să-l forţez, nu cumva să-l rup.

Apoi, fără să vadă Rob, trase cu ochiul.

Beth îşi muşcă buzele şi se întoarse spre Hofi, care se bălăcea la soare.

- Stăm pentru o cafea?

- Nu suntem într-o croazieră de lux, se auzi vocea lui Allan. N-am făcut nici măcar o oră pe drum.

Replica o tăie precum lama unui cuţit, dar se abţinu.

- Nu era o aluzie, ci o întrebare.

- în cazul acesta, să ştii că nu stăm şi pentru cafea. O să prânzim la Myvatn, şi dormim la Namaskard. Ar trebui să ajungem acolo până la patru, şi se ridică în picioare. întotdeauna se pierde mai mult timp cu ridicarea corturilor în prima zi. Oricum, zona aceea este una foarte activă, iar tu va trebui să te faci utilă.

- Mulţumesc, mimă Beth politeţea, atâta voiam să ştiu.

Gunnar deveni îngrijorat, aruncând priviri fugare soţiei sale, care
însă surâse senină.

- Ai fost şi la Strokkur, când ai trecut prin sud ?

- Da, a fost fantastic, răspunse Beth, mulţumită de schimbarea subiectului. Am făcut câteva poze superbe. Căderea de ape cred că avea mai mult de două sute de metri. De ce nu mai erupe gheţarul de la Geysir ?

- Nu se ştie, scutură femeia din umeri. Poate din cauza altor izvoare care au apărut în zonă, şi care au dus la uşurarea presiunii. Sau poate că şi turiştii au contribuit la secarea lui.

- Cum ?

- Gheizerele sunt imprevizibile. Pot erupe chiar şi când sunt moarte. Dacă mişti doar o pietricică, imediat vezi cum

tâşneşte apa. Poate că, din nerăbdare, unii oameni i-au grăbit erupţia. Acum că toate izvoarele calde din lume au adoptat acest nume de gheizer, cel de aici a rămas doar o baltă inertă.

Se lăsă tăcerea.

- Si ce-ai mai văzut ?

- Mai bine îţi spun ce n-am văzut. Tot timpul am fost într-o continuă mişcare, chiar şi când dormeam. Am trecut prin sate în care se cultivau fructe exotice în sere încălzite de gheizere. Am văzut câmpii udate de astfel de ape, am văzut cum se extrage pietriş din apele gheţarilor, am văzut lagunele pe care le formează şi pe care plutesc aisberguri.

- Si colonii de păsări? Sau foci ?

- De toate erau. M-au şi atacat. A fost enervant. Mă simţeam ca-n filmul lui Hitchcock.

- Si ce ţi-a plăcut cel mai mult ?

Beth se rezemă şi ea de maşină, alături de Hofi. Amândouă stăteau în lumina soarelui, neştiind că Gunnar începuse a-i aduna pe ceilalţi.

- Iubesc ţara asta. Dar cel mai mult. cred că mi-a plăcut pe coastă. Nici nu mai ştiu cum se numea locul.

- De ce a fost atât de special? întrebă Hofi. Ai avut companie ?

- Nu, răspunse cealaltă, calm. Am fost singură. Plouase cu o noapte înainte şi majoritatea grupului decisese să schimbe ruta din cauză că râul se trecea foarte greu. Eu am rămas într-un sat. Vântul a continuat să bată cu putere,

iar marea era destul de agitată. Norii
luau forme superbe, iar culorile.. .ce să mai zic.

Allan se afla undeva în apropiere, legându-şi şireturile. Se făcea că nu ascultă, dar nici nu se mişcă din acel loc după ce termină.

- La ce te gândeşti când eşti singură? zise Hofi.

Beth oftă. întrebarea i se părea incomodă. Aplecat, Allan, se încruntă şi strânse pumnii. Pe obrajii lui Beth sclipiră două lacrimi mărunte.

- Nu.Nu pot să ...

Ceea ce tocmai se întâmplase în acea zi, pe plajă, când plânsese în voie, eliberându-se. Acum, doar o lacrimă îi scăpă.

- Adică. ?

- Nu, o opri Beth. Am destule pe cap. Sunt o femeie singură care trebuie să-şi clădească o carieră.

Hofi nu realiză tonul agresiv al prietenei ei.

- Mă gândeam că.

- Mai bine nu. N-are rost.

Si se trezi. Allan se afla la doar câţiva metri distanţă, palid.

Beth tresări şi se grăbi să urce în maşină, trântind uşa.

- Să mergem!

Drumul începu să urce printre munţii acoperiţi din ce în ce mai gros de zăpadă. Beth încercă se evite a privi în oglinda retrovizoare. Ştia că se uita la ea din când în când. îl simţea. De ce oare? Doar îi arătase clar că era ultima

fiinţă din lume cu care dorea să interacţioneze. Iar ea avea aceeaşi părere.

Oare îşi dăduse seama de efectul pe care-l avea asupra ei ? Sau poate că-l ignora, continuând s-o tachineze, s-o hărţuiască. Era clar că-şi dorea răzbunare.

Socată de apariţia lui, Beth nu făcuse altceva decât să acţioneze instinctual. Deşi în faţa celorlalţi se prefăceau, ar fi fost o nebunie să se prefacă şi faţă de propria persoană.

Trebuia să înfrunte situaţia. Trăiseră împreună, se iubiseră. Fuseseră apropiaţi, atât fizic, cât şi psihic. Sau poate că era doar o impresie a ei? Si totuşi, împărţiseră fără îndoială o parte din viaţă.

Singura soluţie pentru a trece peste acest moment, gândi Beth, era să-l înfrunte.

- Eşti cam tăcută, Beth, remarcă Rob. Nu te prea bagi în seamă,
nu?

- Bineînţeles că nu, sări Allan, spre mirarea celorlalţi doi. Domnişoara Farrell călătoreşte tot timpul. Face parte din slujba ei.

De data asta, Beth nu rezistă tentaţiei de a se uita în oglindă. însă el era atent la drum, ceea ce-i conferi satisfacţie. Replica îi scăpase fără să vrea. O mică scăpare în masca lui de apărare, care îi sporea încrederea în sine.

- în caz că cineva are rău de maşină, am adus nişte medicamente, zise Gaynor , cotrobăind prin geantă. Si o sticluţă cu apă de colonie. Bunica mea se încredea în

efectul lor, şi scoase la iveală un tubuleţ de plastic. îl port cu mine încă de când mi-am cumpărat prima mea geantă. Dar nu l-am folosit niciodată, şi zâmbi larg, forţând-o pe Beth să facă la fel. Mă rog; de ce nu vă tutuiţi voi doi. Nu vă agreaţi unul pe celălalt ? întrebă Gaynor cu inocenţă.

Beth uitase perspicacitatea fetei. Schimbă priviri fugare cu Allan.

- Cum poate să-ţi displacă cineva pe care abia l-ai cunoscut? răspunse Allan. îmi stă în fire să fiu mai formal. De-acum înainte ne tutuim, ca-ntre prieteni, bine, Beth?

Ochii lui o căutară în oglinda retrovizoare, iar Beth simţi o nouă ameninţare. însă nu putu găsi alternativă la întrebarea lui.

- Bineînţeles.. .Allan.

Ca să aiba o ocupaţie, Beth îşi frecă încheieturile cu puţină apă de colonie. Mirosea plăcut.

Puţin mai târziu, ajunseră şi la Myvatn.

- Uite ce de păsări, sări Gaynor. Niciodată n-am văzut atâtea.

- Myvatn înseamnă Lacul cu Musculiţe, explică Allan. O să vedeţi de ce. Dar nu înţeapă, şi din cauza lor apar aici atât de multe specii de păsări.

Gaynor stătea agăţată de scaunele din faţă, vădit interesată de subiect; nu era sigur dacă o interesa într-adevăr explicaţia lui Allan sau persoana acestuia.

- Văd acolo nişte cratere foarte mici, zise Rob. Sunt vulcanice ?

- Da, dar n-au apărut din cauza magmei. N-au apărut în urma contactului lavei cu solul umed. Apa din interior s-a transformat în aburi din cauza căldurii, şi a erupt. Craterul s-a format în momentul în care crusta de lavă s-a pus deasupra lui.

Fără să vrea, Beth se pomeni apropiindu-se de cel din faţa ei, dornică să afle mai multe, să înveţe. Când erau împreună, obişnuia să stea ore în şir ascultându-l pe Allan, rugându-l să-i povestească, fascinată de cunoştinţele lui.

Chiar înainte de nunta lor, se afla împreună cu el într-o cabană în locul de campare; ea stătea la picioarele lui, în faţa şemineului, cu capul pe genunchiul său, iar el se juca în părul ei. La un moment dat, el începuse să râdă, acuzând-o că-l doreşe exclusiv pentru mintea pe care o are. Bineînţeles că ea negase acest lucru. Allan o sărutase uşor.

- O să vedeţi nişte formaţiuni vulcanice destul de interesante pe cealaltă parte a lacului. Ne uităm la ele după prânz. Si Eugene o să vrea să le vadă, şi presupun că o să ceară şi poze.

Astfel, Beth îşi vedea ruinate iluziile de a se concentra doar asupra stolurilor de păsări.

- Pot să vin şi eu? întrebă Gaynor.

- Nu ştiam că te interesează geologia, remarcă el pe un ton prefăcut, determinând-o pe Beth să se crispeze în sinea ei.

- Nu vreau să pierd nimic, se îmbujoră fata.

- Atunci, poţi să vii.

Opriră.

Nerăbdătoare să găsească o clipă de intimitate, Beth îşi luă mâncarea cu ea şi plecă în căutarea unor instantanee cu păsările şi cu vegetaţia pe care n-o cunoştea. Dar curând, Eugene o strigă. Hofi şi Gunnar rămaseră la maşini, iar ceilalţi se lăsară conduşi de Allan pe cealaltă parte.

Se urniră din loc după o oră. Rob şi Gaynor discutau, el încercând s-o impresioneze, ea încercând să-i atragă atenţia lui Allan. Nimeni nu remarcase faptul că el şi cu Beth se retrăseseră din peisaj, tăcuţi.

- De unde vine fumul acela? arătă Gaynor spre o clădire mare la orizont.

- Nu e fum, e abur, răspunse Allan. E o fabrică. Folosesc resturile anumitor plante în industria chimică.

- Da?

- Allan, poţi opri o clipă? ceru Beth.

Nici nu observase fabrica în sine, ci vaporii care se ridicau printre crăpăturile drumului. Fără a-i răspunde, Allan îl anunţă pe Gunnar prin staţie şi opri.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Gaynor.

- Nimic. Vreau doar să fac nişte poze. Suntem într-o zonă geotermală.

Rob rămase să-i explice tinerei noţiunile, iar ea sări din maşină, urmată de Allan.

-Ai grijă, zise el. Gunnar spune că au apărut noi fisuri.

Nu e bine să păşeşti pe noroiul acela deschis la culoare.

Ea îl privi, mirată de grija neaşteptată pe care o arătase.

- Dacă cedează solul, te prăjeşti. Am întârzia foarte mult expediţia dacă va fi necesar să te spitalizăm.

- O să am grijă, zise ea, strângând aparatul în mâini. N-am de gând să-ţi creez neplăceri.

- Ce drăguţ din partea ta. Nu crezi că e cam târziu ?

Allan vorbea calm, stăpân pe sine; Beth sesiză o notă agresivă în tonul lui.

- Haide, fă pozele, şi se întoarse la maşină.

Ajunseră la Namaskard aproape de înserare. Locul era străjuit de coama unui munte stâncos; solul activ în interior avea nenumărate nuanţe, de la roşu şi maroniu, la galben şi alb. Sub ei, se aflau izvoare sulfuroase, precum şi mici cratere umplute cu noroi, iar din pământ ţâşneau câteodată jeturi de apă fierbinte.

- Puah ! se strâmbă Gaynor din cauza mirosului.

- Nu e chiar parfumat, nu? remarcă Rob.

- Miroase a ouă stricate.

- E gaz sulfuric. Ai grijă la găuri, şi o prinse repede de mână. Vaporii conţin acid clorhidric, printre altele.

Gaynor rămase la braţul lui un timp, iar Rob nu-şi mai încăpea în piele de fericire.

Beth îi ignoră, străbătută de senzaţii ciudate. îl observă pe Eugene apropiindu-se gesticulând. Beth îi arătă că totul este sub control; bătrânul voia să se asigure că se

fotografia cât mai mult. Ea şi-ar fi dorit să lucreze nesupravegheată, liberă, deşi sfaturile lui erau bine intenţionate, dar nefolositoare.

Beth se aplecă asupra unei bălţi mari de noroi. Lichidul vâscos forma mici bule de aer pe măsură ce ieşea la suprafaţă. Beth reuşi să surprindă una dintre acestea exact în momentul în care exploda, răspândind picuri de noroi în aer. Apoi, trecu la minivulcanul din apropiere. Mirosea dulce-acrişor, iar gura conului avea pete galbene din cauza pudrei de sulf. Mai făcu alte câteva poze.

Cu coada ochiului, îl zări pe Allan îndreptându-se spre ea. Ce mai voia acum ? Se prefăcu a nu-l vedea, şi-şi potrivi aparatul, înaintând spre crăpăturile stâncilor. îşi dorea să fie lăsată în pace, mai ales că nu-l deranja cu nimic.

Din fisurile conului ieşeau vapori albăstrui, verzui, gălbui şi roşii, sclipind în soare ca nişte bijuterii. Privelişte a era fabuloasă. Beth se aplecă pe un călcâi, şi prinse câteva instantanee. în spatele ei se auzea un zgomot înfundat de paşi, dar îl ignoră.

Dintr-o dată, cristalele deveniră opace, ca şi cum cineva ar fi suflat asupra lor, după care inspiră ceva înecăcios, care-i blocă respiraţia, făcând-o să tuşească. încercă să-şi cureţe lentilele. Instantaneu, o forţă invizibilă o împinse la pământ. Din instinct,
Beth ridică mâna în care ţinea aparatul, pentru a nu-l sparge. Fusese trântită pe celălalt braţ. Socată, îşi întoarse

privirea pentru a vedea cauza; ceva cald şi greu stătea deasupra ei. Cu ambele mâini, Allan îi ţinea capul la pieptul lui. Ea încercă să se zbată, dar el o imobiliză:

- Taci şi nu te mişca, ordonă el.

Beth îl ascultă, simţind un pericol după inflexiunea vocii lui. Apoi auzi şi ea un mormăit înfundat ce se înteţea cu fiecare clipă. Sub ei se simţeau vibraţiile solului. O cuprinse panica şi gura i se uscă brusc.

Apoi, ca şi cum ar fi trecut un tren de mare viteză, aburul din fisură explodă cu un şuierat asurzitor. în poziţia anterioară, apa fierbinte ar fi izbit-o direct în faţă.

Se cuibări la pieptul lui, speriată. Erupţia părea să dureze o veşnicie. Peste ei ploua cu picuri fierbinţi; unii o atingeau pe pielea braţului lăsat la vedere. Apoi craterul se linişti, şi se lăsă tăcerea. însă niciunul dintre ei nu se mişcă.

Copleşită de situaţia îngrozitoare care ar fi putut rezulta, Beth încerca să-şi explica cum tocmai Allan o salvase şi o proteja; acelaşi Allan care o trădase cu atâta cinism. Mintea ei se zbătea în incertitudini.

Acum, aştepta încordată să plouă şi cu o mulţime de acuze; ştia că le merita. Dar el nu scoase nicio vorbă.

Trupul lui apăsa greu şi nemilos, ca şi cum fiecare muşchi şi fibră erau încordate. Respiraţia lui caldă şi rapidă îi ardea faţa. Apoi, din depărtare se auziră paşii celorlalţi, care se grăbeau spre ei.

Inspirând adânc, Allan se dădu la o parte, şi Beth se

ridică, ţeapănă. Se scutură şi-şi drese gâtlejul uscat.

- De ce n-ai strigat? întrebă ea, măcinată de curiozitate.

- Nu te-ai fi dat la o parte în timp util, o privi el întunecat. Nu că n-ar fi putut, dar nu l-ar fi ascultat. Deci, avea dreptate, şi amândoi erau conştienţi de acest lucru. L-ar fi ignorat, s-ar fi prefăcut că nu-l aude. Si ar fi putut fi rănită, chiar mortal.

Allan îi asigură pe ceilalţi că situaţia e sub control. Beth se eliberă din îmbrăţişarea lui, lăsându-l să se scuture.

- îţi.. .datorez scuze, murmură ea.

- îmi datorezi mult mai mult, şuieră el încordat, iar degetele îi alunecară spre inima ei.

- Dumnezeule, Beth, strigă Gaynor, braţul tău!

Cu uimire, Beth constată că întreg antebraţul îi fusese ars. Sângele i se uscase în şiroaie.

- Hai cu mine; aduc trusa de prim-ajutor, zise Hofi.

- Arată mai rău decât se simte, serios.

Beth mai avea puţin şi-i dădeau lacrimile, şi nu-şi putea explica motivul.

- Si aparatul? se interesă Eugene.

- E în regulă. N-are nimic.

Lucille îl înghionti pe soţul ei, care bâigui o justificare.

- Păi, s-a rănit destul de grav. Nu se poate întoarce să mai facă poze.

” Nu mă pot întoarce.. .Nu mă pot întoarce. ” repeta mintea ei. Beth se uită peste umăr şi-l văzu pe Allan urmărind-o, dar Hofi o trase către trusa de prim-ajutor.

Capitolul 5

Soarele cobora lin înapoia muchiilor cu peticele lor de verdeaţă. Dealurile erau scăldate într-o lumină caldă; spre culmile muntoase, gheţarii sclipeau ca nişte bijuterii aurite. La câţiva metri distanţă, un pârâu cu ape reci şi limpezi clipocea în albia lui stâncoasă.

Hofi îşi făcuse de lucru, acum că echipajul descărcase corturile şi ustensilele. Beth se afla sub o foaie de cort, încercând să sorteze pilonii de susţinere. Mirosul de ceapă prăjită îi lăsa gura apă.

La solicitarea lui Hofi, Gaynor îi sărise în ajutor. Beth era scutită de această treabă, având alte ocupaţii. De câteva ori, o surprinsese pe tânără urmărind-o, şi simţea că tot mai multe întrebări se iscă în mintea acesteia.

- Ce faci? o abordă Rob.
- Bine, mulţumesc.
- Credeam că ai nevoie de o mână de ajutor pentru cort. Cum ţi-e braţul ?
- Mă doare puţin, se uită ea la bandaj. Să nu te aud că am fost norocoasă. Stiu mai bine ca oricine la ce riscuri stupide m-am expus. Singura mea scuză este că pe moment nu mi-am dat seama. Ceea ce n-ar fi contat prea mult dacă-mi pierdeam capul.

Deşi făcuse o glumă, Beth se cutremură doar la gândul că fusese atât de aproape de moarte.

- Bine, bine; deci, văd că ţi-ai învăţat lecţia.
- Si-ncă cum!

- Mişcarea conducătorului nostru a fost una foarte exactă. Ar fi trebuit să joace rugby în echipa naţională.

- A jucat, răspunse Beth instantaneu, dar apoi realiză dezvăluirea care-l miră pe Rob. Mi-a spus-o Hofi. îl cunoaşte de ceva timp. Se pare că a jucat în echipa universitară

- Aha. zise Rob observând îmbujorarea interlocutoarei sale.

- Dacă ai venit să mă ajuţi, pune te rog funiile în piloni. Cum ţi s-a părut la Detifoss ?

- Având în vedere că e cea mai mare cascadă din Europa, cu o cădere de ape de aproape două sute de metri, şi cu nouăzeci de tone de apă pe secundă, aş zice că nu e prea rău.

Replica acidă a lui Rob o amuza. Ea ieşi la lumină şi continuară să discute, să râdă şi să se tachineze, în timp ce fixau pilonii şi cuiele în pământ.

- Hei, îi arătă el lui Beth la un moment dat, vine Allan Bryce, iar după figură, aş zice că nu e prea bine dispus.

Beth simţi un fior străbătându-i întreg corpul. Se ridică încordată, cu capul sus.

- Ai putea să-l ajuţi puţin pe Gunnar, se adresă el lui Rob pe un ton calm, deşi se vedea clar că o spusese ca pe o comandă.

- Sigur, se scutură celălalt de pământ. Cu ce ?

- O să-ţi spună el imediat, zâmbi Allan.

îndată ce-i întoarse spatele, Rob privi înapoi către Beth,

aluziv, mai ales că ea se îmbujorase din nou.

Allan aşteptă ca el să plece, şi abia când acesta se afla la o distanţă considerabilă, se uită la Beth. Si el era încordat, iar ochii îi luceau puternic.

- Mi se pare că te înţelegi bine cu tânărul Wilson, remarcă el.

O replică ironică, mai ales că nu erau decât vreo trei ani diferenţă între ei.

- Aşa e. E foarte simpatic.

- Si a venit aici ca să lucreze, zise celălalt serios, deranjat de amuzamentul ei.

- Cu toţii suntem. N-am de gând să intervin în munca lui. Dar sunt sigură că puţină destindere cât suntem.

- Numai să nu-l duci pe bietul om de nas şi, fără a se mai putea abţine se răsuci pe călcâie.

- Poftim? păli ea.

Remarca o umpu de furie. Cum îndrăznea să-i reproşeze aşa ceva după ce-i făcuse ?

- Unde naiba vrei să ajungi?

- Chiar nu se vede? se uită el înapoi.

- E ridicol. Pentru Dumnezeu, l-am cunoscut abia ieri. Si, pentru cunoştinţele tale, n-am dus pe nimeni de nas, niciodată. Rob şi cu mine nu avem intenţii de altă natură decât cele profesionale, dacă asta vrei să insinuezi. Si nu că ar fi treaba ta ce facem noi.

- Treaba mea ? se întunecă el. Am fost căsătoriţi. Sau ai şi uitat?

Modul în care-i aruncase în faţă acest lucru o şocă. Allan se purta cu ea ca cu un străin şi cu mai puţină amabilitate decât o arăta celorlalţi. De ce-i spunea aceste lucruri tocmai acum ? Ce mai voia ?

- Dacă am uitat ? murmură ea. Dumnezeu ştie cât de mult am încercat. Poate că ţie ţi s-a părut a fi un mariaj, dar mie nu. Contează foarte mult sinceritatea şi încrederea într-o asemenea relaţie. Iar ţie ţi-au fost indiferente. în ce-l priveşte pe Rob, el deja s-a cam îndrăgostit de Gaynor. Deci sunteţi doi.

în clipa în care rosti ultimele cuvinte, ştia că făcuse o greşeală. N-ar fi mers aşa de departe, nu i-ar fi spus ce observase, dacă insistenţele lui n-ar fi adus-o în pragul disperării.

Allan tresări, însă ea era mai preocupată de propriile trăiri decât de ale lui.

- Eşti geloasă? întrebă el, oarecum sarcastic.

Beth îşi aminti toată suferinţa pe care o îndurase; constată cu amărăciune că toate clipele pe care le trăiseră şi care erau întipărite în memoria ei, erau inutile. Că se folosise cu cinism de încrederea ei, chiar şi atunci când îi spunea că o iubeşte, că e cel mai important lucru din viaţa lui.

- Nu, răspunse ea scurt. Nu sunt geloasă. N-ai decât s-o iei pe Gaynor, dar cred că Rob este mai potrivit pentru ea; n-aş vrea s-o văd suferind. Scuză-mă, şi se aplecă pentru a-şi lua caseta s-o pună în cort.

însă Allan o prinse de braţ, forţând-o să se ridice.

- Crezi că-ţi poţi monopoliza durerea astfel? rosti el furios. Ai idee prin ce-am trecut?

Era palid. Degetele lui înfipte în carnea ei tremurau de nervozitate.

- Nu, nu am. Poate aş şti, dacă aş fi avut un alt soţ pe care-l ascundeam.

- N-am terminat discuţia, şuieră el, eliberând-o brusc şi înfigându-şi mâinile în buzunare.

- Te înşeli. Am terminat-o acum doi ani.

El deja îi întorsese spatele, îndreptându-se apre cortul lui.

Beth începu să-şi frece braţul rănit. De ce o lăsase aşa, dintr-o dată? Apoi, aplecându-se din nou după casetă, o văzu pe Gaynor în uşa bucătăriei mobile, de unde tocmai ieşise. Pe chipul ei se citea nedumerirea, căci Allan trecuse pe lângă ea fără măcar s-o privească.

Beth tocmai îşi scosese pijamaua şi obiectele pentru toaleta de seară, când tânăra apăru în uşa cortului.

- Hofi are nevoie de tine, se strecură fata înăuntru.

- Mulţumesc, vin acum.

- Ce facem dacă avem nevoie la baie?

- De obicei, Hofi şi Gunnar vin cu o toaletă ecologică; are un cort separat. Cred că Gunnar o s-o instaleze undeva în spatele maşinilor. Iar ca să ne spălăm, o să trebuiască să te mulţumeşti cu o găleată sau cu un lighean. Mai e şi apa din râu, dar e foarte rece. O s-o rog pe Hofi să

încălzească nişte apă după cină.

- Bine.

Beth ar fi vrut s-o întrebe pe Gaynor dacă o deranja ceva, dar se abţinu, considerând că asta îi va da apă la moară. Si nu dorea să fie bombardată cu întrebări.

- Cum merge? o întrebă ea pe Hofi, intrând în mica bucătărie.

Spaţiul, pentru două persoane, era plin de dulăpioare. Pe aragaz se aflau câteva tigăi în care fierbea ceva, iar pe o măsuţă se vedea o bucată de carne rece.

- Gaynor pune multe întrebări, răspunse femeia, scoţând vesela.

- Despre mine ?

- Si despre Allan.

- Si ce i-ai spus ?

- Foarte puţine. Mai degrabă despre munca voastră. Dar nu asta o interesează. Deocamdată e prea timidă ca să întrebe mai mult, dar o va face. în curând va trebui să-i spun că voi încă vă iubiţi.

- Hofi, ştii foarte bine că e o nebunie ceea ce spui, i-o tăie Beth.

- Oare? şi-i luă mâinile într-ale ei. Allan ţi-a salvat astăzi viaţa.

- Stiu, şi-i sunt recunoscătoare. Dar şi dacă aş fi ajuns scrum, n-ar fi căpătat o reputaţie favorabilă, nu?

- Crezi că a făcut-o pentru el? N-ai văzut ce faţă avea când şi-a dat seama ce vine. Chiar şi el ar fi putut fi grav

rănit. Si-ar fi pierdut funcţia, la care, oricum, ţine foarte mult. Dar nu s-a gândit la aşa ceva. S-a gândit doar la tine.

- El ţi-a spus-o? oftă Beth. Stiu că ai intenţii bune, dar n-are rost, Hofi. Tu vezi doar ceea ce vrei să vezi, nu neapărat adevărul.

- Poate, murmură Hofi. Dar dacă sunt chiar aşa de naivă, poate-mi spui şi mie de ce Allan vrea să te împiedice să relaţionezi cu Rob ?

- îl supără faptul că mă aflu aici, clipi Beth senin. E un mod de a mă îndepărta.

- Aha. Deci, nu se pune problema că ar fi gelos.

-Allan? Să fie gelos? râse cealaltă. Nu mai reprezint nimic pentru el, în afară de o piedică, o amintire a unui trecut pe care amândoi
vrem să-l uităm.

- Deci, din cauza faptului că te urăşte şi că vrea să te uite, îşi riscă viaţa pentru tine.. .Nu mi se pare prea logic.

- Iar tu nu mai gândeşti bine în engleză, încercă Beth să salveze situaţia şi se repezi la sertarul cu tacâmuri.

- Nu glumesc, Beth. Mi-ai spus că l-ai părăsit pe Allan pentru că avea deja o soţie. Ceea ce nu e adevărat.

- Crezi că te-aş minţi ?

- Nu, nu.Dar n-a avut o soţie. L-am întrebat pe Gunnar. Gunnar şi Allan sunt buni prieteni, se cunosc de mulţi ani, iar el spune că Allan n-a avut o soţie. Si că n-a fost căsătorit până nu te-a cunoscut pe tine.

- Hofi, nu-mi pasă ce spunee Gunnar. Am văzut-o cu

ochii mei, zise Beth tulburată. A venit la Allan. Noi tocmai ne întorseserăm din luna de miere.. .Oricum, eu am răspuns la uşă, iar ea m-a întrebat cine sunt. I-am spus, iar ea a început să râdă. Deşi foarte frumoasă, îmi părea ciudată, isterică aproape, parcă sub influenţa unei mari dureri. Poate că aşa şi era. Mi-a spus că n-am cum să fiu soţia lui, pentru că ea este aceea. Si mi-a dat o scrisoare pentru el, după care a dispărut.

Hofi rămase cu gura căscată, după care o îmbrăţişă pe prietena ei, spunându-i în islandeză:

- Biataa de tine. Si tu ce i-ai spus?

- Nimic. Mi-am făcut bagajele şi am plecat înainte ca el să se întoarcă. Ce-aş fi putut face altceva? o întrebă ea pe Hofi. Ce om ar fi putut acţiona astfel ? Trecusem printr-o ceremonie religioasă; a declarat în faţa martorilor că nu există piedici în calea căsniciei
noastre. Si-n tot acest timp, avea pe altcineva.

- Si nu te-ai mai întâlnit cu el? Ca să discutaţi?

- Ce să discutăm? Mă minţise. Ce rost mai avea să ascult alte minciuni? Mi-am petrecut copilăria observând-o pe mama făcând acest lucru. Se prefăcea că totul e în ordine, când de fapt nu era. îl credea pe tata când el îi spunea că nu se mai repetă, şi tot acolo ajungeau.

- îmi pare aşa de rău, Beth,o strânse ea la piept. Nu ştiam.

- De unde să ştii? zâmbi Beth. N-am spus nimănui. Erau căsătoriţi de doisprezece ani la naşterea mea. Eu am

fost unicul lor copil. M-au iubit foarte mult, dar sosirea mea pe lume a împiedicat-o pe mama să-l mai însoţească pe tata în călătoriile lui de afaceri, aşa cum obişnuia. Datorită slujbei bune pe care o avea el, mama nu avea nevoie să muncească, aşa că s-a concentrat exclusiv asupra mea. De câte ori se întorcea din vreo călătorie, tata îmi aducea o groază de jucării, iar pentru mama, foarte multe lucruri scumpe.

Pe măsură ce am crescut, am început să nu mai asociez întoarcerea lui cu jucării, ci cu ţipetele din spatele uşilor închise şi cu certurile pe care nu le înţelegeam. Mama ieşea cu ochii înroşiţi şi umflaţi de lacrimi, iar tata se închidea în sine. Situaţia s-a reflectat în activitatea mea şcolară. Nu mă puteam concentra. îi iubeam pe amândoi, dar faptul că mă împărţeau între ei mă făcea să am mustrări de conştiinţă. Mi se părea că din cauza mea nu erau fericiţi.

Când am făcut unsprezece ani, m-au trimis la o şcoală din străinătate. La început, le-am dus dorul foarte tare, dar într-un fel eram mulţumită că scăpasem de certuri. Dacă nu mai eram lângă ei,
nu mai aveam nici sentimentul responsabilităţii.

- Si ai fost fericită la noua şcoală? Nu te-ai întors acasă?
- La prima întoarcere, ardeam de nerăbdare să-i văd. A fost cea mai frumoasă vacanţă a mea. Ei tocmai se întorseseră dintr-o călătorie în State, şi păreau mai fericiţi ca niciodată. Dar mama nu şi-a arătat niciodată

adevăratele trăiri. în curând am ajuns să aflu care era natura afacerilor tatălui meu, ceea ce a cristalizat în sufletul meu de copil ideea că n-am să permit nimănui să-mi facă şi mie astfel. Allan n-a avut o simplă aventură, continuă ea cu pumnii încleştaţi. Avea o soţie. Nimic din ce-ar fi spus nu i-ar fi motivat atitudinea.

- Beth, nu vreau să-l justific. Te-a rănit.. .Dar poate a avut un motiv. Ceva care l-a determinat să facă astfel. L-ai fi putut lăsa măcar să-ţi explice.

Beth se crispă. Nu dorea să afle mai multe. Socul trăit trezise toate amintirile din copilărie. La fel ca atunci, şi acum fugise. Era pentru prima oară când recunoştea acest lucru, deşi o punea într-o lumină nefavorabilă.

- Cel puţin, n-a fost nevoie să trec printr-un divorţ. N-aş fi suportat să fiu târâtă prin sălile de judecată.

Cum Hofi se arătă nedumerită, trebui să-i explice.

- Mariajul unui bigam e considerat nul. Nu există, legal, deci nu aveam ce să rupem.

- înseamnă că prima oară când v-aţi vorbit după.

- A fost ieri, la tine în bucătărie, suspină Beth.

- Cred că e timpul să mâncăm, înghiţi prietena ei în sec. A fost o zi extraordinar de solicitantă.

- Cred şi eu.

După cina care se servi pe pământ, în jurul focului, Lucille pregăti cafeaua, iar Gaynor se apucă să spele vasele. Hofi dispăru la toaletă; Beth observă că nu arată prea bine, dar nu acordă prea mare atenţie. Era mult mai

preocupată să prindă nişte instantanee cu îndeletnicirile fiecăruia. După care trecu la o serie de poze cu vegetaţia din jurul corturilor.

Allan şi Gunnar efectuau un control de rutină al maşinilor. Rob şi Eugene îi ajutau, lipind farurile cu bandă adezivă pentru a evita posibila lor spargere în caz că se loveau de pietre.

La întoarcere, Beth găsi în faţa cortului o găleată cu apă murdară. Gaynor era înăuntru, îmbrăcându-şi haina de blană peste pijamaua subţire de mătase; tocmai se spălase pe păr.

-Te las singură. Mama vrea să discute cu mine. Cred că e despre domnul Bryce.

Cum Beth se arătă curioasă, fata explică.

- Mama le face şi le desface, iar acum crede că Allan ar fi un soţ bun pentru mine.

- Si tu ce crezi despre asta? o întrebă Beth cât se poate de calm, începând a-şi împături lucrurile.

- Nu ştiu, zise ea indecisă. Dar zic că arată superb.. .Adică, cine n-ar spune asta. Dar nu pare să fie disponibil. Oricum, nici trecutul meu nu e unul prea strălucit. Deja am avut doi soţi.

- Mama ta ne-a spus, zâmbi cealaltă.

- Nu pierde nicio ocazie s-o spună. Si tata? El nu v-a spus câţi bani a cheltuit cu educaţia mea, cu aparatele dentare, cu operaţiile la ochi ca să nu port nişte ochelari care mi-ar fi scăzut şansele de

măritiş?

- Nu.. .N-a zis.. răspunse Beth, şocată.

- Nu-l cunoşti pe tata. Ţăranul tot ţăran rămâne. Eu am fost un fel de marfă pentru el. Mi-a corectat toate greşelile ca să mă vândă la cel mai mare preţ.

Deşi Beth era vizibil afectată de ceea ce auzea, fata continuă amarnic.

- Ai mei m-au crescut să fiu ascultătoare şi să-i respect, să cred că îmi vor doar binele. Cu cine să mă cert? Ce ştiam eu? Bărbaţii pe care mi i-a ales tata erau tineri bogaţi, provenind din cele mai bune familii din State. Problema era că şi ei aveau defectele lor, şi nimeni nu m-a avertizat, iar când am aflat, era deja prea târziu.

Fata îşi înfăşură mai strâns haina pe ea, ca şi cum i-ar fi fost frig. Beth lăsă hainele pentru mai târziu, înţelegând că Gaynor simţea nevoia să vorbească despre ceva ce tăinuise mult timp.

- Primul meu soţ, Jeff, era comerciant de calculatoare. Unul dintre cei mai buni. Dar competiţia dintre astfel de firme era foarte mare, iar el avea o problemă în ce priveşte lucrul sub presiune. Priza cocaină, şi credea că petrecerile nu sunt reuşite dacă nu ajungi acasă cu soţia altcuiva..sau cu soţul.. .N-am mai suportat, iar el a refuzat să mă lase să-l ajut.

Apoi a fost Cal. Lucra în industria petrolieră, director la una din firmele tatălui său. El nu priza, încerca să se menţină. Făcea jogging şi juca squash. M-a încurajat să fac

aerobic. La un moment dat, mergeam şi de patru ori pe săptămână. Dacă mai pui şi şedinţele de înfrumuseţare, nu mai aveam pic de timp liber.. .întotdeauna voia să arăt perfect. De aceea n-a vrut să avem copii. Voia ca soţia şi casa
lui să arate perfect în cazul în care veneau musafiri.

"Ar trebui să mă simt norocoasă", gândi Beth. Gaynor nu-şi dorise neapărat un astfel de stil de viaţă, ci-i fusese impus.

- Cred că ai avut mult de furcă aranjând meniurile, zise ea în schimb.

- Nu mă lăsa să gătesc, o privi ea în ochi. întotdeauna avea profesionişti care se ocupau de toate, chiar şi de flori. Toţi se minunau ce cuplu frumos alcătuim.. .în luna de miere, am mers în Hawaii. Cal spunea că e cel mai romantic loc din lume. Mai târziu, am aflat că şi-a dus secretara la acelaşi hotel.

Poate că m-aş fi obişnuit cu ideea. Dar apoi am aflat că mai continua să se culce cu ea.. .Toţi prietenii noştri ştiau de câteva luni. Se pare că cei doi aveau o relaţie de câţiva ani. Ea îl părăsise pentru altcineva, iar el se căsătorise cu mine. Dar ea, aflând de relaţia noastră, se întorsese, iar el n-o putuse refuza. Toată lumea ştia. Mai puţin eu. Poate credeau că şi eu ştiu, dar ignor situaţia. La urma urmei, duceam o viaţă fericită, nu munceam, nu aveam responsabilităţi, aveam destui bani şi timp pentru a mă ocupa de soţul meu şi de prietenii lui.

Poate ar fi trebuit să rămân cu ei, ca tata să nu se supere pe mine, şi să nu o fac pe mama de ruşine pentru că nu sunt în stare să-mi păstrez soţul.

- N-ai putut să le ascunzi problemele tale? Ca să nu te forţeze să stai cu un bărbat care te înşela pe faţă. Poate că sunt doar preocupaţi.

-Am fost crescută să devin o soţie model, o întrerupse Gaynor. Din perspectiva tatei, am irosit două mari ocazii.

- Dar nu puteai să rămâi cu niciunul dintre ei.

- Multe ar fi putut. Dar eu nu, ai dreptate. Problema e că am dat greş în calitate de nevastă. Poate aş fi fost mai bună de amantă, zise ea cinic. Nu există bărbat care să reziste tentaţiei. Sunt sigură că dacă-mi pun mintea la contribuţie, aş putea să-l cuceresc pe Allan, cu toată seriozitatea pe care o afişează el!

Beth rămase mirată. Cum adică seriozitate? Ei nu i se păruse astfel. Dar Gaynor avea mai mare experienţă în a citi bărbaţii, nu?

Fata o cercetă atent pe Beth, care căzuse într-o stare meditativă.

- Dar cred că nu ţi-ar conveni ţie.

- Ce te face să crezi asta? întrebă ea, aranjând hainele. Nici măcar nu-mi place tipul.

- Cum poate să-ţi placă cineva pe care abia l-ai cunoscut? îl cită Gaynor pe Allan. Stiu că e ceva între voi, nu sunt atât de proastă, chiar dacă sunt blondă.

- Ok, ne-am întâlnit înainte, recunoscu Beth,

considerând că nu mai are rost să se ascundă.

- Stiam eu, radie cealaltă. V-am citit încă de când am plecat. E cam multă tensiune între voi doi. Aţi fost apropiaţi? Adică, vă ştiţi bine?

Beth nu răspunse. Apropiaţi? Da, foarte apropiaţi, precum două jumătăţi ale aceluiaşi tot. Cel puţin, aşa crezuse ea.

- Stii cum e...Câteodată crezi în persoana respectivă, apoi îţi dai seama că n-o cunoşti deloc.

- Si? Acum că v-aţi întâlnit din nou?

- Nu ştiam unul de celălalt. A fost o coincidenţă.

- Deci, n-aş intra pe un teritoriu periculos?

Beth încercă să râdă. De ce-i cădea aşa de greu?

- Să ştii că mi-ar prinde bine puţină distracţie. Un flirt, poate chiar o aventură. îmi lipseşte un bărbat.

Beth roşi. Era obişnuită cu asemenea confesiuni, având puţine prietene apropiate. Apoi, concreteţea cuvintelor lui Gaynor o izbi direct în moalele capului; imaginea lui Gaynor în braţele lui Allan, braţele care o protejaseră pe ea în acea după-amiază, în ciuda duşmăniei dintre ei - această imagine o făcu să tresară vizibil.

Gaynor crezu că e o reacţie involuntară a corpului, şi începu să chicotească.

- Ştii ce? Chiar îmi place să joc rolul de vampă. Mi se pare că ele se aleg întotdeauna cu ce e mai bun.

- Eu.. .aş fi mai atentă în locul tău.. .Din câte îl cunosc pe Allan, e un bărbat care trebuie tratat cu atenţie. O să ai

impresia că ai prins leul de coadă.

- Hm! Sună tentant!

- Mda. Dacă acesta e tipul de distracţie pe care-l cauţi. Fericirea e maximă, dacă durează. Dar se prăbuşeşte la pământ imediat ce nu mai arde, precum artificiile. Chiar cauţi aşa ceva ?

- Ok, domnişoara Stie-Tot. Atunci, ai o idee mai bună?

- Să ştii că da. Poate că Rob Wilson n-are farmecul lui Allan, dar e înnebunit după tine.

Gaynor tresări, surprinsă. Beth realiză că, în ciuda seriozităţii şi a stăpânirii de sine pe care miza, fata nu era deloc un bloc de marmură.

- Serios? Am crezut că doar flecăreşte. Si să ştii că nu-l mai opreşti, dacă se porneşte!

- Pentru că are emoţii, zâmbi Beth. încearcă să te impresioneze.

- Dar mă plictiseşte. Să nu mă înţelegi greşit, nu că nu-mi place. Nici n-are ce să-mi displacă. Arată bine, are umor, dar.. .îi lipseşte ceva, ştii tu.

Stia foarte bine. Niciun bărbat nu reuşise să-l înlocuiască pe Allan sau fericirea pe care o cunoscuse alături de el. Gaynor era mai norocoasă, cel puţin nu trebuia să se confrunte cu aceeaşi problemă.

- Poate că reuşeşti să-i ignori acea lipsă, dacă-i acorzi o şansă. Rob are mai mult decât simţul umorului. E darnic şi delicat, aşa cum puţini mai găseşti în zilele noastre. Mă refer la dragoste, la grijă. N-ar răni pe nimeni, zic eu. Nu

cred că e foarte bogat, dar cred că e destul de bun în munca pe care o face; altfel nu s-ar afla aici.

- Mi se pare că şi pe tine te-a impresionat.

- Da, ca prietenă. Chiar acum, nu caut o relaţie.

- Vreun motiv anume?

- Sunt o femeie de carieră, şi sunt foarte ocupată. Nu stau prea mult în acelaşi loc. Nu-mi rămâne prea multă energie pentru alte lucruri. Apropo, ar cam trebui să trag pe dreapta. Parcă spuneai că te aşteaptă mama ta.

- Ah, da ! Uitasem. Nu s-ar bucura prea tare dacă i-aş strica planurile.

-Ai grijă, Gaynor, e viaţa ta. în loc să te laşi pe mâna altora, mai bine încearcă să te încrezi în propriile forţe.

- Dacă nici acum nu reuşesc, o să ştiu măcar că eu am făcut alegerea. O oarecare consolare, nu?

- Nu te mai gândi că o să dai greş. Rob crede că eşti cel mai bun lucru care s-a inventat de la foc încoace. Trebuie doar să te relaxezi, să vă cunoaşteţi, şi să vezi ce simţi. Nu e nevoie să te arunci cu capul înainte.

-Ai dreptate, zise Gaynor. Asta am să şi fac.

Pe faţa ei se citea o uşoară nelinişte la ideea că avea să-şi înfrunte mama. Ieşi.

Beth goli găleata şi merse la bucătărie pentru a aduce alta. Hofi lăsase o oală mare la încălzit, pe care o turnă în găleată şi o reumplu pentru altcineva. Când să iasă, aproape se ciocni de Rob.

- Pun pariu că ai luat totul şi mie nu mi-ai lăsat nimic, o

acuză
el.

- Primul venit, primul servit. Zi mersi că am umplut oala din nou. Nu durează mult până se încălzeşte.

- Ce drăguţ din partea ta. Presupun că va trebui să-ţi car apa la cort?

- Câtă generozitate. Mă bucur că ţi-am pus o vorbă bună pe lângă domniţa ta.

- Serios? radie Rob smulgându-i găleata din mână. Eşti o scumpă. Pentru asta, te duc şi pe tine în spate dacă vrei.

- Nu e nevoie. Haide, vreau să mă culc; ziua de azi m-a cam obosit.

- Nu e corect, deveni el serios.

- Chiar se vede? oftă ea.

- Spune-i un al şaselea simţ, sau, dacă vrei, cine ştie, cunoaştere. în maşină, am simţit că renaşte ceva, iar la Namaskard, cu accidentul tău, mi-a devenit mai clar. Un fel de dragoste cu ură, nu ?

- Cam aşa ceva, murmură ea.

Nici nu dorea să se gândească la toate acestea acum. Era prea mult.

- Dar cum sunt foarte egoist, parcă îi citi Rob gândurile, mă interesează doar faptul că mi-ai pus o vorbă bună.

- Am făcut imposibilul şi tu-mi ceri acum un miracol? se prefăcu
ea.

- Haide.. .Spune-mi. Ce i-ai spus? Sau ce ţi-a spuss ?

Beth îi rezumă discuţia dintre ele, precum şi sugestiile pe care le făcuse ea.

- Acordă-i puţin timp, Rob.

- Timp? Am doar o săptămână.

-Acum, da. Dar dacă într-adevăr vă potriviţi, o să aveţi tot timpul din lume, nu?

Rob lăsă găleata în faţa cortului şi luă faţa lui Beth în mâini.

- Eşti atât de bună, ştiai?

- Mda, ştiu că e doar o vorbă spusă pentru cei ce fac pe Cupidon.

- Mulţumesc. Apreciez gestul tău, şi o sărută pe obraz.

- Acum, totul depinde de tine, îl bătu ea pe umăr. Si încă un lucru.

- Stiu.Să-mi ţin gura.

- Asta e! Acum, noapte bună..

- Noapte bună.

Zâmbind încă, Beth luă găleata pentru a intra în cort. în acel moment, auzi sunet de pietricele rostogolindu-se. La câţiva metri distanţă, silueta lui Allan se arăta pe fundalul cerului purpuriu. Beth se crispă în sinea ei. Cu siguranţă, văzuse când Rob o sărutase. Si, cu siguranţă, acum era nervos. Allan părea un pachet de nervi gata să explodeze, iar Beth se trase câţiva paşi înapoi.

Era furios că nu-l ascultase pentru a sta departe de Rob. însă nu-i datora o explicaţie. Voia să-l lase să creadă ce dorea.

îl ignoră, calmă.

- Stai pe loc, ordonă el. Vreau să vorbesc cu tine.

- Eu nu vreau.

- Mă bucur; e timpul să facem o schimbare. Putem să stăm aici şi să discutăm probleme personale, ca să ne audă toţi, sau putem să facem o plimbare. Tu alegi.

Beth înghiţi în sec. Situaţia era şi aşa destul de complicată, fără a-i mai implica şi pe ceilalţi.

- Să-mi iau haina.

îl urmă de-a lungul unor dealuri, înfundându-şi capul în gulerul hainei şi mâinile în buzunare. Fiorii pe care-i simţea nu erau din cauza aerului răcoros, ci din cauza emoţiilor dinlăuntrul ei.

într-un final, el se opri, undeva aproape de vârf. Corturile se vedeau în lumina amurgului, la câteva sute de metri în jos; erau singurul semn de viaţă în pustietatea aceea.

- Stai jos, zise el.

Beth îl ascultă, căci n-avea rost să se certe. îşi împreună genunchii la piept. El se aşeză alături, cu mâinile împreunate. Nu o atingea, dar fiecare fibră a ei era atentă la mişcările lui. Pulsul i se accelerase, ca şi ritmul respiraţiei. Aştepta, încordată.

Cum tăcerea se prelungea, Beth începu să tremure, un semn de avertisment pentru Allan.

- E timpul să lămurim câteva lucruri, începu el.

- Mi se pare că totul e destul de clar, răspunse ea,

străduindu-se să-şi stăpânească nervozitatea.

- Nu chiar.

- Ce rost are? sări ea. Cu ce drept vii tu, dintre toate persoanele, să mă judeci? Nu te-ai răzbunat destul?

- Adică? o privi el calm. Chiar crezi că acesta este scopul meu?

- Si? Nu e?

Allan nu răspunse imediat.

- A fost o vreme când aş fi fost în stare să te omor.

- N-ai niciun drept. păli ea.

- Niciun drept? Ce legătură are asta? Te-am iubit. Ai fost viaţa întreagă pentru mine. Am crezut, ca un prost ce sunt, că şi tu mă iubeşti.

- Te-am iubit, zise ea, rănită de vorbele lui.

- Sigur că da! înseamnă că nu ştii adevăratul sens al cuvântului. De ce mi-ai aruncat în faţă ideea despre încredere şi onestitate? Tu ai fost cea care a plecat fără nicio explicaţie. N-am ştiut nici de ce ai plecat şi nici unde erai.

- Aveai scrisoarea de la Shalana, răbufni ea.

Allan părea mirat, ca şi cum ea ar fi menţionat ceva ieşit din comun.

- Si ce legătura avea asta cu tine?

Acum era rândul ei să-l privească nedumerită. Nu-i venea să creadă că vorbeşte serios. Toate dubiile privind comportamentul ei de la începutul călătoriei erau acum alimentate de o furie intensă.

- Mi s-a părut destul de clar. Cred că am fi fost cam mulţi în trei, nu ? în plus, n-aş fi suportat atâtea minciuni.

- Dar nu te-am minţit niciodată, zise el senin.

- A, nu? sări ea, retrăind acele clipe când toată lumea ei se prăbuşise. Poate ţi-a scăpat din vedere că deja aveai o soţie când te-ai căsătorit cu mine.

- Nu-i adevărat.

-Adică Shalana a fost doar în imaginaţia mea? Am visat-o pe acea femeie frumoasă apărând la uşa ta, spunându-mi că e soţia ta.

Allan o privi mirat şi meditativ în acelaşi timp. Acum primise şi el răspunsul pe care-l aştepta de atâta vreme.

- Deci.. .Shalana nu este soţia mea.

- Dar ea a spus.. .Crezi că sunt proastă?

- Nu cred nimic. Am încetat să cred în ziua în care ai plecat.

Beth vru să se ridice, dar el o prinse de braţ, forţând-o să rămână
pe loc.

- Fugi din nou, Beth. De data asta ai să asculţi toată povestea, fie că-ţi place sau nu.

Ea se zbătu din nou, dar el o strânse şi mai tare.

- Linişteşte-te; altfel am să te rănesc.

- Mă ameninţi din nou ?

- Nu, de data asta e o promisiune. M-ai rănit mai mult decât crezi şi-o să am satisfacţia de a-ţi plăti cu aceeaşi monedă.

Preţ de câteva clipe Beth îl înfruntă, dorindu-şi ca el să pună în practică promisiunea. însă nici privirea lui de gheaţă, nici strânsoarea nu dădeau semne de îmblânzire, şi cedă.

- Am cunoscut-o pe Shalana la universitate, începu el. Eram în aceeaşi grupă. Era o fată inteligentă şi serioasă. După ce am terminat, ea a vrut să rămână pentru Master şi pentru doctorat, însă familia ei a forţat-o să se întoarcă în India şi să se căsătorească. Pentru că refuza acest lucru, tatăl ei a amenințat-o că nu-i mai trimite bani şi că o declară imigrantă ilegal. Se pare că de pe urma unei asemenea tactici prestigiul ei ar fi avut de suferit.

îşi mai domoli strânsoarea, dar degetele lui calde continuau s-o ţină.

- N-a ştiut ce cale să aleagă. La început n-a vrut să ne spună nici măcar nouă, prietenilor apropiaţi. în cele din urmă, am convins-o. Jack şi Ian aveau deja relaţii de lungă durată, Richard era logodit. Eu eram singurul rămas liber.

în faţa lui Beth se deschise o prăpastie fără fund.

- M-am căsătorit cu ea ca să poată dobândi cetăţenie britanică. Totul s-a petrecut fără fast, în linişte, într-o zi de luni din decembrie. Ploua. N-a fost deloc ca.

Cu durere în suflet, Beth îşi aminti ziua frumoasă de vară în care ei doi se căsătoriseră, cu multă veselie, flori, muzică, mâncare şi o petrecere pe cinste. Chiar şi oamenii locului se lăsaseră antrenaţi în mirajul bucuriei lor, alături de toţi membrii expediţiei. Trăiseră o zi magică.

- Eu şi cu Shalana am continuat să fim prieteni, nu amanţi. N-am locuit niciodată împreună, nici înainte, nici după ceremonie. Shani avea idei foarte drastice despre căsătoriile mixte, adăugă el cu un zâmbet ironic în colţul gurii. Nu le agrea. Visa la un indian din rasa ei, care să-i respecte inteligenţa. Dar îşi dorea şi liberatatea de a-l alege. Si a avut noroc; acum are trei copii frumoşi. Căsătoria noastră a fost una de convenienţă. La două luni după ceremonie, eu am intentat divorţ, aşa cum ne hotărâserăm.

Beth n-ar fi fost în stare să se ridice acum; n-ar fi ascultat-o picioarele. îşi plecă privirea, cufundându-se în propriile gânduri. Avusese doar pe jumătate dreptate. Vorbele lui răsunau ca un ecou în mintea ei: nu te-am minţit niciodată.

încercă să vorbească, dar cuvintele nu voiau să se materializeze.

- De ce nu mi-ai spus niciodată? şopti.

- Pentru că nu mi-ai dat ocazia, se auzi glasul lui grav.

- Aşa e. Dar mă refeream la faptul că nu mi-ai spus înainte să ne căsătorim.

- De când am terminat facultatea, am avut o viaţă destul de agitată. Lucram prin toată lumea, munca mă absorbea complet. Ceea ce realizasem atunci în doar două ore, nu m-a marcat chiar aşa de tare încât să-mi amintesc şi peste unsprezece ani de zile. Si odată ce te-am întâlnit pe tine.

Ochii lui se înflăcărară. Beth simţea că leşină.

- Odată ce te-am întâlnit pe tine, nu mă mai puteam gândi la altceva. Nu ţi-am spus pentru că uitasem complet.

Beth îşi simţea gâtlejul dureros de uscat. îşi frecă tâmpla cu mâna liberă.

- De ce venise la tine? Si de ce a deranjat-o ce i-am spus? De ce mi-a spus că e soţia ta ?

Capitolul 6

- Pentru că încă se considera aşa. Ideea a deranjat-o şi pe ea la fel ca pe tine. Dar tu nu te-ai gândit la asta. Pur şi simplu ai crezut în vorbele unei femei oarecare, şi nici nu i-ai dat, sau nu mi-ai dat şansa de a-ţi explica.

Beth îl privi, şi observă cum încerca din răsputeri să se controleze.

- în dimineaţa respectivă, văzuse într-un ziar o notă care le cerea lui Allan Bryce şi Shalanei Prakesh-Bryce să se prezinte de urgenţă la o firmă de avocatură. Shani a recunoscut sigla firmei unde intentasem divorţul. Astfel că a încercat să ia legătura cu mine imediat ce soţul ei plecase la muncă. A dat mai multe telefoane unor persoane cu acelaşi nume ca al meu, fără să mă găsească, şi s-a decis să meargă ea singură la avocat. Aparent, cel care se ocupase de caz făcuse delapidare de bani. La scurt timp după ce noi depusesem actele şi-i plătisem un avans, tipul fugise în Spania. Pentru a-şi acoperi spatele, lăsase în urma lui o groază de hârtii nerezolvate. Unul dintre colegii lui le descoperise şi pe ale noastre şi ne-a scris la adresele care figurau acolo, dar cum noi ne mutaserăm, scrisorile n-au mai ajuns. Shani nu-i spusese soţului ei despre legătura noastră, iar dacă mariajul încă nu era desfăcut, însemna că avea patru copii nelegitimi. Până să mă găsească, se pregătise pentru ce era mai rău.

- Dumnezeule.. .reuşi Beth să murmure, după şocul trăit. Nu.

Nici în cele mai rele vise nu-şi închipuise o asemenea situaţie.

Dacă ar fi invitat-o pe fată înăuntru, dacă i-ar fi cerut explicaţii,
ultimii doi ani n-ar mai fi fost la fel. Dacă şi-ar fi înfruntat temerile din copilărie, fără a se lăsa copleşită de ele, dacă n-ar fi fugit de frică să nu păţească la fel ca mama ei. Oricum, suferise mai mult decât şi-ar fi dorit. Fără rost. Dacă ar fi avut încredere în el.

înainte să-şi fi dat seama, el se ridică în picioare. Ea încă mai analiza informaţia primită.

Allan o privi de sus, inert, cenuşiu, fără nicio expresie pe chip.

Beth avu brusc o revelaţie. O forţase să-l asculte; se spălase pe mâini în faţa ei.

- E prea târziu.

El dădu să plece. Beth se ridică din câteva mişcări.

- Allan.stai.te rog. Divorţul.Ce s-a întâmplat cu el?

- După ce-am citit scrisoarea de la ea, m-am dus s-o caut şi ne-am dus împreună la biroul de avocatură. Am rezolvat totul într-o jumătate de oră.

Beth simţi că i se face pielea de găină, simţind aluzia. Mintea i se umplu cu imagini în care el se întorcea acasă, aşteptând-o, plimbându-se nedumerit prin casă, întrebându-se unde e ea şi de ce n-a lăsat niciun bilet. Apoi, câteva ore mai târziu, îngrijorat de moarte, îl vedea în dormitor, căutând vreun indiciu, apoi deschizând dulapul

gol. înghiţi în sec. Buzele o ardeau, uscate.

-înseamnă că.. .Nu înţeleg.. .Dacă...

Abia acum îşi dădea seama şi nu-i venea să creadă.

-Aşa e, zâmbi el sarcastic. încă sunt căsătorit. La fel ca şi tine.

Si o lăsă în urma lui, fără cuvinte, iar el se întoarse la corturi.

A doua zi dimineaţă, Beth se trezi devreme după o noapte albă. Lăsând-o pe Gaynor să doarmă, se strecură afară pentru a se spăla în pârâul rece. Savurând momentele de linişte, după tumultuoasa zi care tocmai trecuse, îşi luă şi aparatul pentru a surprinde momentul răsăritului.

Nu era o zi obişnuită, deşi ceea ce făcea se înscria în activităţile de rutină ale unei expediţii. încă o dată , viaţa ei cunoştea o turnură. Contrar ideilor ei, cum că fusese victima unor minciuni, a trădării, era de fapt o femeie căsătorită. Era prea mult de suportat dintr-o dată.

îşi ridică privirea spre înaltul cerului. Părea că fâşiile de nori alcătuiau un avertisment, pe care ea, însă, nu-l putea recepţiona. Era mult mai absorbită de nuanţele rozalii-roşietice ale orizontului. Dealurile din depărtare arătau parcă pictate în culori vii. Iar foile corturilor se plecau sub greutatea picurilor de rouă care străluceau în lumina răsăritului.

Plimbându-se pe marginea prăpastiei, îşi aruncă privirea în jos pe coastă, şi îngheţă dintr-o dată. Acolo, jos,

îl zări pe Allan, apropiindu-se.

"Soţul meu", şopti ea pentru sine. Cuvintele păreau rostite
într-o altă limbă, dar vibrau înlăuntrul ei.

El mergea cu capul plecat, cufundat în propriile gânduri, păşind agale.

Din instinct, ea vru să se ferească din calea lui, pentru a evita coliziunea, dar ceva o împiedică să se mişte. Chiar în acea clipă, el se uită în sus. Pentru o secundă, şi el păru a ezita.

Pe Beth o cuprinse emoţia. Dacă ar fi bătut în retragere acum, tot l-ar fi înfruntat a doua sau a treia zi. Cel puţin acum, dimineaţa, erau singuri, feriţi de ochii curioşilor. Astfel că nu se clinti din loc. Se aştepta ca el să treacă pe alături fără a o băga în seamă. Putea s-o salute doar; sau s-o ignore. Tensiunea creştea.

Allan se opri la oarecare distanţă.

- Te-ai trezit devreme. N-ai putut să dormi?

Beth răsuflă uşurată; nu plănuia nicio scenă neplăcută.

- Nici nu mă aşteptam. Ziua de ieri a fost.Mi s-a părut că noaptea a trecut foarte repede. Nu-i aşa că e o dimineaţă superbă? schimbă ea subiectul.

- De obicei aşa sunt pe-aici, remarcă el, concentrat. Ai făcut nişte poze bune ?

- Niciodată nu sunt suficient de bune. Câteodată mi se pare că e cea mai plăcută, dar şi cea mai solicitantă slujbă din lume.

îl privi, dar trăsăturile lui nu trădau nicio urmă de sarcasm. îşi puse aparatul la picioare.

Amândoi respirau aerul curat al dimineţii, cercetând orizontul, recepţionând mişcările naturii, mişcări care n-aveau nicio legătură cu subiectul discuţiei lor.

-Ai fost departe? zise ea.

- Până-n iad şi-napoi, o fixă el rece.

- Mă.refeream, acum, tresări ea, încercând să nu devieze discuţia.

-Acum? Am făcut câţiva kilometri.

Beth se miră. înseamnă că era treaz de mai bine de o oră.

- N-ai putut dormi? întrebă ea retoric.

Pentru o clipă, crezu că Allan n-are să-i răspundă. Continua să scaneze linia orizontului cu ochii mijiţi. Beth urmări acel chip pe care-l cunoştea atât de bine, dar care-i era totuşi atât de străin. Era căsătorită cu el de doi ani, şi trăiseră împreună doar două săptămâni.

Când el se întoarse spre ea, ceva se schimbase în privirea lui. Mânia lui renăscuse. Ea se dădu înapoi, împiedicându-se de aparat. Braţul lui se repezi înainte, prinzând-o de rană. Beth suspină, retrăgându-se.

Degetele lui se înfipseră în umerii ei.

- De ce te grăbeşti să pleci? în sfârşit, după atâta timp, purtăm şi noi o conversaţie civilizată, şi tu te grăbeşti să fugi. De ce, Beth?

O trase spre el, dar ea încercă să-i reziste, împingându-

se în pieptul lui. îi simţi bătăile puternice ale inimii. Si ale ei se înteţiră.

- Allan, te rog, nu.

încerca să-şi păstreze calmul vocii, ţinând capul plecat, evitând a-l privi direct în faţă.

El îşi strecură o mână pe talia ei, şi o trase spre el. Impactul cu trupul pe care-l adorase odată veni ca un şoc pentru Beth. Allan îi ridică bărbia, forţând-o să-l privească în ochi.

- Nu, ce? Noaptea trecută nu mi s-a părut că te împotriveai prea tare.

- Noaptea trecută? Dar nici.

Apoi îşi aminti de scena cu Rob.

- Eşti gelos? îl înfruntă ea, fericită că-i putea răspunde cu aceeaşi monedă.

- Pe un băiat care încearcă să facă treaba unui bărbat? râse el.

Beth încercă să-i ignore atitudinea. O căldură izvora dinlăuntrul
ei. Era tentată să înceteze a se mai zbate şi să uite tot ce s-a întâmplat. De ce să nu se adăpostească la pieptul lui, aşa cum făcea altădată? De ce să nu se rezeme de acel trup puternic, după doi ani de zile trăiţi în singurătate? De ce să nu se liniştească în braţele lui? în ale cui, dacă nu într-ale lui? Oare nu el o transformase, răbdător şi delicat, dintr-o fetiţă lipsită de experienţă într-o femeie împlinită?

îi simţea tresăririle şi respiraţia caldă în obrazul ei.

Degetele lui îi dezmierdau gâtul. Beth se cutremură sub atingerea lui. "Allan, soţul meu".

- îţi aminteşti, Beth? şopti el, aplecându-se.

Nemaiputând suporta, Beth închise ochii. Buzele lui calde îi mângâiau pielea.

- Aminteşte-ţi, repetă el.

Si pe el îl trecu un fior. Strânsoarea lui deveni mai aprigă, apăsând-o. Buzele sale le descătuşară şi pe-ale ei, inundând-o cu valuri fierbinţi. Ea se agăţă de puloverul lui, tremurând. Sărutul lui deveni mai profund, anulându-i toate motivele de împotrivire.

Dar, dintr-o dată, ea se trase înapoi.

- Nu.

Allan o privi pe cea care stătea neajutorată în braţele lui, cu obrajii aprinşi la fel ca buzele moi şi rozalii din cauza sărutului. Vulnerabilitatea ei era ucigătoare. Ar fi vrut s-o sfâşie, s-o.. .Se lupta cu propria-i dorinţă. Plănuise să trezească şi în ea aceeaşi dorinţă, s-o folosească spre propria-i satisfacţie, să-şi vindece rănile. Dar planul care i se păruse atât de simplu, dăduse greş; nu putea rămâne indiferent. O iubise ca pe nimeni altcineva. Ea îi cucerise inima şi întreg trupul. Pentru ca apoi să-l părăsească fără nicio explicaţie. Sub impactul cu propriile sentimente, amestec de dorinţă şi ură, Allan o eliberă, înfundându-şi mâinile în buzunare.

Ameţită încă de senzaţiile pe care el le dezgropase, Beth se repezi spre el.

însă Allan îşi şterse buzele cu podul palmei, cu o mişcare lentă, deliberată.

- Naiba să te ia! rosti el şi se răsuci pe călcâie, întreptându-se spre cortul pe care-l împărţea cu Rob.

Beth îi întoarse spatele. îi era greaţă. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi pline de ciudă, de ruşine, şi de încă ceva nedefinit.

- Nesimţitul, nesimţitul.

în liniştea dimineţii, o auzi pe Gaynor căscând şi întinzându-se. Eugene tuşea. Cu toţii începeau să se trezească. Beth coborî la râu şi-şi spălă faţa în apa rece.

La ora nouă, se aflau din nou pe şosea. Micul dejun trecu la repezeală, mult mai pe fugă decât în ziua precedentă. Fiecare era nerăbdător să afle ce le rezerva călătoria, astfel că pregătirile de plecare nu întârziară.

în timp ce Gaynor o ajuta pe Hofi să strângă bucătăria, Beth împacheta bagajele fetei, dar şi pe ale ei, în acelaşi timp. Când Rob
se oferi s-o ajute, căci el terminase, îl refuză.

- Cred că Allan are o sarcină pentru tine, zâmbi ea, ca să atenueze din refuzul brusc.

Nu dorea să-i ofere acestuia din urmă motive de reproş. Si în orice caz, n-avea de gând să-l implice pe Rob într-o situaţie cu care el nu avea nimic a face.

-Aşa e, zise el începând să demonteze cortul.

-Te-a trimis să mă ajuţi?

-De ce te miri? Gaynor o ajută pe Hofi, deci nu e cu

tine. Oricât de mult o ador, nu sunt atât de orb încât să nu observ că e atât de dezordonată încât îţi dă de două ori mai mult de lucru. Si nici n-are experienţă cu camparea, deci cel mult te poate încurca. I-am spus lui Allan, iar el mi-a sugerat să te ajut.

- Mă descurc, în caz că aveai altă treabă. Chiar nu mă supăr.

Spunea adevărul. Ar fi preferat să lucreze singură, mai ales în
acea dimineaţă. Scena de mai devreme o marcase profund.

Nu doar sărutul lui Allan, deşi era ultimul lucru la care se aştepta. Mai degrabă felul în care ea însăşi reacţionase, după doi ani de abstinenţă, doi ani în care încercase să-şi reconstruiască viaţa distrusă; reacţionase ca şi cum nimic nu mai conta în afară de persoana lui, şi nu-şi putea ierta acest lucru.

- Indiferent că-ţi place sau nu, domnul m-a trimis aici şi n-am de gând să ripostez. Nu e în toane prea bune în dimineaţa asta. L-a repezit chiar şi pe Gunnar.

- Pentru?

- Cine ştie? Cred că Gunnar s-a interesat cum ţi-e braţul. Chiar, cum e?

Beth îşi aminti că Allan o prinse exact de rană. Din cauza puloverului gros, nu se vedea nimic, dar el se arătase destul de îngrijorat imediat după ce făcuse acea mişcare greşită. Dar nici nu-şi ceruse scuze. Poate gândea

că şi-o merită. La urma urmei, era doar vina ei.

- E bine. Mai doare puţin, dar era de aşteptat.

împreună, strânseră cortul şi-l împachetară.

- Ştiai că mama lui Gaynor încearcă să mă îndepărteze pe mine şi să i-l bage pe Allan pe gât fetei?

- Poftim?

Oare Gaynor nu-i spusese mamei ei despre intenţiile lui Rob? Sau Lucille ignora dorinţele fetei, considerând că doar ea are dreptate ?

- Să ştii ca în spatele drăgălăşeniei pe care o afişează, stă ascunsă o adevărată scorpie.

- Nu te îngrijora, îl linişti Beth. Cred că Lucille trece printr-un şoc. Nu degeaba Gaynor e fiica ei. Poate ea să viseze în continuare, dar cred că Gaynor are alte planuri, dacă cineva, care nu e prea departe, ar avea mai multă încredere în el.

- Ţi-a vorbit de mine? se lumină Rob la faţă.

- Cred că a vorbit puţin şi despre tine.

- Şi am vreo şansă? zise el, luând cortul într-o mână, şi valiza ei într-alta. Să ştii că dacă nu eram promis alteia, te luam pe tine, Beth.

- Nu mă ameninţa, zâmbi ea.

împreună se deplasară spre maşină. în câteva minute, totul era încărcat. Apoi, când Allan coborî de pe maşină, Rob îndrăzni să-l întrebe dacă se supără ca el şi cu Beth să facă schimb de locuri.

încă de la incidentul din acea dimineaţă, Beth îl evitase

pe Allan. Dorinţa lui Rob îi strica toate planurile; la fel şi pe ale lui Allan, care reacţionă imediat. O sfredeli pe Beth cu privirea. Ea se aştepta la un refuz şi se pregătea să iasă cu fruntea ridicată din acea scenă.

- Ai ceva împotrivă? o întrebă el.

Surprinsă de întrebare, ea nu-şi găsi pe moment răspunsul. Dar cum ar fi putut să refuze, ştiind ce serviciu îi făcea lui Rob? Lucille, în schimb, nu se arătă prea mulţumită.

- Nu, zise Beth, făcându-i cu ochiul lui Rob, care deschise uşa pentru Gaynor.

- Bun, atunci, haideţi să pornim.

Cel puţin, îşi zicea Beth, nu va mai trebui să-i evite privirea în oglinda retrovizoare.

Părăsiră zona deluroasă şi trecură într-una nisipoasă, cu dune acoperite de pietriş închis la culoare. Beth se uita pe geam, încercând să se concentreze la peisaj pentru a-l evita pe cel de lângă ea.

Allan îşi dăduse jos geaca, suflecându-şi mânecile până la cot, dezvelindu-şi braţele puternice, bronzate.

Trecură pe o potecă pietruită. Maşina se zgâlţâia din ce în ce mai tare la contactul cu pietrele dure. La un moment dat, Allan încercă să meargă pe alături, pentru a mai atenua din disconfort, dar maşina începu să nu-l mai asculte. După aproape două ore, toţi pasagerii se plângeau de dureri de spate. Apoi, trecură într-o zonă vulcanică. Allan îl urma pe Gunnar printre platourile stâncoase.

Acesta din urmă anunţă că Eugene dorea nişte poze cu zona. Allan opri. Până să iasă din maşină, el îi aduse haina.

- O să ai nevoie de ea.

Avea dreptate. Sufla un vânticel tăios, care pătrundea prin orice material.

- Mulţumesc.

încă un gest suspect din partea lui. Beth se întreba care avea să fie următoarea mişcare. Avea să mai facă încă o dată pe omul amabil, înainte de a ataca din nou ?

- De ce e atât de frig? se plânse Gaynor.
- Din cauza gheţarului, explică Rob.
- Dar mai avem câteva zile până să ajungem acolo.
- Pe Vatnajokull e mai multă gheaţa decât în întreaga Europă, răspunse Allan.

Beth simţi o uşoară îngrijorare în vocea lui. însă încercă să-şi vadă de treabă. Alese câteva peisaje pe care le considera mai speciale. Se întinse pe burtă pentru a surprinde aburii lavei ce emanau printre crăpăturile stâncilor. Eugene se repezi spre ea, chiar când voia să se ridice.

- Eşti sigură că ai făcut totul? Nu te grăbi. Hai să mai facem câteva.

Beth observă încruntarea lui Allan. Era clar că întârziau destul de mult. Nu dorea să dea naştere la discuţii, mai ales că făcuse toate pozele necesare.

- Cred că ajung, Eugene. Si sunt bune. O să mai dăm şi de alte formaţiuni vulcanice.

Imperceptibil pentru ceilalţi, Allan o felicită printr-un gest subtil.

- Dacă nu ne limităm, s-ar putea să rămân fără film înainte de a ajunge la gheţar. Nu-mi scapă nimic, îţi promit. Cred că Allan vrea să plecăm. Vremea nu prea ţine cu noi, iar locul acesta nu e foarte primitor.

- Ai dreptate, acceptă el.

Rob şi Gaynor, veseli şi îmbujoraţi, se grăbiră şi ei spre locurile lor, urmaţi de Allan. Porniră din nou.

Un timp, îşi urmară drumul de-a lungul câmpului vulcanic. Acelaşi disconfort din cauza potecii impracticabile. Maşina ocolea ficare stâncă sau bloc de lavă uscată, fiind nevoie de foarte multe manevre. Beth se ţinea strâns de scaun pentru a nu fi aruncată într-o parte sau alta. îşi dăduse drumul la centură pentru că nu mai suporta strânsoarea. Capul începuse să-i vâjâie îngrozitor din cauza hurducăielilor.

- Te simţi bine? se interesă Gaynor.

Beth aruncă o privire spre profilul grav al şoferului. Se simţea mai rău ca niciodată, dar nu îndrăzni să spună. Incidentul din tabără o marcase. Probabil că reacţia fusese una tipică, având în vedere că-l revedea pe Allan după atâta vreme şi descoperea că încă mai e căsătorită cu el.

- Dar tu?

Brusc, el schimbă viteza, balansându-i pe toţi într-o curbă, pe lângă o stâncă. Gaynor se strâmbă.

- Ce e? întrebă el, uitându-se în oglindă.

- Nu mă simt prea bine.

- încă puţin. Ieşim imediat în zona deşertică. Dă-te cu puţină apă de colonie de la bunica, îi sugeră el.

- Cum de nu m-am gândit la asta? sări Rob, ţinând-o pe după umeri pe Gaynor, ajutând-o să caute în geantă.

Mirosul de parfum se răspândi în aer Beth simţi că i se contractă stomacul. îl prinse pe Allan de braţ.

- Opreşte! Acum!

El apăsă brusc pe frână. înainte chiar ca maşina să se oprească, Beth se ascunse după nişte stânci din apropiere. Starea ei era mai jalnică decât s-ar fi aşteptat. îl revăzu pe Allan ştergându-şi gura după ce o sărutase. Stia că o va mustra.

- Beth? o auzi pe Gaynor.

- Sunt bine. Vin imediat.

Inspiră adânc de câteva ori. Nu putea rămâne acolo. Cu siguranţă, el era deja furios pentru întârziere, şi o va face să plătească

Cineva îi puse o cârpă umedă pe ceafă şi o cană cu apă rece în mână.

- Mulţumesc, Gay. dar dădu cu ochii de chipul împietrit al lui Allan.

Simţi că o iau din nou fiorii; fiecare fibră a corpului ei se încordă în aşteptarea furtunii ce avea să se abată asupra ei.

Allan se ghemui şi-i duse cana la buze. N-o scăpă din ochi cât timp luă câteva înghiţituri. Apa o mai calmă, şi-i

clăti gâtlejul uscat. Apoi, el îi puse în palme cârpa umedă.

- Stege-te pe faţă.

Beth îl ascultă. Simţea că-şi recapătă puterile, puţin câte puţin.

- Sunt mai bine acum, zise ea într-un final. Haide, putem pleca oricând vrei. Niciodată.. .Nu ştiu de ce.. .Nu mi-a mai fost rău pe maşină până acum. Mă simt ridicol.

- Nu e nevoie, o linişti el. La fel sunt şi Hofi cu Gaynor. Oricum,
la tine nu cred că e vorba de rău de maşină.

Ea ridică privirea, întrebătoare.

-Ai trecut prin câteva şocuri în ultimele zile.

Rostea cuvintele fără grabă, inexpresiv, dar ochii lui sormoneau parcă în sufletului ei. Oare de ce ? se gândea Beth.

- Dacă eşti sigură că te simţi mai bine, se ridică el în picioare, du-te până la Hofi. A întrebat de tine.

- Da, sigur că da.

Allan deja păşea spre maşină, iar Beth rămase şi-l urmări. De ce venise tocmai el? De ce nu trimisese pe unul dintre ceilalţi pasageri?

Se întoarse şi ea. Rob umbla în sus şi-n jos după Gaynor, şi ea foarte palidă. Lucille era vădit nemulţumită de situaţie.

- Hofi? o întrebă Beth pe femeie.

Aceasta îi arăta un loc între stânci, unde Beth o găsi pe prietena ei chircită.

- E în regulă. Eu sunt, anunţă ea.

-Ah, Beth, nu credeam că vom ajunge astfel.

-Acum vreau să-mi spui adevărul, o opri Beth. Ce s-a întâmplat? Nu eşti în apele tale de când am apărut eu. Nu te mai poţi preface. Gunnar începe să se îngrijoreze; şi eu la fel.

- Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea surâzând. Cred că sunt însărcinată.

- Hofi, mă bucur aşa de mult pentru tine, sări Beth fericită, strângând-o de mână.

Apoi, amintirile năvăliră din nou. Odată, se gândise şi ea la copii. Nu şi-i dorise pe loc. Nu dorea să-l împartă pe Allan cu nimeni, nici chiar cu rodul iubirii lor. Din cauza temerilor ei, a planurilor de carieră, a amânărilor, trecuse prin doi ani tumultuoşi, de singurătate, ani în care munca nu reuşise să umple golul din sufletul ei.

Probabil că toate aceste gânduri i se citeau pe faţă, căci Hofi o consolă imediat.

- Beth. însă mâna celeilalte o opri.

- Haide, încercă ea să pară veselă, mai bine ne întoarcem. Rob face nişte ceai. Sunt sigură că te vei simţi mai bine.

-Voi, englezii, credeţi că toate răspunsurile se află într-o cană cu ceai, o ironiză femeia.

- Poate nu chiar toate, dar câteodată să ştii că-ţi dă idei.

- Beth, te rog să nu-i spui lui Gunnar despre copil.

- Bineînţeles că nu, acceptă Beth, cu toate că era surprinsă. Tu trebuie să-i spui.

- încă nu. Cel puţin, până nu ajungem înapoi.

- Nu poţi aştepta chiar atât de mult, se încruntă Beth. Dacă ţi se face din nou rău? Gunnar deja îşi face griji. Dacă nu-i spui, îl aduci în pragul nebuniei.

- Te rog.Nu-i spune. O să-i spun eu la momentul potrivit, atunci când am să fiu sigură.

Se opri tremurând, iar Beth înţelese imediat.

- Ti-e teamă de o altă dezamăgire?

- Altădată nu era aşa, plecă ea ochii; n-am avut niciodată.. şi-şi frecă pântecul.

- Bine, dar te rog să-i spui. Nu te feri de el. Te iubeşte şi o să-şi dorească să împartă cu tine totul - fie că sunt clipe fericite sau triste.

- Dar nu mă trădezi, nu? insistă Hofi.

- Nu.

Allan verifica pneurile maşinii, în timp ce ceilalţi erau adunaţi în jurul micii bucătării. Gaynor, complet refăcută, împărţea mâncare şi ceai. Observându-le, făcu o glumă pe seama răului de maşină - era pentru prima oară când se confrunta cu aşa ceva.

Gunnar îşi îmbrăţişă drăgăstos soţia şi o sărută de câteva ori, fericit că o vede sănătoasă. Imaginea lor era pentru Beth încă o dovadă a pierderii suferite; îl căută din priviri pe Allan. Fără ca ea să-şi dea seama, el se alăturase grupului. Lucille se apropiase de el pe furiş, iar acum îl

ţinea de vorbă.

Allan o asculta aplecat, însă nu o privea pe bătrână, ci pe Beth. Ochii lui scăpărau; se putea citi în ei un amestec de ură şi de dorinţă neîmplinită, care o secătuia pe Beth de orice putere.

învăluită de privirea lui, Beth tresări speriată când Gaynor o strigă la un moment dat.

- Vrei ceva? Allan a spuss că e mai bine să mâncăm acum, ca să nu ne mai oprim mai încolo. Am făcut nişte sandvişuri.

Rob încercă s-o prindă pe fată de talie, dar aceasta îl respinse chicotind, deşi se vedea clar că nu reacţionase serios.

- Cred că puteţi lua o pauză, zise Beth. Mă ocup de prânzul meu.

- Ce amabilă eşti, râse Gaynor.

- Iar eu sunt de acord cu ea, întări Rob, primind-o pe fată în braţele lui.

Eugene observă că cei doi tineri se îndepărtează şi ceru explicaţii.

- Mergem să vedem şanţurile de lavă, răspunse Rob. Veniţi ?

- Nu, le-am văzut deja.

Se întoarse la grup, înfruntând căutăturile iritate ale soţiei sale, care nu-l mai slăbea cu observaţile ei.

Beth îşi turnă nişte ceai ; se sprijini de masă, ţinând cana în ambele mâini. Nu voia să mănânce, deşi ştia că ar

trebui să ia ceva în gură. Allan intră şi el în bucătărie, întunecând spaţiul cu statura lui. Acum, locul i se părea lui Beth claustrofobic, aşa că se retrase într-un colţ.

Ignorând-o, Allan îşi turnă cafea şi se servi cu un sandviş. Beth începea să fiarbă de furie. De ce nu spunea nimic? Chiar avea de gând s-o ignore? Ca şi cum ea nu s-ar fi aflat acolo?

Auzind-o parcă, se întoarse spre ea, sprijinit de masă.

- Spune-mi ce s-a întâmplat cu Hofi.

Preocuparea lui venea ca un balsam peste grijile lui Beth, deşi nu-i înţelegea atitudinea. Probabil că citise pe figura prietenei ei problemele cu care se confrunta.

- îmi sunt prieteni apropiaţi, şi vreau să ştiu adevărul.

Beth frământa cana în palme, neştiind ce să răspundă. îşi dăduse cuvântul de onoare în faţa lui Hofi.

- Hofi e prietena mea cea mai bună.

- Si te-a rugat să nu spui nimănui, ghici el.

Beth încuviinţă, uşurată.

- Uite ce e, fiind conducător de grup, am responsabilitatea tuturor.

- Stiu, îl privi ea în ochi. Nu s-a întâmplat nimic. Adică, nu e bolnavă sau.E doar.

- E însărcinată? se lumină Allan.

- Şi îngrozită că dacă-i spune lui Gunnar înainte ca vestea să fie confirmată de doctor, o să-l piardă. Ştiu că sună ridicol, dar e foarte vulnerabilă din punct de vedere emoţional. I-am promis că n-o să-i dezvălui nimic lui

Gunnar.

Faptul că-i vorbea lui Allan despre problema lui Hofi o făcea să uite toate animozităţile dintre ei, precum şi teama pe care i-o inspira.

- îşi doresc un copil de atâta vreme. în ultimii ani au avut mai multe alarme false. Tocmai de aceea se teme şi mai mult, acum că într-adevăr poate reuşi. E singura ei metodă de a nu trece printr-o altă dezamăgire.

- Şi vrea să continue sarcina normal?

- Da. Dar nu văd cum o să reuşească.

- Nici n-are cum, zise el ferm. Nici nu discutăm. O să aranjez să fie spitalizată când ajungem la Herdubreidarlindar. Gaynor poate prelua sarcinile ei de la bucătărie; îi dăm astfel şansa de a se face utilă, să-şi pună în valoare calităţile.

Beth îi întoarse spatele, încercând să-şi ascundă impulsul de gelozie ce o încerca şi care i se părea ridicol. Gaynor era frumoasă, amuzantă, iar acum că Rob o adora, Allan admitea şi el că o găseşte atractivă, ceea ce-i făcea viaţa un chin.

- Bineînţeles; nu trebuie să prejudiciem expediţia.

Allan trânti cana şi sandvişul pe masă şi o prinse pe Beth de umeri, forţând-o să-l înfrunte.

- La naiba cu expediţia. Hofi deja a riscat prea mult. E şi copilul lui Gunnar. Are dreptul să ştie ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu. Crezi că mie. ? Dacă am fi avut.

O eliberă, oprindu-se în uşă, cu capul plecat.

- Spune-i lui Hofi că eu te-am silit să-ţi încalci promisiunea. Dă vina pe mine, şi dispăru.

Beth îşi frecă locul unde încă mai simţea strânsoarea lui.

"Dacă am fi avut."

Ca într-o revelaţie, abia acum îşi dădea seama cât de mult suferise şi el. N-o mai încercau sentimente de furie sau de mândrie, ci o nesfârşită senzaţie de vid interior, irecuperabil. Clipi de câteva ori pentru a alunga lacrimile.

- Allan, şopti ea, oare ai să poţi vreodată să mă ierţi?

Când ieşi, îi găsi pe cei trei prieteni discutând. Allan părea foarte serios, Hofi indecisă, iar Gunnar confuz. La un moment dat, Hofi şopti ceva la urechea lui Gunnar. Figura acestuia se schimbă, de la incertitudine la exaltare. Strigă de fericire, şi o cuprinse pe Hofi în braţe, rotind-o în aer ca pe-un fulg, sărutând-o continuu.

- Un copil, strigă el!

Toţi ceilalţi alergară să afle ce s-a întâmplat.

- O să am un copil!

Capitolul 1

Trecuse de ora amiezii când se puseră din nou în mişcare, intrând în ţinutul nisipos. Deasupra lor se aşternuse o perdea grea de nori; din ce în ce mai mulţi se adunau pe cer, ameninţători, antrenaţi de vântul puternic. Maşinile mergeu contra rafalelor reci, tăind aerul cu furie.

- E cam sălbatic pe-aici, observă Gaynor.

Niciun semn de viaţă; nu se vedeau nici păsări, nici plante, nici măcar vreun firicel de iarbă.

Beth se juca nervoasă cu aparatul din poală, încercând să se autoîncurajeze. Combinaţia dintre cerul plumburiu şi ţinutul acela uscat i se părea complet neprimitoare şi dezolantă. Chiar şi lumina pălise.

Din când în când, ochii îi alunecau spre profilul încordat al lui Allan. Trebuia să vorbească. De data asta, ea va fi cea care va deschide discuţia şi-i va da explicaţii. îndată ce va afla despre tatăl ei, va înţelege de ce a.fugit. Cât de laşă fusese! Vorbea despre dragoste, ca şi cum doar ea ar fi fost implicată. Se întoarse repede la priveliştea de afară şi-l prinse instinctiv pe Allan de braţ.

- Ce e aia? se alarmă ea, arătând un vârtej întunecat care se lăsa din înaltul cerului.

Alan se uită şi el pe geam, înjură, şi apăsă pe frână. Apoi, îi rugă pe pasageri să-şi pună centurile de siguranţă.

- O furtună de nisip.

îl anunţă pe Gunnar prin staţie. Acesta din urmă nu oprise, ci continua să traverseze deşertul. Beth sări afară

din maşină.

Vântul îi răvăşi părul ; ea îşi micşoră ochii atacaţi de mii de particule de nisip. O pişcau de pielea feţei şi a mâinilor. Reuşi să prindă câteva instantanee, cu toate că perdeaua de nisip ameninţa asupra lor din ce în ce mai jos. Pe jumătate întoarsă, prinse Land Roverul lui Gunnar la câţiva metri mai încolo, chiar în momentul în care un fulger străpungea orizontul, luminând totul în jurul lor.

- Beth! întoarce-te! ordonă Allan.

- Vin, şi mai făcu încă o poză, după care intră repede înapoi.

Ziua se făcu noapte; totul vâjâia; particulele de nisip se izbeau
încontinuu de metalul caroseriei şi de sticla geamurilor.

Gaynor scâncea, panicată, iar Rob o liniştea. Beth şi-i închipuia strânşi unul în braţele celuilalt, iar invidia o măcina adânc.

Ţinând aparatul într-o mână, Beth se prinse cu cealaltă de scaun. Vântul începea să zgâlţâie maşina, ca şi cum ar fi încercat s-o ridice de la sol.

Era conştientă de ceea ce se întâmpla, dar pe măsură ce şuieratul se înteţea şi aerul devenea irespirabil din cauza nisipului, simţea că cedează nervos. întunericul punea stăpânire pe întreaga zonă.

Simţi cum Allan se foieşte. închidea ventilaţia.

-Verifică geamul; să fie bine închis.

Gura şi nasul îi erau pline de nisip. îi era greu să

respire. încercă să înghită, dar nu reuşi din cauza uscăciunii. Nu vedea chipul celui de alături. Vântul, incredibil de puternic, începea să-i înghită.

- Beth, îi aminti el, fereastra.

Beth lăsă aparatul din mână şi se prinse de mânerul uşii. Maşina scrâşni din toate încheieturile, lovită din toate părţile de vijelie. Beth luă o gură de aer şi tuşi.

Allan se lungi până la uşa ei, trăgând de ea. Suieratul se mai domoli puţin. Apoi, el vru să se retragă pe scaunul lui. Cu o mişcare involuntară, Beth se agăţă de el, aproape inconştientă; simţea nevoia unei fiinţe umane lângă ea.

Pentru o clipă, el nu reacţionă, apoi degetele lui începură a-i masa încheieturile, liniştitor.

Teama începea s-o părăsească. Allan îşi strecură un braţ pe spătarul scaunului şi se apropie de ea. Beth oftă.

Gura lui îi atingea urechea.

- Ar trebui să primeşti un premiu dacă-ţi ies pozele, rosti el destul de tare ca să acopere zgomotul de-afară.

- Dacă. ai spus bine.

Glasul ei era înecat, îngrozit de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi răsturnat cu tot cu maşină.

- Cred că aparatul e plin de nisip. Dar a meritat. Nici n-am avut timp să gândesc. Era pus pe declanşare automată, râse ea.

îi simţea atingerea caldă şi puternică. îi conferea siguranţă. întreg trupul lui emana căldură. Din spate se auzeau fâşâieli şi murmure. încercă să le ignore

semnificaţia, însă îşi aducea aminte de primul ei sărut cu Allan, iar trecutul o bântuia din nou cu dorinţe ce nu mai puteau fi împlinite. Revelaţia propriilor sentimente căzu asupra ei precum fulgerul ce străpungea întunericul cerului. încă îl iubea.

Buzele lui moi îi mângâiau obrazul ; mişcarea lor era una provocatoare, ca şi cum ar fi acţionat împotriva voinţei lui.

Inima lui Beth începu s-o ia la goană, iar acceleraţia ei înlocui orice alt zgomot înconjurător. Se trase mai aproape de el. îl simţea lipit de ea; îşi lăsă capul în braţele lui, iar Allan îşi lipi obrazul de al ei. Trăia o clipă de pace interioară cu tot tumultul de-afară.

Gura lui o surprinse pe a ei, o atingere incredibil de delicată. Apoi, Allan îi luă faţa între palme, dezmierdându-i pielea gâtului.

Beth începu să tremure. Uitase forţa miraculoasă a atingerilor sale. Ceea ce simţea acum era o senzaţie nouă, deşi atât de familiară.

Gura ei se deschise precum o floare, dăruindu-se buzelor lui. îşi răsfiră degetele prin părul lui, recunoscându-i particularităţile. Allan îi îndepărtă geaca pentru a-şi plimba degetele pe formele trupului ei. Incapabilă să se mai sustragă senzaţiilor reprimate atât de mult timp, Beth se arcui în braţele lui. O mână o trase şi mai aproape de el, prinzând-o de talie.

Dintr-o dată, aparatul de fotografiat devenise o barieră.

Cei doi se opriră încercând să-l îndepărteze, respirând rapid. Chiar când Allan prinse cureaua aparatului, ridicându-l, întunericul începea să se destrame.

Pentru o clipă, niciunul nu făcu vreo mişcare. în vălul nopţii, ochii lui aveau o lucire sălbatică, înfometată, care o săgetă pe Beth precum un pumnal. Apoi, reluându-şi poziţia iniţială, Allan dădu drumul curelei.

Amândoi plecară ochii. Obrajii ei ardeau; începu să se scuture de nisipul din păr şi de pe haine. Apoi trecu la lentile. Era perfect conştientă de bărbatul de alături şi de flacăra ce renăscuse.

La fel de repede precum se iscase, furtuna se calmă. Prin valurile de nisip lăsate pe geamuri începea să se întrevadă lumina zilei.

Rob şi Gaynor slăbiră îmbrăţişarea în care erau încleştaţi, foşnind din nou, şi chicotind.

- Hei, râse fata, asta chiar a fost bună!

- Fiecare cu ce poate, o ironiză Rob.

- Mă referam la furtună, îl înghionti ea.

- Normal, la ce altceva? Am aranjat o furtună de nisip special pentru tine. Furtunile de nisip sunt specialitatea noastră. Nu-i aşa, Beth?

- Nu mă include şi pe mine în asta, râse ea peste umăr. Eu nu iau parte la deciziile majore. îmi aduc şi eu contribuţia ca simplu participant.

Allan se asigură că totul e în regulă în maşina cealaltă. Apoi, cu o cârpă moale, îndepărtă nisipul de pe parbriz şi-şi

văzură de drum.

Beth privea afară, pierdută. Nu era de fapt atentă. Poate că ea îl iubea pe Allan, dar el? Chiar dacă erau din când în când aruncaţi unul în braţele celuilalt, atitudinea lui faţă de ea nu se schimbase deloc.

Dar nici nu era de mirare! Ea îi înşelase încrederea o dată. Umbrele trecutului se dovediseră mai puternice decât dragostea ce i-o purta. N-ar fi putut să-l învinuiască pentru că încerca să se ţină la distanţă. Deci, trebuia să găsească o metodă de a-i recâştiga încrederea şi de a-i dovedi că merită dragostea lui.

Dar avea oare curajul să facă o asemenea mişcare? Abia ieri, el îşi ştersese buzele de urma sărutului ei, ca şi cum acesta l-ar fi contaminat cu ceva. Şi o blestemase pe faţă. Iar acum, cu câteva momente în urmă, îi arătase o cu totul altă latură a sa. în cele câteva clipe trecătoare, toată suferinţa şi durerea trecutului dispăruseră în nevoia pe care o simţeau unul pentru celălalt.

însă când nu mai erau împreună, el se distanţa, şi-i părea lui Beth că se retrage undeva unde ea nu-l putea ajunge.

Se temea. Se afla pe marginea prăpastiei şi nimic n-o putea opri să facă următorul pas. Şi nici ea nu era conştientă de ceea ce vrea să facă.

Land Roverul frână brusc, trezind-o la realitate. Allan coborâse în fugă. Lăsase portiera deschisă, iar vântul începea să aducă din nou nisip înăuntru. înaintea lor se

deschideau malurile unui râu învolburat.

Luând aparatul, Beth sări şi ea din maşină. Rob şi Gaynor o urmară.

Gunnar deschisese trapa. Eugene se interesa dacă este totul în ordine. Hofi îi dădu soţului ei o folie de plastic şi banda adezivă.

- Trebuie să izolăm motorul, explică Hofi, ca să trecem râul. Să sperăm că nu se strică nimic.

Allan scoase din portbagaj o pereche de cizme de cauciuc şi o frânghie, întorcându-se la maşina lui Gunnar. Apa îi ajungea până la pulpe. Cei doi bărbaţi începură să lege frânghia de bara de metal a primei maşini.

- De ce fac asta? se interesă Gaynor.

- O să tragă Land Roverul prin apă, răspunse Rob.

- Serios?

- Da; o să-l vezi imediat cum prinde funia cu dinţii şi trage.

Hofi şi Beth schimbară priviri amuzate, în timp ce Gaynor aştepta
cu sufletul la gură ca Allan să facă următoarea mişcare. Rob nu se mai putu abţine şi izbucni în râs, iar fata, realizând că o tachinează, începu să-i tragă palme uşoare.

- Mă tot duci de nas, iar eu pic de fraieră!

El o îmbrăţişă, şi-i sărută nasul.

- Trebuie să găsesc o cale să-ţi curm apucăturile violente.

-A, da? Tu şi îngrijitorii de vaci din Dallas.

Gaynor părea mai fericită ca niciodată, iar părul lăsat în bătaia vântului şi chipul nemachiat o arătau mai frumoasă ca oricând. Beth reuşi să-i surpindă pe cei doi într-o ipostază foarte romantică. Lucille interveni imediat, cu un zâmbet fals pe chip.

- Gaynor, draga mea, mai bine am ajuta şi noi în loc să pierdem vremea. Sunt sigură că e ceva de făcut. Nu-i aşa, Hofi?

Amândouă prietenele încercau să se abţină.

- Da, cred că da. Allan testează apele deocamdată. Dar ar fi o idee bună să golim maşinile. La scaunele din spate o să găsiţi nişte folii de plastic. Vă rog să puneţi tot ce aveţi în ele. Apoi, o să le legăm pe capote.

Lucille făcu un semn că a înţeles, iar Hofi se întoarse spre fiica ei.

- Gaynor, vino cu mine. Trebuie să ne ocupăm de mâncare.

Si începu să-i explice ce era de făcut. Apoi, întorcându-se, constată cu stupoare că Lucille nu se clintise din loc.

- E vreo problemă ?

Lucille pufni de câteva ori, aruncând săgeţi veninoase spre Rob, şi încă o privire nemulţumită spre fiica ei. Apoi închise gura, întorcându-se spre ele.

- Cred că ar cam trebui să ne grăbim, anunţă Hofi.

Beth se grăbi să facă o poză femeii, care mergea mândră, autoconsolându-se. Ştia că Lucille încearcă să facă totul pentru fată, iar după standardele ei, Allan era

mai potrivit decât Rob. Nu-i era uşor să accepte faptul că şi Gaynor avea dreptul să aleagă de una singură, mai ales când alegerea nu era una dintre cele mai răsărite.

în câteva minute totul era pregătit, şi toată lumea se instalase pe malul râului pentru a-l urmări pe Allan.

- De ce s-a dus aşa de departe? întrebă Eugene. Acolo, râul e de două ori mai mare.

- Pentru că acolo apa nu e la fel de învolburată ca aici.

Prin obiectivul aparatului, Beth vedea apa trecând de genunchii lui Allan. La un moment dat, piciorul lui alunecă, iar el se rostogoli pe o piatră. Inima ei tresări.

- Ce face? murmură bătrânul. De ce n-o ia direct? Dacă merge aşa, o să ajungă mult mai departe de locul din care a pornit.

- Curentul e foarte periculos, explică Rob. Deci, maşinile o să fie puţin târâte la vale. E mai bine s-o lege în amonte, iar noi să trecem râul în diagonală. Astfel, o să plutim odată cu curenţii în loc să ne luptăm cu ei şi o să ajungem exact în locul în care vrem.

însă apele nu păreau foarte promiţătoare.

- Cu puţin noroc, adăugă Rob.

- De ce-l trecem acum? Parcă Allan spunea că e mai bine să-l
trecem dimineaţa, când are cel mai scăzut nivel.

- Aici nu se va simţi diferenţa, zise Gunnar. Cu siguranţă, apele vin de la gheţar, iar cum în iulie şi-n august gheaţa se mai topeşte, nivelul e crescut zi şi

noapte. Pentru Hofi, trebuie să trecem acum, o privi el pe soţia lui. Dacă nu, s-ar putea să nu mai prindem legătura cu avionul de mâine.

Apoi se duse să-l ajute pe Allan.

- Bun, deci eu am să trec primul, da? zise Gunnar.

- Da, încuviinţă Allan. Dar, ca măsură de precauţie, să nu-ţi pui centura. Dacă dai peste o piatră, rişti să iei apă şi nu mai ai scăpare.

Cu toţii îl priviră pe Gunnar cum trece cu maşina şi cu bucătăria remorcată spre malul stâncos, spre locul în care apa se adâncea. Apoi, întorcând-o spre direcţia curentului, se lansă între valuri. Ambele vehicule erau duse de ape cu mare uşurinţă, uneori chiar în direcţii opuse. Cei doi bărbaţi aveau mult de furcă. De multe ori roţile se loveau de pietrele de pe fund, dar nimeni nu avea cum să ştie ce se află dedesubt.

Beth făcu nişte poze, după care lăsă aparatul, urmărindu-i încordată.

- E mai rău ca un coşmar, murmură Gaynor. Aşteptarea asta mă omoară. De ce merg aşa de încet?

- Ca să nu dea peste un val mare, o îmbrăţişă Rob. Ar putea lua apă la motor. Tot de aceea nu trebuie să se oprească. încă puţin şi a ajuns.

Chiar în acele clipe, Land Roverul păru că începe s-o ia la vale, apoi înţepeni într-o poziţie incomodă.

Gunnar coborî geamul.

- Te-ai împotmolit sau te-ai lovit ? întrebă Allan.

- Cred că la roata din faţă, zise celălalt încercând să pornească din nou motorul.

- Rob, ai nişte cizme?

Rob făcu semn că da şi se duse după ele.

- Uite cum o să fac pneumonie, strigă el şi păşi înainte.

- Scuze, dar trebuie să mă ajuţi. N-am cum să-l scot pe Gunnar dacă nu-i tăiem cauciucul.

Beth îşi cufundă mâna în apă. Era rece ca gheaţa, aproape imposibil de stat în ea. Pentru o clipă, degetele păreau că-i iau foc, pentru ca după aceea mâna să-i amorţească aproape complet. Şi-o retrase. Stătuse aşa mai puţin de treizeci de secunde. Deşi şosetele groase şi bocancii îi salvau de la impactul cu pietrele de pe fund, bărbaţii nu se puteau împotrivi apelor, care în anumite locuri ajungeau peste genunchi. Chiar şi cu cizme de cauciuc, tot se simţea senzaţia de răceală.

Gunnar încerca din răsputeri să ambaleze motorul.

- Beth! strigă Allan, fără a scăpa din ochi maşina. Vreau să preiei tu volanul de la Gunnar până pe celălalt mal.

O fulgeră cu nişte ochi reci, inerţi, care iscară în ea un sentiment de furie, chiar dacă totul se făcea de dragul situaţiei. De ce nu putea şi ea să reacţioneze la fel? De ce atunci când îl privea, îi simţea încă gustul, căldura trupului, atingerile care-i apăsau carnea? Cu un efort suplimentar, îşi şterse din minte toate aceste imagini, încercând să se concentreze la solicitarea lui.

- Pierdem timpul dacă va trebui să intru şi eu cu maşina

ca să o scot pe asta. Dacă se opreşte motorul.

Cu toate cunoştinţele limitate pe care le avea despre o asemenea treabă, Beth îşi dădea seama că nu era nici timpul şi nici locul potrivit pentru alte întrebări. Dacă pierdeau un vehicul, ar fi trebuit să abandoneze expediţia, şi ar fi avut probleme şi cu transportul înapoi spre lumea civilizată.

- Poţi s-o faci?

Ea acceptă.

- De ce nu pot eu să fac asta? scrâşni Eugene. Vreau să ajut.

- Nu cred că ai mai condus aşa ceva, zise Allan.

- Nu, dar ce naiba poate fi.

- Beth a condus, îl întrerupse Allan, şi nu mai e timp. Oricum, ea ea mai uşoară decât tine şi vreau o greutate cât mai mică pe partea cu roata afectată.

- De unde naiba ştie că ea a mai condus? se miră Eugene spre soţia lui.

- Nu mă întreba pe mine. Se pare că se petrec multe lucruri de care noi nu ştim.

- Bun; urcă pe spatele meu, şi ţine-ţi picioarele sus.

Beth înghiţi în sec, ţinând strâns aparatul.

- Nu-l laşi mai bine la mal? E cam scump şi nu cred că vrei să-l îneci.

- Nici nu mă gândesc, se încăpăţână ea. Pentru asta am venit aici, nu uita.

- N-am uitat nimic, răspunse el liniştit.

- Oricum, simţi ea nevoia să adauge ceva, dacă nu mă scapi, nu păţesc nimic.

- Bine, dar să ştii că prioritatea e.

- Ştiu ce trebuie să fac. Gata?

îl prinse de umeri şi se căţără pe el, ţinându-se strâns cât timp el traversă râul, păşind cu grijă pe fiecare piatră. Allan o strângea şi el tare. Beth îi atingea părul cu obrazul. îi adulmeca mirosul plăcut şi o străbătu un fior cald prin tot trupul. La un moment dat el păşi greşit şi se dezechilibră uşor, dar, eliberându-şi una din mâini, reuşi să se menţină la suprafaţă.

- Eşti bine? întrebă el cu un glas ciudat.

- Da, răspunse ea.

Şi dintr-o dată adevărul ieşea la iveală. în ciuda situaţiei critice, Beth n-avea nici cea mai mică teamă că ar putea s-o scape, chiar dacă deja îngheţase în apă.

- Dacă ar fi fost altcineva.începu el făcând-o să tresară risipindu-i toate ideile de dinainte.

Deci, n-o rugase pentru că avea încredere în ea, ci pentru că era ultima portiţă de salvare.

- Dar nu este, îl întrerupse ea. Nu-ţi face griji, Allan. O să fac tot ce pot să duc maşina dincolo fără s-o distrug.

- Nu mă refeream la afurisita aia de maşină, sări el; ar fi vrut să continue, dar tensiunea era atât de mare, încât Beth nu îndrăzni să-i ceară detalii.

Maşina stătea de-a latul apei, cu partea şoferului opusă sensului de curgere, astfel încât apa o ocolea. Când

Gunnar deschise uşa, valurile se ridicau până aproape de caroserie. Chipul lui schiţă o grimasă în momentul în care apa îi intră în cizme. Apoi, cu mişcări iuţi, o trecu pe Beth de la Allan înăuntru.

Ea puse piciorul pe pedale imediat. Motorul se înecă, dar ea îl tură de câteva ori. Picioarele îi tremurau; cu greu reuşea să-şi dea seama cât de mult trebuie să apese pedalele. Transpirase toată aşteptând, sub presiunea timpului ce se scurgea, comenzile lui Allan. Stia că fiecare clipă îl costă foarte scump.

- Păstrează cea mai mică viteză şi n-o brusca, îi aminti el înainte de a închide uşa.

Dacă motorul murea şi expediţia se anula, va fi doar vina ei.

- O să desfac bucătăria, apoi o să strig, iar tu va trebui să porneşti, bine ?

Ea încuviinţă. Nu avea mult de mers. îndată ce roţile din faţă atingeau malul.

- Beth, zise el prin geamul deschis, o să te descurci, draga mea; relaxează-te.

Beth se întoarse spre el, dar nu-l mai prinse. Dintr-o dată, se simţi singură. Ceea ce era ridicol, îşi zicea. Allan, Rob şi Gunnar se aflau la doar câţiva metri depărtare. Apăsă din nou pedala şi se uită în oglinda din stânga, să vadă ce se întâmplă. "Draga mea", îi spusese.

Hofi se urcase în cealaltă maşină şi cobora uşor spre râu.

- Gata, Beth, du-te!

Deşi aşteptase încordată acel semnal, tresări în clipa în care se auzi strigată. La fel se întâmplă şi cu talpa care muşcă din pedală, motorul se zvârcoli puţin, dându-i emoţii. "Nu muri, te rog, nu la mine", se ruga ea. Mută schimbătorul în prima viteză şi se agăţă de volan ca şi cum acesta ar fi echivalat cu viaţa întreagă.

Nici n-avea timp să se întrebe cum se descurca prietena ei sau dacă bărbaţii nu îngheţaseră de cât timp stăteau în apele reci ale
râului.

Motorul începu să prindă viaţă. Automobilul vibră, deşi Beth încerca să menţină aceeaşi presiune.

- Haide, haide, scrâşni ea.

Maşina se ridică din spate. Roţile alunecară pe pietrele de la fund. Beth îşi muşcă buzele din cauza tensiunii ce apăsa pe umerii ei. Apoi, se mişcă. înnebunitor de lent. Centimetru cu centimetru, începu a se târî spre mal, balansându-se deasupra bolovanilor. Mişcarea îi dădea fiori.

Beth urmărea fâşia de uscat din faţa ei de parcă ar fi fost hipnotizată, dorindu-şi ca aceasta să fie mai aproape. O atinse, într-un final, şi răsuflă uşurată. Conduse maşina până în vârful movilei. Acolo opri şi închise ochii pentru câteva secunde. O dureau toţi muşchii corpului, ca şi cum ar fi alergat pentru un concurs. Dar reuşise. Zâmbi fericită. Sări afară, urlând de bucurie, sărind în sus. Se simţea

oarecum aiurea pentru gestul ei, dar nimeni n-o remarcă.

Hofi ajunsese în apă, în faţa bucătăriei. Dar se afla prea în amonte, iar cei trei bărbaţi se trudeau să întoarcă remorca pentru a o prinde de Land Rover. Fundul maşinii atinse o piatră mare şi scrâşni agonic. Bărbaţii strigau din toate părţile. Land Roverul coti, întorcându-se pe sensul de curgere. Cu toţii începură să tragă de remorcă; chipurile lor se contorsionară.

Până în acel moment, Eugene se mutase de pe un picior pe altul, nerăbdător şi nemulţumit că fusese dat la o parte.

- Să vă dau o mână de ajutor, izbucni el dintr-o dată.
- Nu! Stai pe loc! strigară Gunnar şi Allan, dar prea târziu.

Bătrânul intrase în apa înspumată, şi sângele i se scurse automat
din obraji. Se prinse cu mâna de inimă.

- Dumnezeule! îl auziră, iar el se dezechilibră şi se prăbuşi în genunchi.

Lucille şi Gaynor începură să ţipe. Cu o ultimă sforţare, bărbaţii împinseră şi reuşiră să urnească cele două vehicule. Gunnar sări în locul şoferului, plasând-o pe Hofi în partea cealaltă.

Rob şi Allan, se repeziră spre Eugene, prinzându-l chiar înainte ca acesta că cadă cu faţa în apă. îl traseră afară; nu mişca.

Gunnar duse maşina pe celălalt mal şi amândoi săriră

imediat afară.

- Beth, vino repede să mă ajuţi, se agită Hofi gâfâind. Trebuie.

- Nu, Hofi. Sarcina.

- Dar Eugene.

- Eugene a trecut doar printr-un şoc, zise Gunnar sever.

- Eşti sigur? De unde ştii? întrebară amândouă femeile.

- Cred. Dar şi dacă mă înşel, cu ce te ajută dacă vei pierde copilul? Aşa că tu pregăteşte un sac de dormit şi haine uscate pentru Eugene, apoi faci ceva cald de băut, îi ordonă soţiei. Beth, vii cu mine.

- Nu doar Eugene are nevoie de haine uscate, îl corectă Beth arătând spre celălalt mal.

Allan stătea aplecat asupra corpului inert al bătrânului. Lucille îngenunchease şi ea lângă soţul ei. Rob o consola pe Gaynor. "Dumnezeule, doar n-a." însă chiar în clipa aceea Allan îi făcu semn, iar Eugene ridică brusc capul, căutând-o din priviri.

- Te gândeşti că Allan ar putea răci, surâse Gunnar.

-Allan îşi poate purta singur de grijă, răspunse ea, înroşindu-se.

- Sunt sigur de asta. La fel ca si tine. Deci, de ce nu sunteţi fericiţi împreună?

Dar nu-i mai lăsă timp să răspundă, luând-o cu el.

Situaţia trezise în ea forţe de care nu era conştientă. îl ajută pe Gunnar să desprindă remorca. Hofi descărcă bagajele de pe capotă, iar bărbatul urcă din nou la volan,

întorcându-se în râu.

Capitolul 8

Oare acele cuvinte îi scăpaseră ? Sau le spusese doar pentru a o încuraja şi pentru a-şi atinge scopul, adică de a trece maşina în siguranţă pe celălalt mal ? "Draga mea”. îi trezea atâtea amintiri.

Beth îi urmărea pe Allan şi pe Rob cum ridicau cortul. Campau într-o pădurice din apropierea râului. Ochiul se putea delecta cu verdele ierbii mărunte ce creştea împrejur, dar şi cu spectacolul înserării. Izvorând de undeva de sus, un firicel de apă cădea de la o înlăţime de zece metri, formând un mic lac cu apă curată şi rece.

Maşinile fuseseră parcate la intrarea în pădurice. între ele, femeile atârnaseră o sfoară pentru uscarea hainelor. Aveau să se usuce destul de repede datorită vântului. Cizmele erau o altă problemă. Cum nu aveau lemn pentru foc, nici nu le puteau usca mai repede. Rob sugerase cuptorul, dar Hofi, temându-se de efectele negative şi de mirosul neplăcut, refuzase. în plus, toţi bărbaţii, în afară de Eugene, aveau perechi de rezervă.

Beth urmărea toate acestea de undeva de pe o movilă, aflată
între maşini şi corturi.

Gunnar schimbase roata distrusă. Hofi şi Gaynor strângeau resturile rămase de la masă. Eugene, înfăşurat în sacul de dormit, stătea sprijinit de o stâncă. Refuzase să rămână în cort sau în maşină, de teamă să nu piardă ceva.

Apa clipocea în spatele lui Beth, care juca pe degete un

creion; încerca să scrie un fel de jurnnal al expediţiei. Ideea îi venise în timpul mesei, la sugestiile lui Rob. Greutăţile întâlnite pe parcurs îi adunase pe toţi împreună. Acum, chiar şi Eugene glumea pe seama slăbiciunii lui. Beth realiză că incidentul îl afectase mai mult decât încerca s-o arate, nu doar fizic, dar şi psihic, făcându-l să-şi dea seama că nu se poate compara cu un om mai tânăr decât el. în timpul mesei, glumise vesel, alături de ceilalţi. Dar acum, lăsat singur, arăta şubrezit şi firav.

Pentru Beth, ideea unei cărţi scrise şi ilustrate de ea începea să prindă contur, ca o nouă provocare pentru cariera ei. Nu ştia care va fi reacţia lui Oliver. Ca impresar, el trimitea de obicei pozele unor editori, care făceau propriile comentarii asupra imaginilor.

Acum, însă, nu voia să se despartă de nicio fotografie făcută pe parcursul expediţiei. Si nici nu era nevoită s-o facă ; era în timpul ei liber, iar Eugene îi ceruse doar copii ale pozelor, pentru a le publica. în trecut, vânduse multe din fotografiile făcute în timpul liber. Două dintre acestea chiar câştigaseră premii, Beth reuşind astfel să-şi acopere costurile călătoriilor.

De data asta, era diferit. Nimeni n-ar fi putut să-şi dea cu adevărat seama de frumuseţea acestei ţări, încă în formare, mai ales dacă n-o simţea pe propria piele. O ţară a gheţarilor, a gheizerelor, a
deşerturilor nisipoase, a vulcanilor ce scuipau lavă fierbinte.

Abia acum, constata Beth cu uimire cât de ataşată era de pozele ei. Apoi, ca printr-o revelaţie, înţelese - Allan.

El era asemenea acestui teritoriu - un bărbat al contrastelor, atât de rece şi de respingător la suprafaţă, dar la fel de pasional şi de subtil în interior. Puţini oameni erau acceptaţi dincolo de masca pe care el şi-o formase încă din copilărie, ca măsură de protecţie împotriva tatălui său autoritar. Acesta din urmă, ca mulţi angajaţi în armată, nu fusese capabil să-şi arate adevărata afecţiune faţă de fiul său, căci ar fi însemnat o slăbiciune din partea lui. Căsnicia părinţilor se destrămase când Allan avea unsprezece ani, iar la insistenţele tatălui şi pe cheltuiala lui, fusese trimis la o şcoală din străinătate, "pentru a deveni bărbat".

Cu toată împotrivirea mamei, totul se făcea spre binele lui. în plus, femeia mai avea pe cap şi două fete.

încă şi acum, momentul în care Allan îşi declarase iubirea pentru ea îi apărea lui Beth foarte viu şi pregnant. Se dovedise o clipă în care el oscilase între agonia recunoaşterii şi triumful eliberării de urmele trecutului.

Era pentru prima oară când vorbea despre trecut, astfel că Beth realiză pasul mare pe care-l făcuse spre inima lui, din moment ce i se confesase. De fapt, era un pas mare pentru amândoi. Allan recunoscuse că o iubeşte, iar căsătoria completa relaţia. La câteva săptămâni după aceea, pecetluiseră prin jurământ legătura lor, iar Beth descoperi fericirea supremă. Pentru ca apoi să apară

fatoma trecutului, Shalana, şi să distrugă tot acel univers.

Chiar şi înainte de a şti adevărul, o mică flacără a speranţei o menţinuse în viaţă. Pe atunci, refuza să recunoască prezenţa ei. Acum, nu mai avea încotro.

Tocmai de aceea fotografiile erau foarte importante pentru ea, de aceea n-ar fi lăsat pe altcineva să le scrie comentariul. Expediţia reprezenta un punct de cotitură în viaţa ei.

încă o dată, soarta i-l adusese pe Allan alături. Din punctul ei de vedere, flacăra pasiunii încă ardea, ceea ce-i creştea adrenalina. Ba mai mult, erau şi căsătoriţi.

Observaţia lui Gunnar cum că niciunul dintre ei nu era fericit, o marcase. Putea oare să spere că şi el mai păstra o urmă din vechile sentimente?

Până la episodul cu furtuna de nisip, raporturile dintre ei fuseseră exclusiv marcate negativ. Dar acel sărut schimbase totul. Tandru, intim, o reamintire a fericirilor apuse, dar şi o promisiune a celor ce aveau să urmeze. Dorinţa renăscu în inima ei. Când se afla acolo, în apele râului, Allan îi spusese "draga mea".

- Atenţie la mine puţin, se auzi glasul acestuia.

Rob ieşi din cort, apropiindu-se, luminându-se când o observă şi pe Gaynor. Beth, cufundată în gândurile ei, nu-l auzi la început, şi scăpă creionul din mână. Instrumentul căzu pe caseta de aluminiu cu zgomot, făcându-l pe Allan să se întoarcă spre ea. Beth roşi, aplecându-se după el. Decise ca până nu era sigură de sentimentele amândurora,

nu trebuia să-şi mai facă speranţe sau să mai dea naştere la situaţii confuze.

în câteva minute, se adunară cu toţii. Pe feţele tuturor se citeau schimbările survenite în ultimele zile. Se vedea clar că depindeau unul de celălalt, că efortul îi familiarizase mai mult decât ar fi crezut.
în această călătorie, fiecare avea să-şi descopere o altă latură a personalităţii sale.

Allan începu să le prezinte ruta pentru a doua zi.

- Va fi destul de dificilă. Avem încă un platou vulcanic în faţa noastră, şi alte două râuri de trecut.

Se auziră murmure.

- Dar, Gunnar m-a asigurat că nu vom mai întâmpina dificultăţi ca astăzi. Apropo, aţi fost cu toţii formidabili. Hofi şi Gunnar s-au comportat ca nişte profesionişti ce sunt. Având în vedere sarcina pe care o poartă, Hofi putea fi scutită de efort, dar s-a implicat foarte mult.

Apoi, Allan se întorse spre Beth.

- Cred că ţi-a fost al naibii de urât singură în mijlocul râului, aşteptând ca noi să deblocăm remorca, şi ştiind că dacă se opreşte motorul, expediţa e compromisă.

Ea făcu ochii mari - exact ceea ce gândise atunci.

- E nevoie de mult curaj în astfel de situaţii.

Din nou murmure, dar ochii lui Allan o scrutau, cenuşii.

- Din fericire, Beth şi-a dovedit adevărata valoare şi mulţumită ei, putem continua.

Rob începu să fluiere şi să aplaude. Deşi zâmbea, în

sinea ei se simţea mai răvăşită ca oricând. Doar ea putea înţelege adevăratul înţeles al frazei.

Trebuia să discute cu el cât de curând. Trebuia să-i explice. Dar o va asculta oare? Sau furia îl va împiedica? Trebuia, oricum, să încerce.

Dintr-o dată, Beth realiză că Allan îşi terminase discursul şi că ceilalţi se răspândiseră. Se simţi trasă de mânecă: Rob o atenţiona cu privire la atitudinea lui Lucille.

- Femeia asta nu vrea să se dea bătută.

Lucille îi făcea ochi dulci lui Allan.

- Tot o mai doreşti pe fiica ei?

- Cu cât o am mai repede, cu atât mai bine; înainte ca ea să-şi pună planul în aplicare.

- Un bărbat are nevoie de un cămin primitor şi de o soţie care să-l întâmpine, zicea femeia, cu Gaynor de faţă.

Allan ridică ochii spre Beth, o fracţiune de secundă care o electrocută.

- Unii poate mă consideră demodată, dar cred că fericirea unei femei constă într-un bărbat iubitor, un cămin şi copii de care să aibă grijă. Astfel ne-am crescut noi fata. Bineînţeles că a făcut nişte greşeli, dar se poate întâmpla oricui.

- Mamă, şuieră Gaynor.

- Ascult-o pe mama ta, sări Eugene. Nu vorbeşte degeaba.

Hofi şi Gunnar se priveau nedumeriţi.

Rob fierbea de furie.

- Ne place foarte mult de ea. bângui Allan, chiar dacă o ştim de puţină vreme.

Beth era conştientă că nu-i lipsea mult şi i-ar fi dat o lecţie femeii, dar nu voia s-o facă pe fată de ruşine.

- Simţul umorului, dorinţa de a ajuta şi curajul ne-au făcut s-o îndrăgim.

Urmă un murmur general, iar Gaynor roşi, căutându-l pe Rob din priviri.

- Fiind şi frumoasă, m-aş simţi onorat să mă căsătoresc cu ea, continuă Allan.

Fata rămase cu gura căscată. Rob şi Beth se uitară unul la celălalt, şocaţi, deşi fiecare cu motivele lui. Lucille nu pregetă să-şi arate mândria triumfului.

- Dar.

Allan îndepărtă mâinile femeii care deja se ridicaseră pentru a-l îmbrăţişa. Beth încetase să mai respire.

- Gaynor a ales deja. Sper că nu mă consideră indiscret dacă i-aş spune că a făcut alegerea corectă. Ea şi cu Rob alcătuiesc o pereche extraordinară.

Beth plecă ochii în pământ, incapabilă să suporte şocul.

Chipul lui Lucille se schimonosi.

- Dar credeam că.tu.

- Mamă!

Rob o îmbrăţişă repede pe fată, care se cuibări imediat la pieptul
lui.

- Eu? se miră Allan. Nu aveam nicio şansă. în plus, sunt

deja căsătorit, şi o fixă pe Beth.

Hofi şi Gunnar începură a vorbi pe limba lor, uitându-se când la Allan când la Beth. Aceasta din urmă surâse; prietena ei încă nu aflase adevărul despre Shalana.

- Dar încerc să recuperez situaţia, continuă el, fără a-şi lua ochii de la Beth.

în spatele ei se auzea clipocitul cascadei. Sunetul creştea din ce în ce mai tare, până când simţi că se îneacă. Brusc, o luă ameţeala şi frigurile; o durea întreg trupul. Nu, nu vorbea serios. Nu acum. Abia
ce se.. .Trebuia neapărat să discute cu el.

-Vrei să te ajut cu controlul? se oferi Gunnar, văzându-l pe Allan că se îndepărtează.

- Mă plimb puţin. Odihniţi-vă, deocamdată.

- îmi ceri imposibilul, dar o să încercăm.

Se îndepărta tot mai mult.

Beth luă aparatul.

- Eu.. .mă duc să. şi arătă spre peisaj.

-Nu-ţi face griji pentru casetă, strigă Gaynor. O duc eu înăuntru.

Beth se îndepărtă şi ea; nu voia să se uite înapoi.

- Se pare că nu pierde timpul, o auzi însă pe Lucille. Dar nici n-ar fi avut vreo şansă dacă Gaynor a noastră ar fi fost interesată.

"Femeie proastă, gândi Beth. Nu înţelegi." Dar nici n-avea cum. Nu ştia despre ce mariaj vorbea Allan.

Beth grăbi pasul; Allan era deja foarte departe. în

mintea ei se aglomeraseră o sumedenie de amintiri, frânturi de situaţii. îi spusese "draga mea". în maşină, o sărutase atât de tandru, de parcă ar fi fost un obiect preţios. Momentul de tandreţe le inspirase amândurora clipele petrecute împreună, iar şocul vibrase în ei; în amândoi. Si reacţia lui la aflarea veştii despre sarcina lui Hofi: "Dacă am fi avut. "

-Allan !

El se opri, ca şi cum ar fi aşteptat strigătul ei. Avea capul plecat; nu se mişcă până nu-l ajunse din urmă.

-Te rog, stai. Trebuie să-ţi spun ceva.

El se întoarse. Privirea lui arzătoare o cutremură pe Beth. Apoi, observă că ochii se întunecau, şi, undeva în străfundul conştiinţei ei,
Beth auzea ca un ecou: prea târziu, prea târziu.

- Vreau să divorţăm, zise el. O să-ţi spun pe scurt. Am stat despărţiţi doi ani de zile. Cred că cel mai bine se potriveşte sintagma separare totală.

- Nu, Allan, te rog. Soarta, coincidenţa, spune-i cum vrei, dar suntem din nou unul lângă celălalt. Nu putem să mai încercăm o dată ?

Beth auzea disperarea sufletului ei. Mândria personală nu mai conta. Acum se lupta pentru viitorul ei.

- încă o dată? Ti-am dat tot ce aveam. Te-am iubit. Dar n-a fost de-ajuns. La prima problemă care a apărut, ai fugit. Chiar mă crezi prost? M-ai rănit mai mult decât aş fi crezut că pot suporta. Dar ştiu că nicio femeie n-are să mai

pună stăpânire pe mine cum ai făcut tu.

- M-am înşelat, se plânse ea. Ar fi trebuit să te aştept să discutăm. Dar mi-a fost teamă. Tatăl meu.

Chipul lui împietrit n-o ajuta deloc. Nu era sigură că o va înţelege.

- Tatăl meu a avut diverse.legături. Mama îl iubea şi când afla, ceea ce se întâmpla de fiecare dată, el îi tot promitea că nu se va întâmpla a doua oară. Mama îl credea, pentru că dorea să păstreze familia întreagă. Dar se întâmpla mereu, iar eu am crescut în acea atmosferă încărcată de suspiciuni, de trădare, de nesiguranţă. Mi-am jurat că n-o să las să mi întâmple niciodată.. Iar când a apărut Shalana. Nu mi-am pierdut simţul realităţii, dar am redevenit copil; şi am fugit.

Cu nervii încordaţi la maximum, Beth aştepta reacţia lui.

- Nu mi-ai spus niciodată, spuse el calm. Nu mi-ai spus niciodată.

Pentru o secundă, masca severă căzu pentru ca apoi să revină, şi mai aprigă.

- Nu mai contează. N-am fost tatăl tău.

- Nesimţitule! Adică tu faci regulile, dar nu te supui lor? Asta vrei să insinuezi? Dacă te-ai fi obosit să-mi spui despre Shalana, nu s-ar fi întâmplat toate acestea.

El tăcu. Tensiunea creştea. Dar chiar când ea începea să capete un licăr de speranţă.

- E prea târziu. Poţi să te împaci cu ideea.

Pentru o clipă, se simţi tentată să-l asculte. Mândria, respectul de sine şi conştiinţa o îndemnau să acţioneze astfel. Si ea suferise, dar să continue la fel, să sufere şi mai mult, îi era peste putinţă. Ceva dinlăuntrul ei îi dicta că cererea lui de divorţ nu era una întemeiată.

- Nu, îl înfruntă. Nu accept.

El tresări, mişcat de refuz.

- Te-am rănit şi-mi asum responsabilitatea. Dar văzându-te în fiecare zi, aflând adevărul, m-a făcut să-mi dau seama cât de mult.cât de mult te iubesc.

Chipul lui schiţă acelaşi gest de uimire.

- Nu-mi pasă cât ai să negi, dar ştiu că undeva, în adâncul tău, şi tu mă iubeşti, în ciuda furiei ce a pus stăpânire pe tine.

- Pentru că te-am sărutat? Nu fi atât de naivă.

Ea se aprinse.

- Nu, Allan, n-am să-ţi acord divorţul.

El nu se putu abţine şi-şi aruncă ochii în lături. Dubiu? Nelinişte?

- E doar o hârtie.

- La fel ca certificatul de căsătorie, anunţă el.

- Chiar nu-ţi dai seama? Nu contează bucata de hârtie. Tu şi cu Shalana aţi fost căsătoriţi în acte, dar nu şi în realitate. Noi doi, am fost. Deşi pentru scurt timp, dar mi-a năruit toată încrederea s-a renăscut temerile din copilărie.

- Oare? o ironiză el.

- N-a fost o separare totală, Allan. Ai fi putut intenta

divorţ oricând în aceşti doi ani; puteai să invoci motivul părăsirii căminului, dar n-ai făcut-o.

El îşi feri privirea fără a comenta.

- Dumnezeu ştie că mi-am ispăşit păcatele. Si am să plătesc în continuare pentru tot timpul pe care l-am pierdut. Dar totul e trecut. Nu trebuie să devină şi viitor.

Allan nu răspunse. Beth nu îndrăznea să continue. Acum trebuia să-i dea timp de gândire. Avea tot dreptul să fie mânios; suferise. Dar şi ea trecuse prin acelaşi chin, iar faptul că totul se întâmplase din vina ei, sporea durerea.

- Noapte bună, Allan, şopti şi se întoarse la tabară, mai obosită ca niciodată.

El nu răspunse, dar rămase în urma ei, îngândurat. De câte ori trebuia să fie luat de fraier pentru a-şi învăţa lecţia? De ce nu şi-o putea şterge din minte? Din viaţă? în anul ce trecuse abia dacă-şi amintise de existenţa ei. Eventual în momentele când era cu adevărat deziluzionat. Când un anumit parfum, cântec sau sunet o reînvia, cu o claritate paralizantă.

Se obişnuise cu aceste senzaţii. învăţase s-o urască, iar ura îi anestezia simţirile. Reuşise cu succes să treacă peste toate, până când intrase în bucătăria lui Hofi şi o văzuse la chiuvetă. Socul fusese ucigător.

începând cu acea clipă, încetase să fie un simplu spectator, atras de o forţă invizibilă; se dispreţuia pe sine pentru acest moment de slăbiciune. O atinsese, o strânsese în braţe, gustase din apropierea trupurilor lor,

din dulceaţa buzelor ei.

Chiar şi-aşa, tot mai încerca să se agaţe de acel sentiment de ură faţă de ea, deşi îşi dorea cu disperare să aibă din nou acel trup firav pe care-l posedase o perioadă foarte scurtă de timp, şi alături de care aflase o pace interioară necunoscută până atunci.

însă ea fugise. într-adevăr, nu ştia despre Shani, iar vestea o şocase. Iar întâmplarea cu tatăl ei lăsase urme vizibile. Dar nici măcar nu aşteptase o explicaţie. Ce fel de iubire era aceea? Iar dacă aveau s-o refacă, ce se va întâmpla în ziua în care se vor certa ? Va pleca din nou ? Niciodată nu va mai putea avea încredere în ea. La naiba cu dragostea! Nu se simţea în stare să mai treacă prin aceeaşi situaţie încă o dată.

Ochii lui deveniră dintr-o dată inerţi. Din nou se autocontrolase. Luase o decizie.

Capitolul 9

Beth dormea înfăşurată strâns în sac. De două ori se trezise în mijlocul nopţii, vărsând lacrimi fierbinţi. înainte de a-şi da seama, însă, adormea la loc, visându-l pe Allan.

Se trezi la atingerea lui Gaynor cu toate simţurile amorţite, ceea ce era o eliberare. Nu mai reacţiona la nimic. Tot tumultul interior dispăruse, iar acum era neaşteptat de calmă.

- E timpul să plecăm. Te simţi bine?

- E din cauza aerului proaspăt şi al efortului, murmură Beth.

Avea ochii umflaţi. Nimeni n-o observase seara precedentă, la
întoarcerea în tabără. Cu toţii se aflau la corturile lor, în afară de Gaynor, care fusese cu Rob. Fata dormise tun, deci n-o auzise plângând.

-A cui e rândul să aducă apă? căscă Beth.

- Cred că al meu. şi-ncepu să desfacă marginile cortului. Să ştii că e foarte frig în dimineaţa asta; hei, fii atentă!

- Ce anume?

- Ninge; în iulie!

- Asta e Islanda. Imposibil de prezis ce va fi mâine.

Beth începu să-şi strângă lucrurile. Se simţea complet abandonată. Oare care va fi răspunsul lui? încerca să-şi şteargă din minte orice aluzie negativă.

- Beth, o auzi pe Gaynor, despre aseară.

Beth îngheţă cu mâna pe şireturi.

- Nu ştiai, nu? Că e căsătorit.

- A fost puţin şocant. zise ea.

- Da, dar mi se pare că are de gând să pună capăt acelui mariaj.

Beth tresări, dar nu-şi ridică faţa palidă. Nu mai avea cuvinte.

- Să nu te superi pe mine, ştiu că ai spus că nu te interesează, dar când a intervenit toată povestea, am văzut pe faţa ta. Adică, vreau să spun că s-ar putea să ai o şansă.

Beth nu ştia dacă trebuie să plângă sau să râdă. Ambele reacţii ar fi fost aproape de incertitudinea în care se zbătea.

- Allan s-a arătat foarte interesat de persoana ta, continuă Gaynor, ignorând faptul că cealaltă nu răspundea. Dar s-a abţinut s-o arate pe faţă, dacă înţelegi ce vreau să spun. El trebuie..trebuie să aibă grijă de toţi. E treaba lui, de fapt.

- Stiu. ; Beth nu înţelegea unde vrea Gaynor să ajungă.

- Da, dar pe tine te urmăreşte, la propriu. Poate crede că n-a observat nimeni. Poate că n-aş fi observat dacă.dacă.nu mi-ar fi dat prin gând să.Dar nu mai contează. Ai avut dreptate cu Rob. Chiar e un tip special. Oricum, de câte ori cineva întreba de tine, Allan ştia întotdeauna unde eşti, ce faci.

- Câtă imaginaţie! o ironiză Beth, deşi inima ei sângera.

- Râzi tu, dar fiind un om însurat, Allan se arată prea

interesat de tine.

Cum Beth nu-i răspunse, Gaynor nu era sigură dacă avea sau nu dreptate. Dintr-o dată, Beth simţi nevoia de a-i mărturisi adevărul, dar îşi muşcă limba. Nu putea face asta. Deşi avea nevoie de un umăr pe care să plângă, era o problemă intimă, între ea şi Allan. Dacă implica o a treia persoană, i-ar fi înşelat încrederea. Mai era Hofi, cu care amândoi erau prieteni. Putea vorbi cu ea.

- Să te ajut să împachetezi? se oferi fata.

- Mai bine o ajuţi pe Hofi la bucătărie. E mai uşor dacă rămâne o singură persoană în cort.

După ce termină, ieşi, luând şi aparatul cu ea. O zi senină se întrezărea la orizont. Zăpada sclipea precum diamantele, acoperind culmile golaşe ale stâncilor, uniformizând tot peisajul. Hofi sună dintr-o lingură, chemând pe toată lumea la masă.

Beth se uită după Allan. Acesta discuta cu Rob şi cu Gunnar. Stia că-i simte prezenţa şi că se fereşte s-o privească. Altfel n-ar fi rămas atât de mult timp indiferent. în timp ce trebăluiau prin tabără, cărările lor se întâlniră de mai multe ori, dar niciodată îndeajuns pentru a putea schimba câteva cuvinte. între ei exista o coardă sensibilă ce vibra ori de câte ori se întâlneau, şi pe care doar ei doi o simţeau.

Allan o avetizase încă din prima seară. Stia că avea s-o facă să plătească, deschizând cutia cu amintiri, dar şi cu durerile suferite.

Acum, Beth era cea care refuza, perfect conştienă, orice iluzie de a se retrage din luptă. Refuza să mai găsească motive, să se prefacă indiferentă sau mulţumită cu singurătatea în care trăia, sau că plătise prea scump. Acum, miza era prea mare. Fără dragostea lui, viaţa ei era lipsită de sens. Fără Allan, ea însăşi înceta să mai existe. Din punct de vedere material, era pe picioarele ei ; profesional, reuşise să se afirme de una singură. Dar emoţional, era la pământ. Nu voia să-l piardă. O trecu un fior amintindu-şi privirea lui tăioasă. în seara precedentă, el îi admirase curajul la trecerea râului, însă acele senzaţii nici nu se puteau compara cu încurajarea de care avea nevoie pentru zilele ce aveau să vină.

Fără a forţa lucrurile, Allan îi grăbea discret pe toţi. Trebuia să ajungă la zona de decolare a elicopterelor până la amiază, şi n-aveau de unde şti ce-i aştepta pe drum. Astfel că, în scurt timp, grupul se puse din nou în mişcare.

Rob şi Gaynor discutau animat în spate. Beth stătea tăcută alături de Allan. Privea afară. Zăpada începea deja să se topească. Printre stânci se formau mici pârâuri care curgeau spre râul mare pentru a se uni cu acesta.

Pe măsură ce se apropiau de platoul vulcanic, drumul se îngreuna. Maşinile încetiniseră aproape la maximum, scuturându-i, jonglând printre stânci. Gaynor se aplecă în faţă.

- Scuze, dar nu mai pot. N-aş putea să merg pe jos? Promit să nu rămân în urmă; mai ales că nu aveţi cum să

înaintaţi prea repede pe o suprafaţă ca asta. Dar.

Allan frână brusc. Stătea cu mâinile pe volan, cu ochii ficşi în faţă. Si Gunnar se oprise. Hofi sărise din maşină, fugind după un bolovan.

Allan o privi îngrijorat pe Beth, pentru prima oară în acea zi.

-Am eu grijă de ea, zise Beth. Poate e mai bine să mergem şi noi
pe jos.

El încuviinţă. Imediat ce pasagerii coborâră, maşina îşi reluă ritmul lent. Oare când avea să-i vorbească ? Doar nu avea să încheie expediţia fără a scoate o vorbă, nu?

O cuprinse un sentiment de panică, deşi încerca din răsputeri să se relaxeze. Mai aveau încă două zile de mers. Probabil că el aştepta cel mai potrivit moment. Poate avea să fie chiar în acea seară, după ce o îmbarcau pe Hofi în siguranţă. Atunci, el îi va vorbi şi-i va da un răspuns..

Cele două prietene mergeau braţ la braţ. Beth îi povesti totul lui Hofi, exact aşa cum aflase de la Allan.

- Deci încă sunteţi căsătoriţi, se bucură aceasta din urmă. Ce bine!

- Hofi.. .cred că e prea târziu.

Femeia se opri şi o întoarse pe Beth cu faţa spre ea.

- Niciodată nu e prea târziu. Noi am aşteptat zece ani pentru copilul acesta. Am sperat, m-am rugat, am avut încredere că într-o zi are să vină. Da, am avut şi momente de îndoială, dar le alungam. Gunnar spunea că nu

contează, că ne avem unul pe celălalt şi că suntem norocoşi. Avea dreptate, dar în sufletul meu, eu tot speram. Cu dragoste, totul e posibil.

Si puse mâna lui Beth pe abdomenul ei, încă plat.

-Aici e copilul nostru. înţelegi ce-ţi spun?

Beth dădu din cap.

-încă-l iubeşti.

Beth încuviinţă din nou.

-N-am încetat niciodată să-l iubesc, deşi am încercat.

-Atunci, luptă-te. Dragostea te va ajuta.

Beth îşi muşcă buzele. Dac-ar fi fost aşa de uşor. Trebuia să se lupte nu doar cu teama de a fi respinsă, ci şi cu îndoiala lui. Treptat, începea să prindă curaj.

-Aşa am să fac. Am să dau totul din mine. Dar.

- Fără dar. Si fără incertitudini. Gândeşte-te doar la Allan şi la cum era înainte.

Beth strânse mai tare braţul prietenei ei.

Drumul decurse fără alte incidente; mai traversară alte două râuri până să ajungă la fâşia de pământ unde găsiră o cabană, vopsită în roşu. Pista de decolare era doar un platou puţin mai mare, demarcat prin bolovani.

Ieşiră din maşini. Imediat apărură şi problemele.

- Eugene nu se simte bine, anunţă Gunnar. Ar trebui să plece şi el împreună cu Hofi.

- Sunt bine, strigă bătrânul, deşi tuşea din ce în ce mai zdravăn; avea obrajii aprinşi şi respira foarte greu. Am doar o răceală. De ce vă agitaţi ?

Allan îi puse o mână pe frunte, dar bătrânul i-o îndepărtă.

- Gata bătrâne! spuse el calm. Ai febră mare; cu pulsul pe care-l ai acum ai face de ruşine chiar şi o turmă de vaci!

- Adică am răcit rău şi-atât, se încăpăţână Eugene.

- Eu i-aş spune un început de pneumonie. Ai nevoie de odihnă şi de antibiotice. îmi pare rău.

- îţi pare rău! pufni Eugene, tuşind foarte urât mai multe minute. Mda, poate că e un pic de răceală. La naiba!

- Lasă, te poţi întoarce oricând.

- Aici?

- Poate că nu anul acesta, depinde când începe să ningă. Si poate nu pe acelaşi traseu. Dar dacă nu te pot aduce eu, aranjez cu unul dintre colegi.

- îţi mulţumesc foarte mult, se înduioşă Eugene, prinzându-l pe Allan de mână. Femeie, pune pe unul din băieţi să ne dea jos bagajele. Plecăm; tusea îl împiedică să spună mai multe.

- Bine, bine. Nu te agita. O să-ţi fac ceva cald să bei. Restul lumii se împrăştie care-ncotro.

- Sau mai bine o rog pe Hofi, se răzgândi Lucille. Rămân cu tine. Allan se răsuci pe călcâie, speriind-o pe Beth. Si el părea surprins
s-o vadă acolo. Pentru o clipă, chipul său trădă o durere adâncă şi confuzie.

- Pregăteşte-ţi lucrurile. Si tu pleci, o anunţă el.

Capitolul 10

Parcă o lovise ceva în moalele capului.

- Nu, se revoltă ea.

- Poftim?

- Nu plec. N-am de ce să plec.

- Ba da. Nu te vreau aici, şi ochii îi sclipiră.

Inima ei începu să bată cu furie. Se ruga în sine pentru a căpăta puterea şi curajul de a-l înfrunta. Stia că nu va fi uşor, dar chiar aşa.

- Nu m-ai vrut aici încă de la început, de ce te mai deranjează încă o zi sau două? Dacă Eugene nu mai poate continua, pozele mele au să conteze de două ori mai mult. Am o treabă de dus la bun sfârşit. în plus, mi-am dat cuvântul de onoare, scăpă ea fără să vrea.

- Cum adică? surâse el. De când au devenit promisiunile atât de importante pentru tine?

Aceste vorbe erau menite a-i aduce aminte durerea pe care o pricinuise.

Se auziră strigăte şi amândoi întoarseră capetele.

- Nu, mamă, protesta Gaynor, încerci doar să-mi strici relaţia cu Rob.

- Gaynor, draga mea, tatăl tău e bolnav. Am nevoie de tine. Avem atâtea de făcut; doar nu crezi că o să mă descurc singură.

- Gaynor, poate e mai bine să te duci cu părinţii tăi, interveni Rob.

- Rob.. .Doar nu vorbeşti serios?

- Uite ce e draga mea, şi o prinse de umeri. Mâine sau poimâine ajungem la gheţar, după care ne întoarcem. Iar voi plecaţi oricum acasă. N-am cum să te iau la gheţar cu mine. în plus, ai tăi au nevoie de tine.

- Deci aşa. păli ea. Am fost doar o distracţie?

- Ah, ce prostie. Nu, nu e adevărat. Eu rămân acolo trei luni de zile, gândindu-mă la tine în fiecare minut.sau, mă rog, aproape în fiecare minut. O să-ţi duc dorul. Imediat ce termin aici, mă urc în primul avion pentru Texas şi vreau să te văd aşteptându-mă la aeroport, să-mi spui că ţi-am lipsit la fel de mult.

- Oh, Rob, şi sări în braţele lui.

- Si sper ca data viitoare când ne vedem, să fie într-un ceas mai bun, se adresă el lui Lucille.

Femeia îşi mai reveni.

- Tinere, văd că nu te dai bătut, nu ? Stiu că sunt nişte hoteluri mai ieftine prin oraş pentru tine.

Rob deveni grav, Beth începuse a-şi pierde orice speranţă, dar femeia încă nu terminase.

- Dar nimic nu se compară cu un pat bun şi cu mâncarea gătită în casă. Dacă nu te deranjează ospitalitatea noastră, vom fi bucuroşi să te avem ca oaspete.

- Iar eu doamnă, mă voi simţi onorat, răspunse el, strângând-o şi mai tare pe Gaynor în braţe.

- Vine avionul, sări Hofi.

Cu toţii se grăbiră să descarce bagajele fetelor, care îşi

luară rămas-bun.

- Dă jos şi bagajul lui Beth, îi ordonă Allan lui Gunnar.

Beth îngheţă. Imposibil.

- De ce?

- Toate femeile pleacă; în calitate de conducător de grup, cred că e mai bine să plece şi ea.

- Dar.pozele mele, ripostă Eugene. încă nu şi-a terminat treaba.

- Te rog, interveni Beth furioasă, nu poţi face una ca asta. dar zgomotul avionului acoperi restul cuvintelor.

- Hofi ar trebui să aibă pe cineva alături, o ignoră el.

Direct la ţintă, gândi Beth, mai ales că prioritatea lui Gunnar era soţia sa. Islandezul deja începea să dea semne de retragere.

Spre uimirea tuturor, Hofi izbucni în lacrimi.

- N-o vreau lângă mine, şi se agăţă de braţul soţului ei. Noaptea trecută am avut un vis urât. Spune-i cum vrei, Gunnar, dar te rog, no lăsa să urce în avion cu mine. O avem pe Vidgis alături; o să vină ea la noi, dacă e nevoie.

Socat de comportamentul necontrolat al soţiei, Gunnar o mângâie şi-i şopti ceva pe limba lor. Apoi, o privi pe Beth ruşinat - islandezii erau foarte superstiţioşi. Dar reacţia lui Hofi o scoase şi pe ea. întotdeauna o considerase cea mai raţională persoană din câte cunoştea. Mai vorbiseră ele şi altă dată de coşmaruri, dar în alţi termeni. Probabil că acum, totul se trăgea de la o schimbare de hormoni.

- Eşti conducătorul, dar şi prietenul meu, zise Gunnar

sever. Te respect. Dar consider că Beth trebuie să rămână. Trebuie să mai facă poze; şi avem nevoie şi de un bucătar. După ce pleacă avionul, o să ne mişcăm repede. Poate chiar ajungem în seara asta. Apoi, ea poate să se întoarcă împreună cu mine. Dar acum, mai bine rămâne.

Cei doi se priviră intens; niciunul nu voia să cedeze.

Tulburarea interioară a lui Allan i se reflectă pe chip.

- Poate că ai dreptate. Hai să nu-l reţinem pe pilot.

în timp ce ajuta la încărcarea bagajelor, Beth observă trăsăturile lui aspre.

Mulţumită lui Hofi, putea să continue. Dar posibilitatea de a-l convinge pe Allan să-şi refacă viitorul alături de ea, i se părea mai firavă ca oricând.

Urmări îmbarcarea şi aranjarea pasagerilor, apoi, uşa se închise. Hofi apăru la geam, alături de Gaynor şi de Lucille. Nici urmă de lacrimi sau de grijile de mai înainte. Râdea. Dintr-o dată, Beth realiză ce făcuse prietena ei. Allan o urmărea şi el, întunecat.

- Nu ştiam. murmură Beth, dar el îi întoarse spatele.

în sinea ei, îi mulţumea.

- Sper că nu te superi, îl auzi pe Gunnar în spatele ei.

- Bineînţeles că nu. Cred că e efectul sarcinii.

- Beth, eşti o femeie extraordinară şi o prietenă de nădejde. îţi doresc numai fericire. Allan e un prost, nu vede cât e de norocos.

Nu trebuie să stai cu el dacă e nervos. Vino în maşina mea. O să te fac să râzi din nou.

- Merge cu mine, interveni Allan.

Oare de cât timp se afla acolo? Cât auzise din conversaţie? Inflexiunile glasului său îi dădeau fiori reci pe şira spinării. Gunnar ezită o clipă, indecis, apoi se depărtă spre maşina lui.

- Ai luat nişte date meteo?

- Da, răspunse bărbatul. Se preconizează o furtună; poate azi, poate mâine.

"Cred şi eu, gândi Beth. Fii mai raţională. E mai sigur." Nu mai avea cale de scăpare.

- Bun, deci trebuie să ajungem la gheţar în seara asta.

- Viteză maximă?

- Până la capăt, apoi se întoarse serios către ea. Fă nişte sandvişuri şi nişte cafea cât verificăm maşinile. O să fie un drum foarte lung.

în expresia feţei lui se citea determinarea de a nu-i uşura viaţa, deci Beth se pregăti pentru ce era mai rău.

Porniră în mai puţin de o oră. în ciuda denivelărilor de teren, nu mai mergeau cu viteză redusă. îşi legaseră centurile, dar vibraţiile le întorceau stomacurile pe dos. Poate că nu fusese o idee bună să mănânce înainte. Dar Beth nu suflă o vorbă, conştientă de reacţia pe care ar fi primit-o.

- De ce naiba nu te-ai dus cu ei? izbucni el, în cele din urmă.

Ajunseseră aici! într-un fel, era mai bine. Aşteptarea se dovedise

insuportabilă.

- Nu puteam lăsa lucrurile nerezolvate între noi.

- De ce? Sunt exact aşa cum au fost şi în ultimii doi ani.

- Ba nu. Atunci, nu ştiam toată povestea.

Era unica ei şansă de a riposta, iar tesiunea creştea tot mai mult. Totul depindea de ea acum.

- Nu mai contează ce-a fost, contează prezentul.

El nu răspunse, aparent concentrat la drum, dar ea simţea că ceva vibrează şi-n sufletul lui.

Trecură pe lângă un vulcan stins, apoi pe lângă un râu ce se vărsa într-o cascadă. Stâncile ce formau canionul erau mâncate de vreme, iar râul îşi croia albia tot mai adânc în piatra dură. Beth făcea poze, dar, pentru prima oară în carieră, munca nu era principalul ei obiectiv.

Intrară într-o zonă nisipoasă. Praful se infiltră şi în maşini, în ciuda faptului că ventilatoarele şi geamurile erau închise. Atât Allan, cât şi Beth îşi dăduseră jos gecile. Rob le dicta prin staţie instrucţiuni primite de la Gunnar. O vreme, Allan încercase să conducă doar cu o mână, cealaltă fiind pe staţie, dar n-avea stabilitate, aşa că-i întinse lui Beth o bucată de hârtie.

- Fă-te utilă. Uită-te de ce am ieşit de pe drumul marcat.

Beth îl ascultă, în ciuda tonului său neprietenos. Trebuia să se concentreze la ce-i spunea şi Rob. Brusc, realiză ce bătăi de cap dădea acest drum şoferului.

- Se pare că vechiul drum e impracticabil din cauza

nisipurilor mişcătoare. Au apărut de curând, de aceea nu există marcaje.

Allan făcu semn că a înţeles. Era transpirat şi firicelele de praf accentuau încordarea lui. Mai trecu o oră în care singura conversaţie purtată viza obstacolele din calea lor. Atmosfera era tensionată, dar era o tensiune de altă natură decât până atunci. Abia ce intraseră într-o astfel de zonă nisipoasă; Allan duse mâna la frunte pentru a se şterge de transpiraţie. Beth privea atentă în faţa ei, când, dintr-o dată, simţi că ceva nu e în regulă cu drumul. Dar era prea târziu. Cu toate că Allan frână la timp, roţile din spate fugiră în lături, mâncate de nisip. Allan izbi volanul înjurând şi ieşi pentru a constata ce făcuse.

- Scuze, zise Beth alăturându-i-se. Ar fi trebuit să ţip mai devreme.

El îşi cufundă faţa în palme; vorbele erau de prisos.

- Ce te-a făcut să urli? Eu nu văzusem nimic?

Glasul lui nu mai păstra urmele nervozităţii de adineauri. Fusese doar o întrebare care începea să-i redea speranţă.

- Faptul că nu sunt alte urme de cauciucuri. Probabil că Gunnar a luat-o pe altă parte, ca să evite zona. înainte de a-mi da seama, a fost prea târziu.

Allan se ghemui lângă o roată.

- Nu faci poze? zise el răsfirând nisipul fin printre degete.

- Am.. .Nu mi s-a părut corect.

- Uite cum se prăbuşesc cei puternici.

- Amândoi suntem în aceeaşi situaţie, zâmbi ea ironic.

- Mai bine începem să săpăm, rosti Allan după o clipă de meditaţie.

- Să-l anunţ pe Gunnar?

- Nu; nu mi-ar ierta această greşeală. Iar eu n-aş putea trăi cu conştiinţa încărcată, rânji el sarcastic.

Beth îşi prinse mâinile la spate doar pentru a le împiedica să-l
atingă şi să-l consoleze.

- Ai putea să dai vina pe mine.

- Nu; de data asta nu. Aduc lopeţile. Vezi dacă găseşti ceva cu care să tragem de sub roţi.

Beth se simţea mult mai liniştită acum. Se uită în maşină; nu găsi nimic util, aşa că luă gecile lor. Se consola cu ideea că roţile nu erau prea murdare. După ce Allan îndepărtă din nisip, ea înfundă hainele sub cauciucuri.

- îmi spui când eşti gata, anunţă ea. O să ţin hainele înăuntru.

- Tu conduci. Eu mă ocup de tracţionare.

- Si dacă.

- Să nu te aud. Condu. Si nu-mi spune că nu poţi. Amândoi ştim că eşti în stare, şi o privi în ochi.

- Dacă începe să se ducă la fund.

- Am lopata. O s-o arunc sub roată, răspunse el neliniştit.

- N-o să ajungă.

Se uită în jur, dar nu găsi altceva. Mai era.Luă de caseta în care se aflau filmele de rezervă şi i-o aruncă în braţe. Allan se uită la ea nedumerit.

- E tot ce am.

El o acceptă. Beth închise uşa; porni motorul. Strângea cu atâta putere de volan încât oasele păreau să-i iasă prin piele. Când simţi că maşina muşcă din pământ, lăsă frâna de mână, iar Land Roverul înaintă lent dar sigur. Operaţiunea durase câteva minute - ore în gândurile ei. Când Allan deschise uşa, tremura toată; mai avea puţin şi cădea peste el.

- Sunt bine, îl asigură ea, ca să nu creadă că joacă teatru.

Allan scutură gecile, iar Beth îşi luă caseta de pe jos.

- Ai uitat s-o goleşti.

- N-am uitat.. .Dar nu mai era timp.

- Se pare că situaţia se repetă, surâse el amar.

- Faptul că te scot din situaţiile dificile? întrebă ea inocentă.

- Prefer să-i spun lucru în echipă.

- Sunt de acord.

Prin staţie se auzi vocea lui Rob, care-i întreba dacă e totul în ordine.

- Da, răspunse Beth. A trebuit să facem o scurtă oprire.

- Vreţi să vă aşteptăm?

Beth trecu microfonul lui Allan şi se grăbi să urce la locul ei. Allan o privi scurt înainte de a porni din nou.

- Vă ajungem din urmă.

Acum aveau o scuză în plus de a nu se uita unul la celălalt; trebuia să se ţină foarte atent după urmele lui Gunnar pentru a nu risca un alt dezastru. Cu toate acestea, atmosfera se schimbase, iar Beth simţea o uşoară vibraţie interioară.

Spre zona muntoasă, nisipul deveni pietriş, apoi bolovani uriaşi. Beth făcea poze încontinuu. Peisajul era unul sălbatic, aspru, pustiit, cu povârnişuri abrupte străbătute de râuri repezi. Apele înspumate şi gândul traversării lor o făceau să se crispeze, dar îi şi aminteau de propria lor experienţă. Allan se bazase pe ea. Iar ea nu-l dezamăgise.

într-adevăr, trecură două râuri mai mari, dar fără probleme. Soarele devenise o minge de foc ce împrăştia o pulbere aurie împrejur în clipa în care cele două maşini atinseră vârful unei coline. De partea cealaltă, în faţa lor, se întindea gheţarul Vatnajokull,
sclipind în lumina înserării.

Beth inspiră adânc, impresionată de frumuseţea şi de dimensiunea gheţarului. Allan rămase fără cuvinte şi opri din proprie iniţiativă. Beth sări afară, deja pregătită de acţiune.

Din corpul prinicipal pornea o pantă mare de gheaţă, ce străbătea o fâşie vulcanică. Petele de culoare de la baza acesteia marcau mai multe fisuri şi peşteri formate în timp. Păreau nişte guri ştirbe. De sub învelişul gros izvorau

pârâuri- toate sulfuroase - din care ieşeau aburi.

După ultima poză, Beth se întoarse în maşină. Cu durere în suflet, constată că ajunseseră la finalul călătoriei. Din reflex, îl privi pe Allan, care strângea volanul şi fixa priveliştea dinaintea lui.

I se puse un nod în gât. El fusese cel care-i salvase viaţa la Namaskard; îi adusese apă când i se făcuse rău; îi încredinţase soarta expediţiei la râu; la fel şi la nisipurile mişcătoare.

- Nu, Allan, te rog nu mă respinge, şopti. Ai încredere în mine.

- Nu.. .Nu pot, şi porni din nou în viteză, până când îl ajunse pe Gunnar.

Opri, apoi o anunţă sever :

-Ai vrut poze pentru Eugene. După ce le faci, să pregăteşti ceva de mâncare.

-Allan.

Dar el îi închise uşa în nas şi se îndreptă spre Gunnar.

Aerul tăios mirosea puternic a sulf.

- Salut! o întâmpină Rob vesel. Ce s-a întâmplat?

Ea se şterse cu mâneca de lacrimi, dar se murdări şi mai tare din cauza nisipului.

- Ce s-a întâmplat ? O mare nenorocire. M-am născut, aia s-a întâmplat.

- Pot să te ajut?

Beth oftă.

- Să ştii că da. Ce ştii să găteşti?

- Vrei să pregătesc eu cina?

- Ar fi frumos din partea ta, zâmbi ea fals. Nu te superi?

- Ce altceva să fac? Gunnar a luat legătura cu echipajul de pe gheţar şi se pare că vremea e încă bună. Speră ca ei să ajungă aici într-o oră, pentru ca el să se întoarcă. Băiatul pe care-l înlocuiesc o să conducă maşina restul drumului.

încă o oră. Beth plecă privirea, nefiind în stare să mai spună ceva, iar Rob se uită în altă parte, ca să n-o intimideze. Un gest subtil din partea lui.

- Du-te şi fă poze. îţi iau eu locul.

Pentru prima oară în doi ani, Beth nu reuşi să se liniştească prin munca pe care o făcea. Termină un film şi începu altul. Chiar urmă cursul unui râu prin fisura pe care acesta o forma în interiorul gheţarului. Găsi porţiuni de gheaţă plutitoare, ţurţuri; printr-o mică deschizătură, se vedea cerul auriu. Dar nimic din toate acestea nu-i bucura sufletul.

Dintr-o dată, o cuprinse disperarea. Se prăbuşi lângă un perete de gheaţă, ghemuindu-se cu genunchii la piept. Stătu aşa o vreme, pentru a se linişti. Se simţea goală pe dinăuntru; complet amorţită. Avea ochii umflaţi de atâtea lacrimi. Cum nu putea apărea înapoi aşa, se gândi să-şi clătească faţa. Apa cu miros de sulf era călduţă; irezistibil de plăcută la atingere. începu să se dezbrace. Membrele îi amorţiseră de la poziţia incomodă de pe scaun. Intră până aproape la umeri în apă.

O trecu un fior de eliberare. Se lăsă cu capul pe o

stâncă. Deasupra, se vedea cerul printr-o altă crestătură. îşi lăsă toţi muşchii corpului să se relaxeze; închise ochii. împreună cu apa, formau o singură finţă. Liniştea din jur o ajută să se elibereze de toate grijile şi durerile acumulate. Plutea.. .uşor...

Dintr-o dată, apa îi năvăli în nas şi-n gură. Se simţi trasă de ceva puternic. Se înecă şi începu să tuşească. Auzi un glas de bărbat, înjurând. Repeta numele ei, necontenit.

Bulversată, trăgând cu furie aer în piept şi plângând, deschise ochii.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, striga Allan. Am crezut.

Ea clipea, atârnând neajutorată în braţele lui, încercând să-şi revină din sperietură. Era încă în apă. La fel şi Allan - îmbrăcat.

- Ce s-a întâmplat ? De ce . ? dar se opri, iar sângele îi pieri din obraji.

- Am crezut că. ezită el. Beth, ai . ?

- Nu! Te-ai înşelat. Cred că am adormit. Sunt atât de obosită.

- Nu mi-ai spus nimic.

- Nu mi s-a părut o idee bună, răspunse ea, oarecum amuzată.

- Ah, Beth.

- Te iubesc, Allan.

El o trase la pieptul lui. Degetele ei se înfundară în puloverul lui umed. Obrazul lui aspru îl zgâria pe-al ei, dar dorinţa de a-l simţi aproape era mai mare decât

disconfortul; lacrimile ei nu conteneau să curgă.

- Nu mai pot lupta cu tine, se auzi vocea lui răguşită. Am prea mare nevoie de tine.

Se aplecă şi-i atinse buzele, iar ea îl îmbrăţişă, la fel de secătuită de dorinţă ca şi el. Mâinile lui coborâră încet pe coloana ei, apoi pe şolduri. Cufundă din nou trupul ei în apă, iar ea se lăsă purtată de braţele lui puternice.

La ceva timp după aceea, auziră glasul lui Gunnar :

- Allan? Vine maşina.

- Vin imediat, răspunse el din apă, ud până la piele. Se grăbeşte să ajungă la Hofi.

Beth îşi muşcă buzele. Ce se va întâmpla cu ei? Oare când avea să-l revadă? Să-i vorbească, sau mai bine nu?

Allan ieşi, şi o trase şi pe ea afară. Beth începu să tremure, mai mult de emoţie decât din cauza temperaturii joase. Allan luă tricoul ei şi începu s-o şteargă. Beth îl conduse spre sânii ei, iar mâna lui nu se împotrivi.

- Allan, despre divorţ.

- Nu. Fără divorţ. Nici acum, nici altădată. A fost un test. Dacă acceptai.

Deci, avusese dreptate.

- Dar am fost de acord, şi se uită spre palma lui, care-i inunda pieptul cu căldura şi cu fericirea atingerii lui.

- Da, aşa e. Ai fost de acord în sensul că ai vrut să-mi arăţi că divorţul ar fi fost inutil. Dar eu am încercat să mă lupt cu influenţa pe care o ai asupra mea. Abia când te-am văzut în apă, dormind, cu ochii închişi.am.Dumnezeule.

Faţa lui se contorsionă, amintindu-şi acea imagine.

- N-ai să ştii ce.

îşi plimbă degetele de-a lungul chipului ei, peste ochi, gură, gât, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că e întreagă.

- Iartă-mă, draga mea. Te-am făcut să suferi în ultimele zile. Dar.eşti sigură, nu? N-aş suporta să.

- Niciodată n-am fost mai sigură ca acum, îl opri ea. Tu eşti prima, ultima şi singura mea dragoste.

El îi sărută fiecare centimetru al feţei, sfârşind cu buzele. Beth se agăţă din nou de gâtul lui, uitând de tricoul care căzu la picioarele lor.

- Allan, eşti bine? Beth. ?

- Totul e în regulă, strigă el înapoi. De fapt, totul e minunat! Dă-mi jos bagajul, te rog. Am nevoie de nişte haine uscate. Am.

Beth se chinuia, aşa udă cum era, să se îmbrace.

- Am vrut să fac o baie.

- îmbrăcat? se miră Gunnar.

Beth reuşi să-şi pună puloverul, şi-l privi amuzată pe Allan amuzată. Dragostea din ochii lui o încălzea şi-i alina sufletul.

- A fost o decizie de moment. Si te rog, coboară şi bagajul lui Beth. Soţia mea rămâne cu mine.

Sfârşit